

ตัวร้าย ในบท อยู่ทุกวัน

反派天
天想和离

3

3

阅文集团

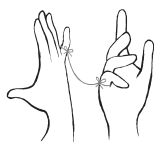
พันกวนเตาจิ้ง 饭团桃子控 เขียน

อวี เปา

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

สองแรงร่วมใจอย่างไรก็มีชัยมากกว่าครึ่ง การจัดทำตามความปรารถนา
ของเจ้าของร่างเดิมให้สำเร็จก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ!

สวัสดิ์ดีค่ะทุกคน พบกับนักเขียนมากฝีมือ 'พันถวนเถาจ้อคง' และนักแปล
ที่น่ารักของเรา 'อริ' เป็นครั้งที่สามแล้วนะคะ เรื่องราวกำลังดำเนินไปอย่างเข้มข้น
เลยล่ะ ทุกคนยังคงเอาใจช่วย 'เงินวังซู' และ 'เหียนเจี๋ย' กันอยู่หรือเปล่า
ฐานะของมารดาที่แท้จริงของเหียนเจี๋ยมีความสำคัญอะไรกันถึงทำให้ผู้คน
ที่มีความสามารถทั้งในที่ลับและที่แจ้งต่างทยอยเป็นกำลังสำคัญให้เขาใน
มุมมืด ครอบครัวของเงินวังซูกำลังเคลื่อนไหวอะไรอยู่กันแน่ อีกทั้งแผนที่ลับ
ที่ได้มาเป็นของคู่ต่างหน้าจากท่านปู่ในวงแหวนรูปงูสีทองนั้นกำลังจะนำพา
นางไปสถานที่ใด สองสามีภรรยาผู้เป็นที่จับตามองในเมืองหลินอันต้อง
เคลื่อนไหวอย่างชาญฉลาดที่สุดสำหรับการที่จะทำให้พวกเขามีชีวิตรอดต่อไป

เอาล่ะสิคะ ปริศนามากมายถึงเพียงนี้เงินวังซูและเหียนเจี๋ยสองสามี
ภรรยาจะต้องปวดสมองคิดหาวิธีคลี่คลายอย่างไร หากอยากรู้กันแล้วละก็
พลิกหน้ากระดาษไปติดตามเรื่องราวของ 'ตัวร้ายต้องสวมบทบาทอยู่ทุกวัน
เล่ม 3' ได้เลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"คราวหน้าห้ามเจ้าเอาตัวไปเสี่ยงอันตรายอีก! ถ้าเกิดเจ้าหลบไม่พ้น ถ้าเกิดซำรุดไปไม่ทันกาลเล่า"

เงินวังชูหัวเราะ "เช่นนั้นข้าก็จะเลี้ยงอินทรี แล้วเปลี่ยนชื่อเป็นหยางกั้ว! สามีรูปงามปานนี้ก็ต้องเป็นเสี่ยวหลงหนี่วแล้ว"

เหยียนเจี๋ยขี้สรีระเงินวังชูด้วยความอ่อนอกอ่อนใจ ก่อนจับมือ นางไว้ด้วยท่าทางจริงจัง มองตานางพลางกล่าวว่า "รับปากข้า จะไม่มีครั้งถัดไปแล้ว"

เงินวังชูมองดวงตาใสแจ้วนั้นของเขา หัวใจพลันเริ่มเต้นตึกตัก นางพยักหน้าราวกับถูกผีสาขเทวดาควบคุม "ตกลง"

•

แนะนำตัวละคร

* ช่งชิง/เงินวังซู

อดีตราชินีจอบเงินนามว่าช่งชิง เสียชีวิตจากการถูกโคมไฟทับ แล้วทะลุมิติเข้ามาอยู่ในร่างของเงินวังซู ตัวร้ายหญิงในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง' โดยมีระบบช่วยเหลือเพื่อทำตามความปรารถนาของเงินวังซูให้เป็นจริง ปัจจุบันแต่งงานกับเหียนเจี๋ยและคอยช่วยเหลือเขา

* เหียนเจี๋ย

คุณชายเหียนแห่งจวนฮู่กั๊วง รูปงาม หล่อเหลาอย่างร้ายกาจ มีชื่อเสียงไม่ค่อยดีนัก เป็นตัวร้ายจากหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง' ที่ต่อมาเงินวังซูได้รู้ว่าภายในคือวิญญาณของชายหนุ่มจากโลกเดิมของนางนามว่า 'จินเจิน' รักสงบ ไม่ชอบทำร้ายผู้อื่น แต่ก็มีสติปัญญาดี เรียนรู้เร็ว ไม่ยอมตกเป็นเหยื่อผู้ใด

* เจียงเย่เงิน

องค์ชายเจ็ดในฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน พระเอกในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง' ไม่มีความโดดเด่นมากนักในหมู่องค์ชายทั้งหลาย ไม่ชอบสตรีที่อยู่ในชนบทธรรมเนียมมองว่าน่าเบื่อ

* หลิวอิง

นางเอกในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง' งดงามคมคาย ดวงตาราวกับมีดวงดาวนับพันส่องประกาย เป็นสหายสนิทแต่้วยเยาว์ขององค์ชายเจ็ด ภายนอกดูไร้เดียงสา แต่ภายในเจ้าเล่ห์มากแผนการ

* ระบบ

ระบบปริศนาที่ปรากฏตัวในรูปแบบเสียงในหัวของเงินวังซูตั้งแต่ลืมตาขึ้นมานับโลกในนิยาย 'ตำนานหลิวอิง' และมอบภารกิจทำตามความปรารถนาของเจ้าของร่างเดิมให้สำเร็จ

124

"หากเป็นเรื่องแค่นี้ท่านพ่อข้าคงไม่พูดกับข้าเป็นพิเศษ"

จินเจ่าเอ๋อร์มองไปรอบๆ ก่อนลุกเดินมานั่งข้างกายเฉินวังซู บังหน้างพลางกระซิบ "ท่านพ่อข้าบอกว่าคุณนี่ฝ่าบาทมีพระราชดำริ จะแต่งตั้งบรรดาศักดิ์แก่องค์ชาย จึงได้เรียกขุนนางใหญ่หลายคนไปหารือถึงเรื่องนี้ นอกจากองค์ชายสี่กับองค์ชายแปด องค์ชายที่เหลือล้วนแต่งงานหมดแล้ว เกรงว่าคงต้องออกมาทำงาน องค์ชายสี่น่าจะไปชายแดนไม่ได้แล้ว แม้จะยังไม่เคยเปิดเผย แต่ฝ่าบาทได้ให้เขาถอดมือดูแลเรื่องเกลือเหล็กอย่างเงียบๆ แล้ว"

เฉินวังซูได้ยินแล้วก็ลอบตกใจกับตนเอง นางมองจินเจ่าเอ๋อร์อย่างลึกซึ้งครู่หนึ่ง

หากมิใช่ในสมุติอันของเหียนเจวี่ไม่มีชื่อคนสกุลจินอยู่ เฉินวังซูก็แทบจะคิดแล้วว่าจินเจ่าเอ๋อร์เป็นผู้ช่วยแสนเก่งกาจที่เหียนเจวี่หาตัว

มาไว้นานแล้ว ยามนี้ประหนึ่งว่ามีคนบอกเรื่องที่ควรบอกให้นางฟัง
ทั้งหมดผ่านปากของจินเจ่าเอ๋อร์อย่างไอย่างนั้น

มิน่าเมื่อก่อนเงินสี่หลังถึงสามารถส่งสินค้าห้าลำเรือออกไปได้
ง่ายดาย แต่ครั้งนี้นักลอบต้องขาดทุนเป็นครั้งแรก นี่หมายถึงอะไร ย่อมหมายถึง
ว่าทิศทางลมในราชสำนักเปลี่ยนไปแล้ว สุสานพระชายาองค์ชายสาม
ของนางไม่ได้ใช้ได้ง่ายดายเท่าเมื่อก่อน

ความจริงเงินวังซุกก็คาดเดาไว้เช่นนี้ตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว

สินค้าห้าลำเรือ หากมิได้เป็นการค้าที่ได้กำไรสูงโดยแทบไม่ต้อง
ลงทุนก็ไม่มีค่าพอให้เงินสี่หลังยอมเสี่ยงโดยสิ้นเชิง

หากเป็นพวกผ้าไหมใบชาธรรมดาทั่วไป ขนส่งอย่างเปิดเผยก็
หมดเรื่องแล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้เงาแกโจว หากเป็นพวกวัวม้าอาวูเหล็ก
นั่นเป็นยุทธปัจจัย ความเสี่ยงสูงเกินไป หากถูกตรวจสอบได้ก็จะถูกสงสัย
ว่าสมคบคิดกับศัตรูทรยศต่อบ้านเมือง มีเพียงเกลือเถื่อนที่เป็นการค้า
อันไร้ต้นทุนอย่างแท้จริง

ที่ยอดเยี่ยมยิ่งกว่าคือต่อให้เรื่องนี้ถูกคนตรวจสอบได้จริงๆ ก็ไม่ถึงขั้น
สิ้นคลอนรากฐานของจวนองค์ชายสาม

ราชสำนักนี้เน่าเฟะตั้งแต่รากแล้ว ขนชั้นสูงที่ทำเรื่องทำนองนี้มี
ไม่รู้ตั้งเท่าไร ไม่ได้มีเขาเพียงผู้เดียว

"น่าเสียดายแล้ว แคว้นต้าเงินของเราอุตสาหกรรมผู้ถือกระบี่ได้ทั้งที่"
เงินวังซุกสะท้อนใจอยู่บ้าง

จินเจ่าเอ๋อร์ถอนหายใจอย่างหนักหน่วง แต่กลับไม่ได้พูดเรื่อง
สงครามต่อ นางกล่าวเพียงว่า "บรรดาคนที่หากินในเส้นทางเหล่านั้น
ล้วนลำบากกันทั้งนั้น ได้ยินว่าไม่กี่วันก่อนองค์ชายสี่ออกเรือลาดตระเวน

แล้วถูกคนลอบปลงพระชนม์เข้า เขาไม่ได้รับบาดเจ็บ ทว่าพี่น้องที่ติดตามข้างกายเขาตายไปหลายคน ข้าไม่ได้ว่านะ แต่อยู่ที่ชายแดนมีผู้กักขังคุมครอง อยู่ที่นี่มีผู้ได้บังคับบัญชาเพียงไม่กี่คนกลับไม่ประเมินกำลังตนเอง ยังไม่ทันรับตำแหน่งใหม่อย่างเป็นทางการเลยก็ทำไฟเผากันตนเองก่อนแล้ว ยุคสมัยนี้การหาบุรุษที่มีหัวสมองสักคนเป็นเรื่องไม่ง่ายเลยจริงๆ"

เงินวังซุกลั่นไม่อยู่ หลุดหัวเราะพรีตออกมาทันที
คุณหนูจินเจ้าขา หากท่านไปพูดเช่นนี้ข้างนอก คุณชายทั่วทั้งเมืองหลินอันคงได้พากันม้วนแขนเสื้อต่อຍท่านแล้ว

"เฮ้อ...ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว ไม่ได้เกี่ยวกับพวกเราเสียหน่อย ท่านรีบซิมนี่เร็ว เสร็จแล้วจะไม่อ่อย ว่าแต่...ข้าเห็นท่านยังดูเป็น...หญิงสาวไม่ประสีประสา หรือว่าเหียนเจวียจะใช้การไม่ได้"

จินเจ้าเอ๋อร์พูดพลางฉีกปฐุตัวหนึ่งออกเป็นสองชิ้น ถลกแขนเสื้อlovakๆ แล้วเริ่มจึมน้ำส้มสายชูกิน

เงินวังซุกยังไม่ทันกลืนเนื้อปูในปากก็ถูกทำให้สำลักจนไอโฮลกๆ ขึ้นมาในทันใด นางไออยู่ครูใหญ่เสียจนหน้าแดง "ท่านยังเป็นหญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือน พูดเรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร"

แย่จริง! ดวงตาท่านเป็นเครื่องตรวจจับหรือไร แม้แต่เรื่องนี้ยังมองออกได้

จินเจ้าเอ๋อร์กะพริบตา "ช่วยไม่ได้ จวนช้านอกจากพวกที่อัปลักษณ์จนกระเดือกไม่ลงจริงๆ ที่เหลือล้วนเป็นสาวใช้อุ่นเตียงของท่านพ่อชำหมดแล้ว ตอนข้ายังเล็ก เวลาเบื่อๆ ก็จะไปนั่งดูในลานเรือน มีคนที่ไม่ได้ถูกท่านพ่อนำมาเป็นสาวใช้อุ่นเตียงผ่านมาผู้หนึ่ง ข้าจะให้รางวัล

ตนเองด้วยการกินลูกพลับหนึ่งลูก สุดท้ายท่านลองทายดูว่าเป็นอย่างไร"
"เป็นอย่างไรหรือ"

จินเจ้าเออร์ชูนีวขึ้นสามนิ้วด้วยท่าทางหัวเสีย "ลูกพลับเต็มต้น
เข้าได้กินไปแค่สามลูก เพราะคนหนึ่งหน้าตาดี แต่หน้าเหมือนท่านย่าข้า
ท่านพ่อข้าไม่กล้าเอาเข้าปาก คนหนึ่งผิวพรรณเข้มเป็นพิเศษ ผู้อื่น
ออกมาจากท้องนางกลับเหมือนออกมาจากอ่างหมึก ส่วนคนที่สามนั้น...
จี้ๆ เป็นแม่ครัว มีหน้าที่แกะเปลือกถั่วอยู่ในครัว ท่านพ่อข้ากินถั่วไม่ได้
ด้วยเหตุนี้พอเห็นนางจึงไม่กล้าข้องเกี่ยว เหยียนเจวี่ของท่านไม่ได้
ยิ่งหย่อนไปกว่าท่านพ่อข้า แต่ถึงกับไม่ได้...ท่านเองก็อย่าได้เก็บไปใส่ใจ
ใช้การไม่ได้ก็ใช้การไม่ได้ เขาจะได้ไม่ไปหาเศษหาเลยข้างนอกจนทำให้
ท่านหงุดหงิดใจ"

เฉินหวังชูอ้าปากพะงาบ ไม่รู้จริงๆ ว่าควรแก้ตัวแทนเหยียนเจวี่
อย่างไรดี สุดท้ายนางจึงพยักหน้าเห็นด้วยเสียเลย "ก็จริง ถึงอย่างไร
หน้าตาดีก็ใช้ได้แล้ว"

จินเจ้าเออร์ตอบว่าเฉินหวังชูด้วยความเห็นใจ "ไม่เป็นไร พวกเรามีเงิน
วันหน้ายังมีคนอีกมากอยากมาคุกเข่าแทบเท้าเรียกเราว่ามารดา แย่งชิงกัน
ठीองโยนกระถางหมากโองศพวกเราไปส่งยังสุสาน! อีกอย่างเขาก็อายุ
ยังน้อย ยังรักษาได้!"

ปากเฉินหวังชูอ้าแล้วอ้าอีก หุบแล้วหุบอีก แกว่ตาบวบไหว คิดถึงอะไร
ได้ก็พยักหน้า

จินเจ้าเออร์เห็นนางน่ารักกว่าง่ายปานนี้ยิ่งปวดใจ สั่งให้คนหนึ่งไป
มาอีกเซ่ง รับปากว่าคราวหน้าจะมอบเข็มที่เข้าชุดกับหน้าไม้เล็กนั้นให้
เฉินหวังชูอีกหนึ่งกล่อ่ง เสริ้งแล้วถึงตัดสินใจออกจากหอกวนไห้

นางเดินมาถึงหน้าประตูหอก็ชะงักแลมองไปรอบๆ เล็กน้อย เห็นว่า
ไม่มีองค์ชายแปดที่มักชอบแสร้งทำเป็นบังเอิญมาเจอก็ให้โถงออก โบกมือ
ให้เงินวังซู "ข้ากลับก่อนแล้ว หากท่านไปบ้านท่านลุงใหญ่ของท่าน
อย่าลืมส่งเทียบมาให้ข้าด้วย จะต้องส่งมาสวมจับติดเพื่อแสดงว่าเป็น
เหตุการณ์เร่งด่วน ท่านพ่อข้าถึงจะยอมให้ข้าไปได้"

เงินวังซูแยมั้มพลางตอบรับ "เร็วๆ นี่ในหมู่บ้านของข้าส่งเกาลัด
มาให้จำนวนมาก ประเดี๋ยวจะส่งไปให้ท่านจำนวนหนึ่ง อีกทั้งเมื่อตอน
ดอกกุ้ยออกดอก ไปซื้อบ่มสุราดอกกุ้ยไว้ ข้าคิดว่าท่านน่าจะชอบดื่ม
จึงตั้งใจเตรียมไว้ให้ท่านสองไห"

จินเจ่าเออร์ได้ฟังก็ตาสว่างวาว "ยังมีดอกกุ้ยตากแห้งอีกหรือไม่
หากมีข้าขอด้วยตะกร้าหนึ่ง อยากกินรากบัวยัดไส้ข้าวเหนียวผสมดอกกุ้ย*
แล้ว มารดาเลี้ยงข้าทำอะไรได้ไม่ดีสักอย่าง แค่ตากดอกกุ้ยข้างในก็ยัง
มีทราย สึกผิดเพี้ยนไปเช่นกัน เห็นแล้วน่ากลุ้มใจ"

"รู้แล้ว คราวหน้าหากมีเหตุการณ์ฉุกเฉินอันใด ท่านก็ให้คนมา
ตามตัวข้าได้เลย"

จินเจ่าเออร์มองความคิดในใจนางได้ปรุปรึงในแวบเดียว "ท่าน
อยากเห็นเรื่องน่าขันของข้าล่ะสิ"

เงินวังซูโบกมือและก้าวขึ้นรถม้า นางมีหรือจะได้เห็นเรื่องน่าขัน
ของจินเจ่าเออร์ ด้วยจินเจ่าเออร์ล้วนเป็นฝ่ายทำให้ผู้อื่นกลายเป็นเรื่อง
น่าขันชัดๆ

"ไปหาอันชู่" เงินวังซูเอ่ยสั่ง

มูจั้นกระโดดขึ้นรถม้าตาม ก่อนถามด้วยความสงสัย "คุณหนูจะไป

* รากบัวยัดไส้ข้าวเหนียวผสมดอกกุ้ย เป็นขนมที่ใส่ข้าวเหนียวลงในรากบัวพร้อมดอกกุ้ยและอินทผลัม เป็น
ของหวานจีนที่มีเอกลักษณ์ มีรสหวาน กรอบ และมีกลิ่นหอมหวาน

ห่ออินชู่ด้วยเหตุใดกันเจ้าคะ กั๊วกงน้อยมีห่อฝูเป่า เดือนนี้มีมิโซ่เพ็งนำสมุดรายการมาให้ท่านเลือกเครื่องประดับไปจำนวนมากเองหรือ เมื่อก่อนท่านไม่ชอบเครื่องประดับของห่ออินชู่ รังเกียจว่าพวกมันดูไม่หรูหราสง่าผ่าเผยมิโซ่หรือเจ้าคะ"

เฉินหวังชู่ทำคามมองนอกหน้าต่าง "ไม่หรูหราสง่าผ่าเผยก็มีข้อดี ข้าคิดว่าไปวันนี้ น่าจะได้บังเอิญเจอกับคนที่ควรเจอ"

มูจิ้นไม่เข้าใจ แต่เห็นเฉินหวังชู่ไม่อธิบายก็เกาศีรษะแล้วเลิกถาม

เฉินหวังชู่ระตุกมูปาก ความผิดบาปนั้นเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว เหลือแค่ยัดมันให้พะอย่างเกามู่เจิงกับองค์ชายเจ็ด

เพียงไม่นานก็มาถึงห่ออินชู่ เฉินหวังชู่ลงรถม้ามาก็เหลือบเห็นรถม้าที่มีตราสกุลเกาจอดอยู่ด้านข้างตามที่คาดไว้

"เซียนจูเป็นแขกผู้สูงส่งโดยแท้ ในหอของพวกเรา มีปันคู่ออกใหม่ชุดหนึ่ง ให้ความรู้สึกสูงส่งเกินไป มีคนขอคู่มากยิ่ง แต่กลับไม่มีใครกล้าเข้าไปใช้แม้แต่ผู้เดียว เดิมผู้น้อยไม่เข้าใจ วันนี้ได้เห็นเซียนจูถึงได้กระจ่าง อันว่ากระบี่เทพเลือกเจ้านาย ของล้ำค่ารอผู้มีชะตาต้องกัน ปีนั่นกำลังรอเซียนจูอยู่นั่นเอง"

เฉินหวังชู่ยิ้มยิ้มอ่อนโยน "เจ้ากล่าวเช่นนั้น หากข้าไม่ดูเสียหน่อย คงจะเป็นการไม่สมควรแล้ว"

นางเพ็งจะพูดจบเกามู่เจิงก็พุ่งตัวมาจับมือนางไว้ แล้วลากนางเข้าไปในห้องส่วนตัวอยู่ด้านข้าง

125

เงินวังชุมงมือน้อยขาวผ่องอ่อนนุ่มบนข้อมือตนเอง ค่อนข้างจะ
ตื่นตื่นอยู่ลึกๆ

ก่อนหน้านี้นางเก็บตัวถึงสามเดือนเพื่อเขียนเจวีย เหมือนกับถูก
บีบให้พักการถ่ายละครสามเดือน สนิมขึ้นไปทั่วทั้งตัว สงสัยเยียดอัด
กรอบแกรบยังพอว่า อารมณ์บนใบหน้านั้นยังกำลังร่ำร้องบอกให้นาง
รีบแสดงละครให้ไวอีกด้วย!

ตัวนางนั้นไม่ได้แสดงหนึ่งวันก็กินข้าวไม่อร่อยแล้ว!

นี่อะไร โอกาสมาแล้ว แม่เกามู่เจิงจะเข้ากองถ่ายละครมาพร้อม
เงินทุน ฝีมือการแสดงต่ำสุดๆ แต่เรื่องมาถึงบัดนี้เงินวังชุก็ไม่มีเวลา
ให้สนใจอะไรมากมายปานนั้นแล้ว

นางหายใจเข้าลึกๆ เปล่งเสียงอุทาน โบกผ้าเช็ดหน้าน้อยไปมา
"ว้าย! พระชายาองค์ชายเจ็ด นี่ทรงทำอะไร"

ผู้ที่มาyingหอนชุ่นนี้ได้ถ้าไม่ใช่พวกมีเงินก็เป็นพวกมีเวลาว่างพอได้ยินว่ามีเรื่องกันหุของแต่ละคนก็ตั้งเสียอย่างกับเสาอากาศ ดวงตากลอมมองมาอย่างว่องไว เพียงแต่ทุกคนล้วนถูกปิดประตูใส่หน้าดั่งบัง

เงินวังชุ่นมีสีหน้าหวาดหวั่นลนลาน ท่าทางเหมือนลูกแกะถูกคนลักพาตัว ดวงตากลับสำรวจดูสภาพภายในห้องอย่างละเอียด

ผู้ที่นั่งบนที่นั่งหลักนั้นคือเกาสูหยิน มารดาบังเกิดเกล้าของเกามู่เจิงกับเกาอี้เสียง

เทียบกับท่าทางข่มคนของนางในครั้งแรกที่ได้เห็นที่จวนผู้กั้วกงครั้งนี้ทั้งตัวคนดูชืดเขียวลงมาก แม้แต่น้ำมันใส่ผมก็ไม่ได้ทา ตรงจนผมมีลูกผมกระจุยกระจาย ใต้ตาดำเป็นวง สภาพเหมือนไม้ไผ่โดนทั้งคืน

เงินวังชุ่นนิ่งแล้วก็สะบัดมือของเกามู่เจิงออก ก่อนกุมตรงจุดที่ตนเองถูกจับไว้ด้วยสีหน้าเจ็บปวด "เกาสูหยิน พวกเราไม่มีความแค้นต่อกัน ไม่เคยไปมาหาสู่กัน เหตุใดจึงทำเรื่องเสียเกียรติเช่นนี้ออกมาต่อหน้าผู้คนมากมาย หากไม่มีธุระอะไร โปรดอภัยด้วยที่ข้าเงินวังชุ่นต้องขอตัวไปก่อน อีกประเดี๋ยวสามีข้ายังจะมาที่นี่เพื่อรับข้ากลับไปด้วยกัน"

นางเป็นคนห่วงเกียรติ แต่เหยียนเจวียไม่ใช่ เงินวังชุ่นโยนเสาค้าทะเลตงให้* ด้วยอาการตัวสั่นงันงก ท่าทางเหมือนเป็นดอกฝอยทองพีชกาฝากกำลังบอกว่า 'สามีสามีเป็นที่พึงพิง'

เกาสูหยินเองก็ตกใจมากเช่นกัน "มู่เจิง เจ้าลากเขียนจูเข้ามาด้วยเหตุใด"

เกามู่เจิงบ้าตาแดง "ท่านแม่ ท่านอย่าถูกนางหลอก พวกคนแซ่เงินมีคนใดเป็นคนดีบ้าง ยามนี้ท่านพี่ถูกจับขังคุก ท่านปู้นึ่งเจ็บ ข้าไปหาคน

* เสาค้าทะเลตงให้ คืออีกชื่อหนึ่งของกระบองทองคำอันเป็นอาวุธของขุนทองคง ใช้เปรียบเปรยถึงคนที่สามารถมีบทบาทในเวลาสำคัญได้

ที่จวนองค์ชายสาม เงินสี่หลังถึงกับเปลี่ยนโฉมหน้า ทำพูดวณบอกปิด พวกเรา ท่านแม่ ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ พวกเขาต้องการสละท่านพี่ทิ้ง เพื่อปกป้ององค์ชายสาม เพื่อปกป้องเกียรติยศของสกุลเกา! มิเช่นนั้น อาหญิงที่อยู่ในวันมีหรือจะมาล้มป่วยเอาพอดิบพอดีในเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อ เช่นนี้

ท่านพี่มิได้มีปณิธานยิ่งใหญ่ แล้วทั้งหมดทำเพื่อใครกันเล่า ข้ารู้สึก ไม่คุ้มค่าแทนเขาจริงๆ ชนเผ่าอะไรนั่นฆ่าทิ้งแล้วก็แล้วไปสิ ถึงกับต้องการ ให้พี่ชายข้าชดใช้พวกเขาด้วยชีวิต! บุรุษสกุลเกามีไม่น้อย พวกเขาจะมี พี่ชายข้าหรือไม่กี่ไม่ต่างกัน แต่ว่าท่านแม่ ท่านมีบุตรชายเพียงผู้เดียว ข้าเองก็มีพี่ชายแท้ๆ อยู่เพียงคนเดียว ปกติข้าคิดว่าข้าแซ่เกา มีอะไรให้ ต้องกลัว! ท่านแม่ แต่วันนี้ข้าพบว่าได้เห็นจนถึงแล้วว่าจะอะไรเรียกว่า ทำที่พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ"

เงินวังซูเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ ใช้พัดบังไว้ครึ่งหน้า ท่าทางราวกับบอกว่า 'เรื่องนี้ข้าฟังได้หรือ' "นี่พระชายาองค์ชายเจ็ดกำลัง ตรัสอะไร"

เกามู่เจิงได้ยินแล้วก็โทสะพุ่งสูงสามจั้ง "ก็คิดี่ฆ่าสตรีแปดนางอะไร นั่นมิใช่หรือ นั่นเป็นแม่สามีเจ้าต้องการทำร้ายเหยียนเจวีย เกี่ยวกับ พี่ชายข้าด้วย จะต้องเป็นเพราะพวกเจ้าสั่งให้เจ้าเมืองจางสืบสาวราวเรื่อง ไม่ยอมเลิกรา เหยียนเจวียถึงได้เคยไปที่ว่าการ มีคนเห็นเขาแล้ว เจ้า จงลากเหยียนเจวียไปกราบพูลฝ่าบาทว่าพวกเจ้าไม่ติดใจเอาความเรื่องนี้ แล้วเดี๋ยวนี้เลย"

เงินวังซูมองเกามู่เจิงด้วยสีหน้าแววตาประหนึ่งมองคนโง่ ทำเอา อีกฝ่ายโกรธจนผมแทบตั้งเลยทีเดียว

คราวนี้มิใช่เสแสร้ง...

ข้ารู้ว่าเกมู๋เจิงถูกสกุลเกาตามใจจนเสียนิสัยแล้ว แต่คิดไม่ถึง
แม้แต่่น้อยนิดว่าจะตามใจจนทำให้เสียสมองไปด้วย!

เงินวังซุกิดแล้วก็ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง แพบจะเอาตัวแบบประตุนางคิดเล็กน้อยก่อนกล่าวเสี่ยงเบา

"เรื่องของราชสำนัก ข้าเป็นเพียงสตรีนางหนึ่งย่อมจะไม่ทราบ
เรื่องราวอันใด เรื่องวันนั้นคลี่คลายไปนานแล้ว ส่วนมูลเหตุนั้นคิดว่า
เกาฮุยหนึ่น่าจะกระจ่างแจ้งดีที่สุด เหยียนเจี๋ยไปที่ว่าการก็ด้วย
ต้องไปลงนามประทับลายนิ้วมือในคดีเก่า ถือเป็นการยุติคดี ข้าเพียง
ได้ยินข่าวว่าเมื่อคืนแม่ทัพเกาถูกจับตัว แต่รายละเอียดแน่ชัดก็ฟังจะได้
ทราบจากวาจาพระชายาองค์ชายเจ็ดเมื่อครูนี"

นางพุดพลางแววตาแวบไหว กัดริมฝีปากแน่น ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า
"พี่หญิงมีเมตตาอารีเสมอมา แม่ทัพเกากับองค์ชายสามเป็นสหายที่
สนิทที่สุด หากแม่ทัพเกาต้องการ พวกเขาย่อมจะช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง
คงมิใช่ว่ามีความเข้าใจผิดอะไรในเรื่องนี้กันกระมัง"

เกมู๋เจิงเห็นนางพุดมีเหตุมีผลจริงจัง ท่าทางเหมือนว่าพวกตน
คนแซ่เจินสูงใหญ่ ออกผายไหล่ผึ่ง ดูเหมือนนอนน้อมถ่อมตัว อันที่จริง
ความหยิ่งยโสนั้นแทบจะบินออกมาแล้ว

นางนึกถึงเรื่องที่ช่วงที่ผ่านมานี้เวลาได้ยินคนในจวนซุบซิบนิทา
มักยกเอานางกับเงินวังซุมารเปรียบเทียบกัน

กระทั้งคนเก็บของเสียนั้นยังรู้สึกว่าเป็นคุณหนูผู้สุภาพ
อ่อนโยนจากตระกูลขุนนางใหญ่ ย่อมจะรู้จักคำนึงถึงภาพรวม แม้แต่
ถึงขับถ่ายก็ยังหอม! ยามนี้นางโทสะอัดแน่นเต็มท้อง...นางอ้าปากอยาก

จะพูดอะไรบางอย่าง กลับมองเห็นเงินวังซุ่มมองดูท้องฟ้านอกหน้าต่าง
ก่อนคารวะเกาสูหยินด้วยท่าทางวิตกกังวล

"พระชายาองค์ชายเจ็ดร้อนพระทัยวังซู่เข้าใจดี เพียงแต่เรื่องนี้
หม่อมฉันช่วยอะไรไม่ได้จริงๆ สกฤตเงินของหม่อมฉันแยกบ้านกันนานแล้ว
หม่อมฉันเองก็พูดอะไรกับทางฝั่งพี่หญิงได้ไม่มาก แต่กระนั้นคิดว่าต่อให้
คิดเพื่อเป็นการติดต่อชื่อเสียง ทางองค์ชายสามคงจะไม่ทอดทิ้งไม่ดูดำดูดี
แม่ทัพเกาอย่างสงัดชแน่อน เมื่อครูนี้นวังซู่เข้ามาด้วยอาการตื่นตกใจ
เกินไป คนมากมายล้วนเห็นกันแล้ว หากสุหยินรั้งช้าไว้นาน เกรงว่า
จะเสื่อมเสียเกียรติได้"

เกาสูหยินถลึงตาใส่เกามู่เจิงที่หนึ่งด้วยความหงุดหงิด นางอ้าปาก
เอ่ยด้วยเสียงแหบแห้งอยู่บ้าง "เป็นมู่เจิงกระทำการไม่ยั้งคิดเอง เรื่องไม่ได้
เกี่ยวข้องกับท่านจริงๆ หวังว่าท่านจะไม่ถือสา"

เงินวังซู่พยักหน้า มองสีท้องฟ้าเล็กน้อย ก่อนจะก้าวเท้าเดิน
ออกจากประตูไปทันที

ครั้นนางออกไปแล้วเกามู่เจิงก็กระต๊อบเท้า "ท่านแม่ ท่านปล่อยนางไป
ได้อย่างไร นางผู้นี้ร้ายกาจยิ่งนัก ฝ่าบาททรงเห็นเหยียนเจวี่เป็นดั่ง
บุตรชายแท้ๆ เขาไปช่วยกราบทูลได้แน่อน อีกทั้งนางก็เป็นเชียนจู๋
นับถือไทเฮาเป็นมารดา อาหญิงทั้งสองในวังล้วนไม่สนใจ กลับเป็นท่าน
บอกว่าต้องการใช้เรื่องเกี่ยวเป็นข้ออ้างเข้าวังไปขอรับรองไทเฮา เงินวังซู่
นางยังเป็นน้องสาวของเงินสีหลิงอีกด้วย ไม่ว่าทางใดถ้ามีนางอยู่จะต้อง
ให้ประโยชน์ได้แน่อน"

เกาสูหยินมุ่นคิ้ว มองเกามู่เจิงปราดหนึ่งด้วยสายตาหม่นหวัง
"นี่เจ้ายึดติดเกินไปแล้ว แต่เพราะองค์ชายเจ็ดพึ่งพอพระทัยในตัวนาง

เจ้าก็ถือสาไม่วางวาย! เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับนาง อย่าเปลืองเวลาอีกเลย
ข้าทำเวรทำกรรมอะไรมากันแน่ถึงได้คลอดเด็กไม่รู้ความอย่างพวกเจ้า
สองคนออกมา เจ้ายังเป็นคนสกุลเกา หากแม้แต่สถานการณ์แค่นี้ยัง
มองได้ไม่ชัด ก็ชวนให้ข้าผิดหวังเหลือเกินแล้ว" เกาฮูหยินพูดจบก็กวักมือ
เรียกมาที่อยู่อันข้าง "เจ้าไปจับตาตุ๋นเงินวังซู นางดูเหมือนจะมีเรื่อง
อะไร"

เกามู่เจิงได้ยินเช่นนั้นก็รีบวิ่งมาจับแขนเสื้อของเกาฮูหยินไว้แล้ว
สะบัดไปมา "ท่านแม่ ท่านดูสิ นี่มิใช่มีประโยชน์หรือเจ้าคะ"

เกาฮูหยินถอนหายใจ "ระหว่างที่รอเกี่ยวถึงอย่างไรก็ไม่มีอะไรทำ
บางที่แมวตาบอดอาจจะบังเอิญเจอหนูตาย* หาโอกาสพ้นวิกฤตอะไร
พบได้พอดีก็เป็นได้ มิเช่นนั้นคราวนี้พี่ชายเจ้าคงรอดยากแล้วจริงๆ"

ไม่ปลุกสติของเจ้าเมืองจางทุบหัวเขาเข้าอย่างจังแล้ว หากอัศวมหา
เสนาบดีเกาไม่ช่วยปกป้องเขา ปล่อยให้จวนองค์ชายสามโยนบาป
ตามสบาย เช่นนั้นเกาอี้เสียงเข้าคุกแล้วก็หมดสิทธิ์จะออกมาได้อีก

ทว่าต้องทำอะไรถึงจะบีบให้คนเหล่านั้นจำต้องปกป้องเขา

เกาฮูหยินยังรู้สึกสับสนงุนงงอยู่บ้าง

* แมวตาบอดอาจจะบังเอิญเจอหนูตาย อุปมาว่าตัวเองไม่มั่นใจ แต่โชคดีหรือบังเอิญจึงประสบความสำเร็จ

126

พอเงินวังชูเดินพ้นประตูห้องก็รู้สึกได้ถึงสายตาที่จ้องมองมาของ
คนทั้งหลายในทันที

ทว่านางกลับทำเหมือนไม่เห็น เดินตรงไปหยุดเบื้องหน้าหญิงสาว
ที่ต้อนรับนางก่อนหน้านี้ "ปิ่นคุณั้นวันนี้คงไม่ดูแล้วย ช่อบุปผาประดับมุก
บนศีรษะเจ้าคุณี่เหมาะกับเจ้ามาก ดูสะอาด อีกทั้งอ่อนโยน เพียงแต่ถ้า
เปลี่ยนมุกเม็ดตรงกลางให้ใหญ่ขึ้นอีกหน่อยจะยิ่งงามกว่านี้" เงินวังชูว่า
แล้วก็ล้วงไข่มุกสีขาวเม็ดหนึ่งในแขนเสื้อมายื่นให้หญิงสาวนางนั้น
"ให้เจ้า เจ้าชื่อว่าอะไร"

หญิงสาวนางนั้นหน้าแดงในทันที "บ่าวชื่อว่าตงจุเจ้าค่ะ"

นางกำมุกเม็ดนั้นไว้ จวบจนเงินวังชูเดินออกจากหออันชุกชู่ไปแล้ว
นางก็ยังเหม่อลอยไม่ได้สติกลับมา

จากนั้นนางก็มองไข่มุกในมือ หากภรรยาของคุณชายเขียนเป็น

บุรุษจะดีมากเพียงไร...

เงินวังซูใช้หางตาเหลือบมองคนที่ตามหลังมา ยกมูมปากขึ้นน้อยๆ เดินเข้าร้านน้ำชาฝั่งตรงข้ามด้วยฝีเท้ารวดเร็วแผ่วเบา เดินไปพลงายังมองซ้ายแลขวาไปพลง

มามาชราที่สะกดรอยตามนางหัวใจกระดอนขึ้นมาอยู่ที่คอแล้ว เนื่องจากหวัดจะถูกคนจับได้อยู่หลายหน

เงินวังซูผู้นี้ระแวงระวังปานนี้ หากมิใช่ลอบพบชายอื่นก็จะต้องมีความลับน่าตกใจอะไรอยู่แน่ๆ

เงินวังซูเล่นแมวจับหนูหน้าใจแล้วก็เดินเข้าห้องส่วนตัวด้วยท่าทางตกประหม่า นางประมาณเวลา คิดว่าคนที่เกาฐุหยินส่งมาน่าจะเข้าไปในห้องส่วนตัวที่ติดกันและกำลังรอจะลอบฟังแล้วถึงได้หยิบกาน้ำชาบนโต๊ะมารินให้เงินเจาบ่าวชายที่คอยวิ่งทำธุระให้นางซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามถ้วยหนึ่ง

เงินเจามีมือสั้น ตกใจจนเกือบทำถ้วยชาตกใส่ 'กระโปรง' ตนเอง ปล่อยให้คุณหนูรินน้ำให้เขาใช้ได้เสียทีเดียว!

แต่ครั้งนั้นหน้าลงเห็นกระโปรงนั้นก็ทำท่าจะร้องให้ออกมา

เขาเป็นบุรุษขอสวมศอก เอ่อ...ไม่ถึงสามศอกก็ต้องใกล้เคียง คุณหนูกลับต้องการให้เขาแต่งตัวเป็นบ่าวหญิงสูงวัย และยังให้สวมงอบด้วย

สิ่งที่ชวนให้คนอยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตาที่สุดคือตรงหน้าอกยังต้องยึดมั่นถือไว้อสองลูกด้วย นั่นเป็นของที่มารดาเขาทำมาให้ คิดว่าขณะบังคับรถม้าถ้าเกิดหิวก็จะได้นำออกมากิน แต่ตอนนี้เขาไม่อยากกินมันอีกต่อไปแล้ว

เงินวังชวรางกาน้ำชาลงอย่างแรง ก่อนจะทำมือเป็นสัญญาณว่า
ห้ามส่งเสียง

"เซียนจู่ ท่านอย่าทำให้บ่าวลำบากใจอีกเลยเจ้าคะ บ่าวเป็นมามา
ที่ติดตามคุณหนูใหญ่เงินบ้านรองออกเรือน ไม่สามารถทำเรื่องที่ไม่ดี
ต่อนางได้เป็นอันขาด เป็นเพราะว่าสมัยนั้นเซียนจู่เคยมีบุญคุณต่อบ่าว
บ่าวจึงได้ออกมาคุย"

เงินเจาได้ยินแล้วก็ยกมือปิดปากตนเอง

เขาไม่ได้พูดแม้แต่คำเดียว ผู้ที่พูดคำเหล่านี้คือเงินวังชู

เงินวังชูขยิบตาให้เขา ไม่ต้องพูดว่าในใจปลอดโปร่งโล่งสบาย
มากเพียงไร

คิดถึงตอนนั้น นางเคยแสดงละครชีวประวัติของสตรีคนดัง แสดง
ตั้งแต่วัยสาวไปถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

ความสามารถทำนองนี้เดิมที่นางลืมไปสิ้นแล้ว โชคดีที่ได้ยิน
เจ้าเมืองจางลำแดงฝีมือถึงนักขึ้นได้ นี่ก็ทันเวลาได้ใช้พอดี

"เจ้าเออาอายุมาข่มให้น้อยๆ หน่อย หากมิใช่เพราะยายแกอย่างเจ้า
แค่กรอกน้ำเมาไม่กี่จอกก็ออกมาเที่ยวพูดไปเรื่อยแล้ว เรื่องนี้มีหรือจะ
แพร่มาถึงหูข้า พี่หญิงกับข้าอยู่กันคนละบ้านแล้ว ปิดประตูทำอะไร
ข้าย่อมจะยุ่งเกี่ยวไม่ได้" เงินวังชูพูดพลางลงน้ำเสียงหนักขึ้นหลายส่วน
"แต่เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชื่อเสียงของสกุลเงิน ข้าไม่ยุ่งไม่ได้ คนแซ่โจวนั่น
บัดนี้หาผลประโยชน์จากลูกหลานไม่ซื้อโดยเฉพาะ จะเป็นคนดีอะไรได้ สิ้นคำ
หาลำเรือ? นี่คือการต้องการเงินไม่ต้องการชีวิตแล้วไซ้หรือไม่"

เงินวังชูเบี่ยงตัวเล็กน้อยก่อนเปลี่ยนเสียงอีกรอบ หนึ่งคนแสดง
สองบทบาท คราวนี้เริ่มแสดงเป็นมามาผู้นั้น

"คุณ...คุณ...คุณหนูรอง ท่านก็ทราบหมดแล้ว คุณหนูของพวกบ่าวก็ลำบากเช่นกัน นางเองก็อกสั่นขวัญแขวน แต่ต้องคอยต้องการเงินก้อนใหญ่ นางจึงไม่มีหนทางอื่นแล้ว...บ่าวเตือนนาง นางก็ไม่ฟัง คราวก่อนเรือห้าลำถูกจับไปสองลำ หากเป็นเช่นนี้ต่อไปจะต้องเกิดเรื่องในไม่ช้าก็เร็ว"

เงินวังชูตบโต๊ะดังปัง "เจ้ากลับไปบอกนางให้หยุดทันที มิเช่นนั้นก็อย่าตำหนิที่ข้าต้องขอให้ในตระกูลเปิดศาลบรรพชนแล้วลบชื่อนางทิ้งไป สกุลเงินมีกฎเคร่งครัดมากเพียงไร เจ้าเป็นบ่าวที่เกิดในจวนย่อมจะกระจ่างแจ้งดีที่สุด!"

ไม่เพียงเงินเจา แม้แต่ผู้เงินก็ยังมองจนปากอ้าตาค้าง

หากคุณหนูของนางไปยื่นได้สะพานก็สามารถเปิดการแสดงได้ด้วยตัวคนเดียวแล้ว!

"คุณหนูรอง...บ่าวรับรองเจ้าค่ะ..." เงินวังชูพูดพลางมองเงินเจาปราดหนึ่ง

เงินเจาก็ขยับปากเป็นคำว่า 'คีนี่'

"บ่าวรับรองเจ้าค่ะว่าคีนี่จะเป็นครั้งสุดท้าย จะไม่มีครั้งต่อไปเป็นอันขาด คนพวกนั้นมีโชคนี่ดูง่าย ครั้งนี้ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว พวกเขาจะเอาเรือมารับสินค้าแล้ว บ่าวขอรับรองแทนคุณหนูของบ่าวว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายอย่างแน่นอน"

จากนั้นน้ำเสียงเงินวังชูก็อ่อนลงหลายส่วน "เจ้าพูดเองก็จำที่พูดด้วยสลักเกียรติของสกุลเงินไว้ในสมอง หากให้ข้าจับได้ว่ามีเรื่องที่ผิดต่อบรรพบุรุษอะไรอีก จะไม่อภัยให้เป็นอันขาด!"

"บ่าวทราบแล้ว! บ่าวขอตัวกลับแล้วเจ้าค่ะ!" เงินวังชูพูดจบก็มอง

เงินเจาปราดหนึ่ง

เงินเจาสวมงอบให้เรียบร้อยพลางดันหมั้นไกวตรงหน้าอกตนเอง เล็กน้อยด้วยท่าทางไม่เป็นธรรมชาติ พยายามไม่ให้พวกมันตกลงไปที่ สะดือ ก่อนขอยเท้าเดินบิดไปบิดมาตามอย่างมามาซรา เเร่งฝีเท้าเดินลง ด้านล่าง แล้วหายลับไปกลางตรอกเล็กทันที

เงินวังงูหิบบนมมาขึ้นหนึ่งแล้วหันหน้าไปมองนอกหน้าต่างต่าง เป็นไปตามคาด พอเงินเจาจากไปมามาซราที่มอลบฟิงผู้นั้นก็ออกจาก ร้านน้ำชาไปยังหออื่นซุ้ยในทันใด

นางยกมุมนปากน้อยๆ "มีละครสนุกให้ดูแล้ว"

มู่จิ้งกลับมองเงินวังงูหลายอึดใจด้วยท่าทางเหมือนอยากพูด บางอย่าง ทำยที่สุดก็ทนไม่ไหว "คุณหนู ตัวอักษรเงินสองตัวไม่สามารถ เขียนด้วยขีดเดียวได้ บ้านรองตงที่นั่งลำบากแล้ว...พวกเรา..."

เงินวังงูส่ายหน้า "บ้านรองเน่าเฟะมานานแล้ว มิเช่นนั้นด้วยนิสัย ของท่านย่า หากยอมให้พวกเขาชิงตำแหน่งประมุขตระกูลไปได้ เหตุใด จึงต้องแยกบ้านตั้งแต่อพยพลงมาเจียงหนาน พูดถึงที่สุดแล้วก็มิใช่คน บนเส้นทางเดียวกันเท่านั้นเอง"

อีกประการหนึ่งเงินสีหิงเป็นบุตรสาวที่แต่งงานไปแล้ว หากนาง กระทำความผิดแล้วเกี่ยวอันใดกับสกุลเงินเสียที่ได้!

องค์ชายสามดูเหมือนจะเป็นคนดีใจบุญ กลับหลังกลับสั่งให้เกาอี้เสียง และหลิวเจาหยางทำเรื่องที่ไร้ซึ่งความเป็นมนุษย์ถึงเพียงนี้ คนที่เป็น ผู้โดดเด่นที่สุดในการชิงตำแหน่งรัชทายาทกลับมาขายเกลือกเถื่อนเสียเอง เป็นเรื่องที่ไม่มีใครได้ยินมาก่อนเลย จิตใจดำมืดไปหมดแล้ว

เจ้าหนูน้ำเต้าที่เน่าเฟะยอมต้องโยนทิ้งโดยปราศจากความลังเล

"ทว่าคุณหนูเจ้าคะ สกุลเกากับจวนองค์ชายสามเป็นพวกเดียวกัน
ไม่ว่าพวกเขาจะไม่รู้เรื่องนี้ ต่อให้พวกเขารบอกพวกเขาไปแล้วอย่างไรเล่า
พวกเขาก็คงจะไม่ป่าวประกาศออกไปอยู่ดี เพราะหากองค์ชายสามล้มลง
สกุลเกาก็ไม่ได้ประโยชน์ใด"

เงินวังซุกยักนี้หัวแม่มือให้มูจิ้น "ไม่เลวนีนา หมู่นี้เจ้าคิดเรื่องต่างๆ
ได้มากกว่าเมื่อก่อนแล้ว"

นางพุดพลางมองไปยังหออื่นๆที่อยู่ฝั่งตรงข้าม "สกุลเกากับ
องค์ชายสามเป็นพวกเดียวกันจริง มีหน้าซ้ำความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์
ก็แน่นแฟ้นยิ่งกว่าที่พวกเราคิดไว้ คำพูดเมื่อครู่ข้าเองก็ได้ยินแล้ว
อัศวมหาเสนาบดีกายอมสละเก้าอี้เสี่ยงเพื่อตำแหน่งรัชทายาทของ
องค์ชายสาม"

สกุลเกาจะต้องตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะให้เก้าอี้เสี่ยงขัดทอด
คนที่เกิดวันที่สิบห้าเดือนเก้าคนอื่น เพื่อกันองค์ชายสามออกจากเรื่องนี้
อย่างหมดจด

เงินวังซุกคิดว่าถ้านางเป็นที่ปรึกษาของทางองค์ชายสามก็คงจะ
หาหรือได้ผลลัพธ์เช่นนี้ออกมาเช่นกัน

คนแซ่เกาไม่ได้มีแค่เก้าอี้เสี่ยงผู้เดียว แต่องค์ชายสามมีเพียง
หนึ่งเดียว

องค์ชายสามกับสกุลเกาไม่เพียงจะไม่ยื่นมือช่วยเหลือ ยังถึงขนาด
จะยอมเจ็บแค้นใจ จัดการลงโทษญาติพี่น้อง ปกป้องความเป็นธรรม
เพื่อปกป้องข้อเสียที่กำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของพวกเขาอีกด้วย

"ทว่ามีจุดหนึ่งที่เจ้าคิดผิดไป เกาฮูยินกับเกามู่เจิงบัดนี้มีใช้คน
สกุลเกา...พวกนางเป็นเพียงญาติที่กำลังร้อนใจแทบคลั่งของเก้าอี้เสี่ยง

เท่านั้น"

มูจิ้นแจ้งใจในฉบับพลัน "เพราะฉะนั้นเกาฮุยยินยอมจะนำเรื่องนี้ไป
ขู่พวกเขาให้พวกเขาช่วยเกาอี้เสียง มิเช่นนั้นก็จะเปิดโปงเรื่องเกลือก่อกวน
แต่เมื่อเป็นเช่นนี้จะมิกลายเป็นว่าพวกเราช่วยมารร้ายฆ่าคนตนนั้นหรือ
เจ้าคะ"

เฉินหวังซูกระตุกมุมปากก่อนส่ายหน้า "เกาอี้เสียงต้องตายอย่าง
ไม่ต้องสงสัย"

127

หากเกาอี้เสียงเป็นแก้วตาดวงใจผู้ถูกคนชั่วใส่ร้ายป้ายสีในสายตา
เกาฐุหยิน เช่นนั้นในสายตาขององค์ชายสามก็เห็นเป็นสหายร่วมกลุ่ม
สมอหุมที่เก่งแต่ปากและจะลากเขาลงน้ำไปด้วย

ส่วนในสายตาของอัศวินหาเสนาบดีเกาเขาก็คือเป็นแค่นิวก้อย
ยามแพ้เดิมพันแล้วต้องเชื่อนึ่งหนึ่งหนึ่ง เพื่อนิวหัวแม่มือที่สามารถ
ใช้ประทับลายนิ้วมือรับเงินได้ก็ทำได้เพียงกล้ำกลืนฝืนใจซื่อบอกด้วย
ความปดใจว่าเชื่อนึ่งก้อยทั้งแล้วกัน!

เงินวังซุคิดแล้วก็ลู่บคาง คราแรกเกาฐุหยินไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร
ถึงจะปีบให้คนเหล่านั้นจำต้องปกป้องเกาอี้เสียง แต่ครานี้นางได้วิธี
ให้อย่างกระฉ่างแจ่มแล้ว

"คืนนี้เกาฐุหยินพาคนบุกไปท่าเรือ จับเรื่องที่จวนองค์ชายสาม
ลอบขายเกลือเถื่อนได้ ใช้เรื่องนี้เป็นจุดอ่อนเรียกร้องให้พวกองค์ชายสาม

ปกป้องเกาอี้เสียง แต่ว่าความตามใจเกินควรและความโง่เขลาได้บดบัง
สองตาของนาง เหล่าจึงจอกเฒ่าที่แย่งอำนาจชิงผลประโยชน์กันจนชิน
แล้วมีแต่จะ..." เงินวังซู่พูดพลางทำท่าทางตัดจบ "มีแต่จะหาข้ออ้างมา
ทำให้พวกนางเย็นลงก่อน จากนั้นก็หันไปกำจัดเกาอี้เสียงทิ้ง แล้วไปหา
คนเคราะห์ร้ายที่เกิดวันที่สิบห้าเดือนเก้ามาสักคน โยนบาปมหันต์นี้
ใส่หัวเขา"

มูจิ้นอ้าปากหวอ ก่อนจะลดเสียงลงกล่าวว่า "แต่ว่าคุณหนู เช่นนี้
ไหนเลยพวกเราจะมีชื่อเสียงแรงเปล่าโดยที่ผลสุดท้ายไม่มีการเปลี่ยนแปลง
ใดๆ เปลืองหมั่นโถวที่มารดาของเงินเจาทำให้เขาไปเปล่าๆ อีกด้วย"

เงินวังซู่หัวเราะหึๆ "แน่นอนว่าไม่เหมือนกัน คนเราหากไม่เคยมีหวัง
ย่อมจะค่อยๆ เคยชิน รู้สึกว่าชีวิตของตนควรเป็นเช่นนี้ ทว่าหากมี
ความหวังแล้ว แต่ความหวังสูญสลายไป นั้นย่อมจะรู้สึกว่ามีผู้อื่นทำให้
ชีวิตของตนน่าสังเวชเช่นนี้ ก่อนหน้านั้นเกาสูหยินกับเกามู่เจิงยังสามารถ
ปลอบใจตนเองได้ว่าให้เห็นแก่ส่วนรวมเป็นหลัก แต่รอถูกหลอกคราวนี้...
จี้ๆ สกฤทเอกแตกกันแล้ว...องค์ชายเจ็ดกับองค์ชายสามก็จะแตกกันด้วย..."

มูจิ้นฟังแล้วก็มองเงินวังซู่ด้วยสองตาแวววาว

คุณหนูของข้าฉลาดโดยแท้!

แม้องค์ชายเจ็ดจะเป็นคนโง่จนคุณหนูของข้าไม่ย่อภาคได้ แต่
เกามู่เจิงผู้นั้นฉลาดกาแย่งสามมีผู้อื่นก็สมควรแล้วที่จะถูกเล่นงานให้ละ!

ถัดจากนี้ถ้าเกาสูหยินไม่ถูกหลอกแล้วเดือดดาลถึงขีดสุด เลิกรักษา
ความสัมพันธ์อันดีแล้วหันกลับมาเปิดโปงเรื่องเกลียดเถื่อนให้ตายตกไป
ด้วยกัน นางก็น่าจะทำตัวเป็นนินจาเต๋า รอเวลาเกิดเรื่องใหญ่ครั้งถัดไป

หลังจากวันนี้ขอเพียงมีเรื่องแค่เล็กน้อย คนแรกที่จะไปเดินดิสโก้

บนหลุมศพองค์ชายสามยอมมิใช่เงินวังชู แต่เป็นเกมมู๋เจิงกับมารดา
ของนาง

พวกนางทำตัวเป็นนินจาเต๋าได้ แต่ผู้อื่นทำไม่ได้!

ทั้งเมืองหลินอันนี้มีคนตั้งเท่าไรที่กำลังรอจับผิดองค์ชายสามอยู่
เป็นต้นว่าเจียงเยี่ยเงินที่ทำตัวเป็นนกขมิ้น*...

อะไรวะ เจ้าว่าเจียงเยี่ยเงินจิตใจดีงาม ไม่อยากเหยียบย่ำข้าเดิม?
เรื่องนี้เขาตัดสินใจเองไม่ได้เสียหน่อย! เกาสูหยินรู้เรื่องเกลือกเถื่อน
ได้อย่างไรกันนะ...อ้อ วันนั้นที่ริมทะเลสาบซีหูองค์ชายเจ็ดผลอได้ยินเข้า

ไม่ว่าเป็นผู้ใด นางเงินวังชูก็บริสุทธิ์ไร้เดียงสายิ่งกว่าลูกแกะบน
เนินเขาเสียอีก!

รอเพียงนกปากซ่อมกับหอยกาบยื้อแย่งกัน เฒ่าหาปลาได้ประโยชน์**
แล้ว!

เงินวังชูคิดแล้วก็พอกพอใจยิ่ง วันนี้ได้เฟลิดเฟลีนกับละครจน
สมใจอยากแล้ว แคร่ร่อนผ่านไปอีกไม่กี่วันนางก็จะได้จดในสมุดเล่มน้อย
แล้วว่า 'เจ้าหนูน้ำเต้าคนที่สาม...จบเห่!'

"เจ้าเกาะหน้าต่างดูอะไร นี่ยังมีของกินอยู่เต็มโต๊ะ นั่งลงกินด้วยกัน
ขนมพุทรา*** นี่ไม่เลว เนื้อเนียนละเอียดอย่างยิ่ง"

เงินวังชูพูดแล้วก็ก้มมือเรียกมู๋จิ้น

มู๋จิ้นรีบหัดศีระกะกลับมา "คุณหนู บนถนนครึกครื้นยิ่งนัก บ่าวเห็น
มีคนกำลังป่าวร้องว่านิมิตมงคลอยู่ด้วยเจ้าค่ะ!"

* มาจากสำนวน 'ตกแตงจ้องจับจักจั่น นกขมิ้นอยู่ข้างหลัง' เปรียบเปรยถึงผู้ที่ไว้สยัทัศน์ จับจ้องแต่ผลประโยชน์
ตรงหน้า โดยไม่ระวังว่ามีภัยร้ายรออยู่ข้างหลังเช่นกัน

** 'นกปากซ่อมกับหอยกาบยื้อแย่งกัน เฒ่าหาปลาได้ประโยชน์' เป็นสำนวน หมายถึงสองฝ่ายที่แย่งชิง
ผลประโยชน์กันต่างได้รับความเสียหาย สุดท้ายถูกฝ่ายที่สามซบมือเปิบไป

*** ขนมพุทรา มีกลิ่นหอมและรสหวานนุ่ม ส่วนผสมหลักของขนมชนิดนี้คือแป้ง ไข่ และพุทรา ช่วยในการ
บำรุงตับ เพิ่มความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ทำให้ผิวพรรณสวยงาม และป้องกันกรแทกก่อนวัย

เงินวังซูกระปรีะเป๋ร่าขึ้นมาแล้ว นางจึงหันไปเกาะหน้าต่างแล้ว มองออกไปเช่นกัน

ให้ตายสิ! สิ่งที่เราเห็นคือคนที่ด้านล่างเริ่มตีฆ้องร้องป่าวว่า 'นิมิตมงคล นิมิตมงคล! ในที่นั่นนอกเมืองขุดพบนิมิตมงคลแล้ว! นิมิตมงคล นิมิตมงคล! แคว้นต้าเฉินของเราจะรุ่งเรืองแล้ว!'

เงินวังซูฟังเสียงกลองเสียงประทัดนั้นแล้วในใจก็เต้นตุบๆ

บทพูดตัวร้ายตรงตามมาตรฐานสุดๆ!

นิมิตมงคลอะไร นี่มิใช่อุบายที่ขุนนางกังฉินชอบใช้เวลาที่ต้องการมอมเมาทราชนครหรือ นี่คือคนถ่อยเจ้าเล่ห์ต้องการร่ำรวยและได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นแล้วถึงได้ใช้ไม้นี้ออกมา

ขอเพียงมีปากเมฆรูปร่างเหมือนอุจจาระที่ชอบพาก็ยังพูดให้กลายเป็นมังกรเทพมาเยือนได้ เมฆสองก้อนเคลื่อนชนกัน นั่นคือแปดน้ำเต้าวิเศษ ถือกำเนิด มองไม่ออกว่าเป็นรูปร่างอะไร... นั่นคือแผนที่ปรากฏ เป็นलग บอกว่าจะกอบกู้แผ่นดินได้!

เงินวังซูยังคงคิดก็ยังไม่จบใจ หนทางสู่ความร่ำรวยและได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นดีเพียงนี้ แต่นางถึงกับยังไม่ได้ใช้ ปลอ่ยให้คนชิงตัดหน้าเสียได้

"ประเดี๋ยวก่อน? เช้าวันนี้ไปซื้อบอกว่าอะไรนะ บอกว่าเหียนเจี๋ย 'ไปทำอะไร' เงินวังซูพลันนึกขึ้นได้ ในใจมีลางสังหรณ์ในทางดี

มูจื๋นยามนี้ราวกับกำลังเกิดอารมณ์ฮึกเหิม "คุณหนู ก๊วงงน้อยไปซานเมือง ในหมู่บ้านขุดของบางอย่างได้เจ้าค่ะ..."

นางพูดจบแล้วยังไม่ได้สติ แทบจะชะโงกออกไปครึ่งตัว อยากจะให้คอยึดได้เหมือนยาง จะได้มองเห็นนิมิตมงคลนั้นได้ชัดเจนว่าเป็นของหายากอะไรกันแน่

เงินวังงูได้ยื่นแล้วก็ส่งเสียงดีใจออกมาทันที เฮียเนเจวียผู้นั้น
ถึงจะเปลี่ยนได้ในแล้วก็ยังเป็นขุนนางกังฉินอยู่ดี!

ที่นี้นางก็หายเจ็บใจแล้ว ยืนที่ริมหน้าต่างเงยบ่าฯ เขย่งเท้ามองดู
ใช้หางตาเหลือบไปก็พบว่าบรรดาสุหนียินและสตรีชั้นสูงทั้งด้านบนและ
ด้านล่างร้านน้ำชาล้วนแต่ชะโงกหน้าออกไปราวกับเป็นห่านที่รอถูกคน
ลากคอ

"เป็นนิมิตมงคลที่ปรากฏในหมู่บ้านข้า...เป็นนิมิตมงคลที่ปรากฏ
ในหมู่บ้านข้า!" ชายอ้วนตัวขาวที่สวมชุดตัวขาวสีแดงสดและสวม
ห่วงคอทองคำผู้หนึ่งตบหน้าอกจนพุงกระเพื่อมพลางร้องเสียงดังเอ็ดอึง
ด้วยอารมณ์ตื่นเต้นไม่หยุด

เงินวังงูมองไปที่ด้านหลังเขาแล้วก็หวิดจะพนน้ำออกมา

นั่นเป็นรากไม้ขนาดมหึมา ลักษณะยุ่งเหยิง เป็นสิ่งที่มีรูปร่าง
ไม่แน่ชัดอย่างยิ่งวด หากคนสายตาสั้นมากๆ มองไปกลับจะเห็นเหมือน
เป็นมังกรที่กำลังแยกเขี้ยวยิงฟันตัวหนึ่ง รากไม้รูปมังกรยักษ์นี้พื้นดินชีวิต
กลายเป็นสีเขียวทั้งราก ดูไปแล้วกลับให้ความรู้สึกว่าย่อมด้วยพลังชีวิต

ส่วนที่เหมือนจะเป็นหลังของมันข้างบนนั้นสามารถมองเห็นมังกรน้อย
ตัวหนึ่งได้รางๆ ที่บอกว่ารางๆ เป็นเพราะถ้าพูดให้ชัดมันก็เป็นแค่กิ่งไม้
กิ่งหนึ่งที่ดูไปแล้วเหมือนเป็นลูกงูที่ยังไม่กลายเป็นมังกร

'ลูกงู' นี่เหี่ยวเฉาแล้ว ตรงปลายด้านบนเป็นสีเหลือง ดูแห้ง
กรอบแกรบอย่างมาก

นี่เป็นนิมิตมงคลที่เทพองค์ใดสร้างขึ้น จะมีความหมายแฝงอยู่เยอะ
เกินไปแล้วกระมัง!

บนตัวรากไม้มังกรยักษ์นั้นคลุมด้วยผ้าไหมแดง คนผิวขาวตัวอ้วน

ชี้ชวนให้คนดูด้วยท่าทางปลื้มปิติ "เห็นหรือไม่ นี่คือหัวมังกร นี่คือลำตัว
ตรงนี้...ตรงนี้เป็นหางมังกร มังกรนี่บินขึ้นฟ้า ไม้แห้งเหี่ยวกลับมามีชีวิต
มีนัยว่าแคว้นต้าเฉินของเราจะเจริญขึ้นเรื่อยๆ ภายใต้การนำของฝ่าบาท
จะสร้างความรุ่งโรจน์ได้อีกครั้ง นี่เป็นลางถึงความรุ่งเรืองเฟื่องฟูของ
แคว้นแคว้น! ลางถึงความรุ่งเรืองเฟื่องฟูของแคว้นแคว้น! นี่เป็นต้นไม้เก่าแก่
อายุนับร้อยปีในหมู่บ้านข้า เมื่อปึกลายจู่ๆ ก็เฉาตายไป ข้าให้คนตัดทิ้ง
แล้ว แต่คิดไม่ถึงแม้แต่บัดนี้ว่าหน้าไถดินปีนี้มันถึงกับ..."

ชายอ้วนตัวขาวพูดด้วยท่าทางคึกคัก ผู้นำกองราชองครักษ์ที่ขี่ม้า
อยู่ผู้หนึ่งที่พลันกระแอมหนักๆ เสียงหนึ่ง

ชายอ้วนตัวขาวตัวลั่น จากนั้นก็เริ่มกลับมาพูดซ้ำๆ รวากับเป็น
พีสะไก้เสียงหลิน* "นี่คือนิมิตมงคล นิมิตมงคล นิมิตมงคลมาเยือน
หมู่บ้านของข้าแล้ว"

เงินวังซูทำเสียงจุกปากสองที ทอดสายตามองไปก็เห็นฝ่าผูกผม
ปลิวไสวของเหยียนเจวียอยู่ตรงปากตรอกเล็กเส้นหนึ่งตามคาด

จะว่าไปก็พิลึก ฝ่าผูกผมของคนผู้นี้คล้ายว่ามีเครื่องเป่าลมเป็น
ของตนเอง ไม่ว่ามีหรือไม่มีลมก็ลั่นจะปลิวไสว ทำให้เขาคนนี้ดูสง่างาม
และเป็นอิสระขึ้นหลายส่วน

เขาเอนตัวพิงกำแพง ในมือยังถืออาวุธสีส้ม ไม่ใช่สิ ข้างมือยังมี
เชิงอยู่ผู้เป็นบ่าวชายคนใหม่ยืนอยู่ด้วย

* พีสะไก้เสียงหลิน คือตัวละครในนวนิยายเรื่องสั้นของหลู่ซันเรื่อง The New Year's Sacrifice เป็น
หญิงสาวที่ ชีวิตวันทศ หลังเสียลูกชายไปก็มีอาการวิกลจริต เจอหน้าใครก็เอาแต่พูดพาลมาฆ่าไปฆ่ามา

128

เจิงอยู่ที่นี่หลังตรงเหนือ ดูท่าทางเหมือนเป็นต้นหอมที่โตในป่า
 ทว่าใบหนานั้นไม่ได้เหมาะกะบุรูปร่างของเขาสักนิด หากให้บรรยาย
 ด้วยคำห้าพยางค์ นั่นก็คือ 'ดาดะดินธรรมดา' หากมีคนมองไปจะเห็นว่า
 เขาหน้าตาเหมือนบุตรคนที่สามของสกุลจาง พอมองอีกที...เอ๊ะ! นี่มิใช่
 บุตรคนที่สี่ของสกุลหลี่หรือไร พอดิบตะเกียง นี่ต้องเป็นบุตรคนรองของ
 สกุลหวังแน่ๆ

เจินวังซู่หมดความสนใจต่อเขาในทันที เอาแต่จ้องมองเหยียนเจวี่
 และประหนึ่งว่ารู้สึกได้ถึงสายตาอันร้อนแรงของนาง เหยียนเจวี่
 จึงมองมาเล็กน้อยพลางส่งยิ้มมาให้เจินวังซู่

เจินวังซู่ใจกว้าง คอกระดูกไก่ค้ำหน้าต่างที่ค้ำอยู่นั้นจึงหล่นลงไป
 นางลอบอุทานว่าแยะแล้ว แม้นางจะชมตนเองเป็นเงินจินเหลียน
 จงใจทำไม้ตกใส่ซีเหมินเจวี่ แต่ก็ไม่ได้อยากจะทำไม้ตกใส่ตาแก่ลามก!

"ภรรยา ข้ามารับเจ้ากลับจวนแล้ว"

เงินวังซูได้ยินเสียงที่คุ้นเคยนี้ก็ชะโงกหน้าออกไป เหียนเจี๋ยที่
ก่อนหน้านี้ยืนอยู่ที่ปากตรอก เพียงพริบตาเดียวกลับมายู่ที่ด้านล่าง
ของร้านแล้ว

เขาแหงนหน้ามองมาด้านบนด้วยท่าทางกรุ้มกริ่ม รอยยิ้มเคลื่อนไหว
ใบหน้า

ไม้ค้ำหน้าต่างนั้นอยู่ในมือเขา เขาเคาะมันเบาๆ ดูแล้วกลายเป็น
ท่าทางน่ารักน่าชังอย่างไม่น่าเชื่อ

เงินวังซูยกมือกุมจมูก ปิดหน้าต่างดังปัง แล้วพามู่จินเดินลงไป
ชั้นล่างทันที

ยังดีที่ทุกคนล้วนกำลังดูชายอ้วนตัวขาวผู้ นั้นแสดงนิมิตมงคล
หาได้ให้ความสนใจทางด้านนี้ไม่

"เงินเจาโร่เจ้าอยู่ตรงปากตรอกด้านนั้น ทางนี้คนเยอะเกินไป
มาไม่ได้แล้ว ลำบากภรรยาเดินไปสักหน่อย ระวังเท้าด้วย ไม่รู้ว่าผู้ใด
ทำหนังหมูตกไว้ ภรรยาอย่าเหยียบเข้าเสียเล่า มันสิ้นยิ่ง"

เงินวังซูก็หันมอง ด้วยก่อนหน้านี้คนเบียดเสียดกันจึงมีข้าวของ
ที่คนซื้อจากตลาดถูกเบียดจนร่วงหล่นอยู่ไม่น้อย มิใช่แค่หนังหมู ยังมี
พวกผลไม้ถั่วลิ้นเตาต่างๆ กลิ้งอยู่เต็มพื้น

นางกำลังจะพยักหน้า กลับเห็นเหียนเจี๋ยยื่นมือมาประคองนาง
ไว้แล้ว เขาจึงมีอนางเดินเลี้ยวไปเลี้ยวมาสวนทางกับฝูงชน มุ่งหน้าไปยัง
ปากตรอกอย่างรวดเร็ว

ไม่ถึงครู่เดียวนางก็มองเห็นเงินเจาที่นั่งกินหมั่นโถวสีขาวอยู่ริมขอบ
รถม้า เขาเปลี่ยนกลับมาใส่ชุดของตนเองแล้ว ดูท่าทางสบายขึ้นมาก

พอเห็นเงินวังซุ่มองหมั่นโถวของตน เงินเจาก็ซ่อนหมั่นโถวไว้ด้านหลังด้วยความเกือเขิน เช็ดเศษที่ติดบนปากก่อนว่า "มารดาบ่าวทำให้ โยนทิ้งก็เสียดายนะขอรับ"

เงินวังซู่รู้สึกอบอุ่นในใจจึงโยนเงินให้เขาก่อนหนึ่ง "เอากลับไปซื้อเนื้อซื้อชุดฤดูหนาวเพิ่มให้มารดาเจ้า"

ดวงตาเงินเจาสว่างวาวในชั่วพริบตา คราวหน้ายังมึนงานให้ต้องสวมกระโปรงอีกหรือไม่ ข้าทำได้! จริงๆ นะขอรับ!

เงินวังซู่ขึ้นรถม้าไปอย่างมีความสุขโดยไม่รู้ว่าบ่าวชายของตนกำลังจะเดินทางผิดโดยยินยอมพร้อมใจ

"นิมิตมงคลนั้นเป็นฝีมือของท่าน? ชายฉ้วนตัวขาวผู้นั้นเป็นผู้ใดกัน" เหยียนเจวี่ยอมมองมายังเงินวังซู่ด้วยความแปลกใจ "ข้าไม่เคยแพ่งพรายให้ภรรยา รู้แต่ครั้งคำ แต่เจ้าก็ยังเดาได้? ภรรยาข้าจะฉลาดเกินไปแล้ว"

เงินวังซุ่มองเขาปราดหนึ่งด้วยสายตาเหยียดหยาม "อยากประจบสอพลอก็ทำให้เนียนหน่อย เช้าวันนี้ท่านมิไชรีบร้อนไปที่หมู่บ้านนั้นหรือไร"

เหยียนเจวี่แบมือ ท่าทางเหมือนบอกว่า 'ถูกรู้ทันเสียแล้ว'

"ชายฉ้วนตัวขาวผู้นั้นเป็นคนที่ข้าหามาโดยเฉพาะ ประจวบเหมาะว่าในช่วงที่เกาอี้เสียงและหลิวเจาหยางกลับมาจากเผ่ามู่ซี ต้นไหว* แก่ต้นหนึ่งในบ้านเขาตายไปพอดี ข้าเคยเห็นความหมายแฝงของต้นไหวในหนังสือ มักจะมีความเกี่ยวข้องกับพวกภูตผีสิ่งศักดิ์สิทธิ์"

เงินวังซู่เข้าใจได้ในทันที นางมองเหยียนเจวี่ด้วยสายตาลึกลับซึ่งปราดหนึ่ง

* ต้นไหว หมายถึงต้น Chinese scholar tree

หากกล่าวว่าก่อนหน้านี้ฮ้องเต๋ยังเชื้อครั้งระวางครั้งต่อองค์ชายสาม มีความสงสารเห็นใจอยู่ แต่เมื่อนิมีตมกคลนี้ปรากฏขึ้นมา ไม่ว่าด้านความรู้สึกจะเป็นอย่างไร องค์ชายสามผู้นี้ก็ไร้วาสนากับตำแหน่งใหญ่ อย่างเด็ดขาดแล้ว

เหยียนเจวียกะพริบตาปริบๆ พร้อมยิ้มเทาหยา ดุท่าทางงงวยเสียประหนึ่งว่าเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นความบังเอิญ เขาไม่ได้ตั้งใจไว้ก่อนเสียหน่อย

แสดง! ท่านแสดงให้เต็มที่! ประธานบริษัทสมัยนี้ยังควบอาชีพราชาจอเงินด้วยหรือไร

"นิมีตมกคลนี้มีนิสัยลึกซึ้งเกินไป ท่านไม่ยอมามีชื่อข้องเกี่ยวเข้าก็เข้าใจ แต่พอดำไม่ทำการค้าที่ตนเองไม่ได้กำไร ท่านทำเรื่องนี้ที่สุดแล้ว ก็ต้องมีผลประโยชน์อื่นเกี่ยวข้อง"

ทั้งใจนางต้องการเป็นตัวร้าย เป็นฝ่ายออกการโจมตีสังหารแปดทิศ แต่เหยียนเจวียไม่เหมือนกัน เขาอยากแต่จะรักษาตัวรอด แสดงว่าถ้าเอาชนะไม่ได้เขาก็ไม่สู้ การที่เขาทำเรื่องนี้ผิดไปจากนิสัยของเขา

เหยียนเจวียฟังแล้วก็หุบยิ้ม "ชาวเผ่ามู่ซู่ปราศจากความผิดซ้ำเพียงแต่ทนเห็นคนร้ายตัวจริงลอยนวลเห็นอกกุฎหมายเพราะแค่เป็นบุตรชายของฮ้องเต๋ไม่ได้เท่านั้นเอง"

เงินวังซู่ฮ้องจั้นไป ก่อนจะพยักหน้าด้วยท่าทางจริงจัง "มีผิด"

เหยียนเจวียมองสีหน้านางเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มยิ้มขึ้นมา "แน่นอนว่าเจ้าพุดถูก ข้าเป็นพ่อค้า พ่อค้าไม่ทำการค้าที่ตนเองไม่ได้กำไร ประเดี๋ยวเข้าวังเจ้าก็จะได้รับรู้ถึงบทบาทของนิมีตมกคลแล้ว"

เงินวังซู่เห็นเขาสีลาไม่ยอมบอกก็ทำท่าทางเฝ้ารอออกมาอย่าง

ให้ความร่วมมือยิ่งยวด

กล่าวตามตรงนางคิดไม่ออกจริงๆ ว่าที่เหียนเจวี่ใช้ลูกไม้ยื่นออกมา แต่ยกความดีความชอบให้ชายอ้วนตัวขาวผู้นั้นทั้งหมด ส่วนตนเองก็ไม่ได้ร่ำรวยและได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นเป็นเพราะต้องการทำอะไร

จากนั้นคิดว่าเหียนเจวี่คงจะสั่งไว้แล้ว เงินเจาจึงได้บังคับรถม้าตรงไปวังหลวง

แม้ว่าพวกนางจะใช้ทางอ้อม แต่นิมิตมงคลนั้นป่าวประกาศไฉ่ฮวดไปตามถนนจนเสียเวลาไปมากจึงมาถึงแทบจะพร้อมกันกับพวกนาง

เงินวังชุกกับเหียนเจวี่ลงรถม้าแล้วก็ปะปนเข้าไปอยู่กลางขบวนคุ่มกันนิมิตมงคล

เหียนเจวี่เข้าวังก็แทบไม่ต่างจากการกลับจวน ทหารยามเฝ้าประตูวังล้วนคุ้นเคยกับเขาทุกนาย จึงไม่มีใครขวางไว้แม้แต่ผู้เดียว

"คุณชายเองก็เห็นนิมิตมงคลนั้นแล้ว ฝ่าบาททรงได้ยินข่าวก็ดีพระทัยเหลือเกิน!"

เหียนเจวี่หัวเราะหึๆ "นั่นสิ เมื่อเช้านี้ได้ยินข่าวข้าจึงรีบวิ่งแจ้งไปดูที่ดินของชายอ้วนตัวขาวผู้นั้นอยู่ไม่ไกลจากข้านัก แต่ดันเป็นเขาได้ประโยชน์ไปเสียแล้ว ช่างไม่มีบุญวาสนาเอาเสียเลย!"

ทหารยามที่เห็นชัดว่าเป็นหัวหน้าฉีกยิ้ม เอ่ยพลางเล่นหูเล่นตา "คุณชายเกิดในตระกูลมั่งคั่ง ข้ายังได้แต่งงานกับเชียนจู บุญวาสนานี้ผู้อื่นสู้ไม่ได้ เพียงแต่เกรงว่าเจ้าอ้วนตัวขาวผู้นี้คงจะได้ก้าวเดียวขึ้นสวรรค์* แล้ว นิมิตมงคลเช่นนี้ปรากฏครั้งล่าสุดน่าจะเมื่อสิบปีก่อน ตั้งแต่สมัยที่ท่านพ่อข้ายังเป็นทหารเลกๆ โฉน เมื่อวานแม่ทัพเกิดเรื่อง ฝ่าบาท

* ก้าวเดียวขึ้นสวรรค์ เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงคนที่ได้ดิบได้ดีอย่างกะทันหัน

ทรงพระพิโรธหนักมาก ทุกคนในวังต่างจิตใจระส่ำระสาย พอมีนิมิตมงคลนี้ แล้วถึงได้แย้มพระสรวลออก พวกข้าพFINE้องทั้งหลายเองก็นับว่าได้พ้นวิกฤตรักษาชีวิตน้อยๆ ไปได้แล้ว ตอนนี้น่านี้กดู นี่ก็เป็นบุญใหญ่หลวงแล้ว!"

เหียนเจ็วียตบ่าเขา "นั่นนะสิ! เพื่อฉลองที่พี่ชายทั้งหลายรอดพ้นความตายมาได้ วันหน้าจะขอเชิญพวกท่านไปดื่มสุรากัน! แต่บอกไว้ก่อน ถนนสายเริงรมยนั้นข้าไม่กล้าไปแล้ว ข้าเป็นคนมีภรรยาแล้ว"

หัวหน้าทหารยามผู้นั้นหัวเราะฮาๆ ก่อนลดเสียงลงพูดว่า "ฝ่าบาท มีพระราชประสงค์จะแต่งตั้งบรรดาศักดิ์และมอบหมายงานแก่เหล่าองค์ชายแล้ว คุณชายเองก็...อาศัยลมหนุนนี้ตามให้ทันไปด้วยน่าจะดี"

เหียนเจ็วียส่งสายตาซาบซึ้งใจให้เขา ตบ่าเขาอีกสองสามที แล้วถึงพาเงินวังชูไล่ตามนิมิตมงคลนั้นเข้าไป

เงินวังชุมองทหารยามผู้นั้นปราดหนึ่งด้วยความสงสัยใครรู้ เพื่อนกินของเหียนเจ็วียดูท่าทางยังมีสองสามคนที่ใช้ประโยชน์ได้

เหียนเจ็วียคล้ายว่ามองความคิดในใจเงินวังชูออกแล้วจึงลดเสียงลงและขยับไปพูดใกล้ๆ "ภรรยา นั่นคือจั่วหลัง บุตรชายของแม่ทัพจั่ว แม่ทัพจั่วเป็นทหารได้บังคับบัญชาท่านพ่อข้า บัดนี้ก็อยู่ที่ชายแดนเช่นกัน"

เงินวังชูแฉ่งใจในฉบับพลัน

129

ในตำนานใหญ่มีคนอยู่เต็มแล้ว ฮ่องเต๋อยู่ในฉลองพระองค์มังกร
ดูกระป๋องเป่าเป็นพิเศษ

เขาหันมาเห็นเหยียนเจี๋ยท่ามกลางฝูงชนได้ในแวบเดียว ก่อนจะ
เอ่ยเรียกด้วยความยินดี "เจี๋ยเออร์ เราได้ยืนยันว่านิมิตมงคลนี้เป็นเจ้า
หาพบหรือ"

เหยียนเจี๋ยส่ายหน้าอย่างสุขุมเยือกเย็น "เกรงว่าข้าคงจะผิดพลาด
พะยะค่ะ เป็นหมู่บ้านของคหบดีตั้งปรากฏนิมิตมงคล ขณะที่กระหม่อม
ไปดูหัวหน้าสำนักช่งแห่งสำนักดาราศาสตร์หลวงก็ได้อยู่ที่นั่นแล้ว"

ไม่เพียงฮ่องเต๋ แต่บรรดาขุนนางใหญ่โดยรอบก็ล้วนเริ่มพินิจมอง
เหยียนเจี๋ยด้วยความแปลกใจ

หากเป็นเมื่อก่อนคุณชายเหยียนผู้นี้ต้องรีบโกยความดีความชอบ
ใส่ตัว เช่นว่า 'แม่! ไก่ในวังนี้ออกไข่' นั่นเป็นเพราะความดีความชอบจาก

บารมีของข้าคุณชายเหียนปกคลุมอย่างไรเล่า'

หรือไม่อย่างนั้นก็ต้องคุยโวว่า 'ถ้าเป็นข้าเหียนเจวี่คันพบจะต้องสร้างแท่นทองล้อมรอบบริเวณสิบหลี่นั้นไว้ แล้วนำพล้วยกขุดมาให้ผ่าบาทได้ทรงประจักษ์ต่อการกำเนิดของนิมิตมงคลด้วยพระเนตรพระองค์เองอย่างแน่นอน!'

เหียนเจวี่ยังไม่ทันพูดอะไรในสมองพวกเขาก็คล้ายว่ามีเสียงดังเช่นนี้เกิดขึ้นแล้ว

เป็นน้ำเสียงไม่เอาไหนสี่ส่วน อดตีหกส่วน เป็นกิริยาท่าทางไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอันมีอยู่เพียงในตัวยาทาหฺนที่สอง

ทว่ายามนี้ลูกผู้สูงศักดิ์อย่างเหียนเจวี่ถึงกับยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางเหมือนคนปกติแล้ว

คุณชายเหียน เจ้าช่วยกลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อนได้หรือไม่ ท่าทางเป็นงานเป็นการของเจ้านายของยิ่งนัก!

ทุกคนรู้สึกอยู่ตลอดว่าเหมือนเขาต้องการซ่อนกระบวนท่าใหญ่ไว้ จากนั้นก็จะแกล้งให้ขุนนางบู๊นบู๊ทั้งราชสำนักต้องหมอบกราบ

ฮ่องเต็มองไปที่เหียนเจวี่ อารมณ์ค่อนข้างซับซ้อน เรื่องยั่วโทษะ คนทั้งหลายพรรคนั้นตอนยังเล็กเหียนเจวี่ไซ้จะไม่เคยทำ ยามนั้นเหียนเจวี่ยังอยู่ในวัง เหล่าขุนนางที่มาเข้าประชุมเข้ายังท้องพระโรงจะกินอาหารเข้ากันในวัง

แม้ว่าอาหารเข้านั้นจะน้อยนิด เทียบกับปริมาณหลายหลากที่พวกเขากินในที่ทำงานไม่ติด แต่ก็เป็นที่รุดอย่างหาที่สุดมิได้

ทว่าบัดนี้ไม่มีใครพูดถึงอาหารเข้านี้มาหลายปีแล้ว เนื่องมาจากในตอนนั้นไม่รู้เหียนเจวี่ใส่อะไรลงไปนม้อโจก ทำเอาขุนนางทั้ง

ราชสำนักลัมปวยมาประชุมไม่ได้ถึงสามวันเต็มๆ

แม้จะเป็นเรื่องใหญ่ปานนี้ฮ่องเต้ก็ยังปล่อยผ่านไปง่ายๆ ตามใจจนคนที่เกาะกระแสนอยู่เป็นทุนเดิมผู้นี้ยิ่งกำเริบเสิบสานหนักกว่าเก่า

ยังดีที่ฟ้ามีตา เด็กผู้นี้พอโตขึ้นก็เป็นพวกบ้าตันทนา ไปหมกมุ่นอยู่แต่กับพวกนางระบำ อีกทั้งพวกนกพวกจิ้งหรีด แม้แต่ประตู่ใหญ่ห้องพระโรงตั้งอยู่ทางใดก็ลืมไปสิ้นแล้ว

ทว่าเงามืดที่เหียนเจวี่ยทิ้งไว้ให้ในตอนนั้นก็ยังคงทำให้คนเสียวสันหลัง สองขาอ่อนยวบ

"เป็นเช่นนั้นเอง! อ่า นี่เป็นมังกร! ท่านใดคือคหบดีต่ง ออกมาคุยกับเราที"

ระหว่างที่สนทนานิमितตมงคลนั้นก็ถูกคนหามเข้ามาแล้ว บนรากไม้รูปมังกรยักษ์ที่มีสีเขียวทั้งรากเป็นมันขลิบถูกคลุมด้วยผ้าไหมสีแดงดูเหมือนเป็นชุดที่แม่สื่อสวม ดูบาดตาอย่างยิ่ง

ชายอ้วนตัวขาวที่ก่อนหน้านี้ยังกระโดดโลดเต้นอย่างขึ้นมีนยามนี้ตัวสั่นงันงก เหงื่อออกท่วมตัว เขาอ้าปากพะงาบ ยังพูดไม่ออกแม้แต่คำเดียวก็ตาเหลือก ตื่นเต้นจนลมจับไปแล้ว

ฮ่องเต้รู้สึกอึ้งงันอยู่บ้าง คนทั้งหลายในห้องพระโรงมองหน้ากันเล็กน้อย ไทเฮามองเห็นภาพนี้ก็หลุดข้าออกมา "เป็นคนซี้ซลาดไปเสียได้หากข้ามองมิจิต นี่เป็นรากของต้นไผ่แก่ รูปร่างหน้าตาเหมือนกับมังกรมีมิจิต! ส่วนบนของรากนี้ถึงกับมีใบเขียวงอกออกมาแล้ว"

ไทเฮาให้ข้อสรุปต่อนิमितตมงคลนี้แล้ว คนทั้งหลายจึงสบายใจขึ้นทันที หัวหน้านักขงที่คุ้มกันนิमितตมกลมาส่งให้รู้สึกโล่งอก ยิ้มพลางกราบทูลตอบว่า "ไทเฮามีสายพระเนตรแหลมคม นี่เป็นต้นไผ่แก่อายุ

เป็นร้อยๆ ปี เมื่อปีกลายไม่รู้อย่างไรจู้ๆ ก็เจาตายไป วันนี้ในหมู่บ้าน
ของสกุลต่งไถ่ดินกัน กลับค้นพบว่าต้นไผ่แก่นี้กลายมามีรูปร่างเช่นมังกร
ซ้ายังกลับมามีชีวิต นี่เป็นलगมงคด บ่งบอกว่าความรุ่งเรืองจะมาเยือน
อีกครั้ง กระหม่อมขอแสดงความยินดีแด่ฝ่าบาทด้วยพะยะค่ะ"

มีหัวหน้าสำนักช่งเป็นผู้นำ คนทั้งหมดในท้องพระโรงจึงล้วนเปล่งเสียง
ขึ้นตาม

เงินวังซู่กั่มหน้า อ้าปากพะงาบตามน้ำไปกับคนทั้งหลาย และเริ่ม
มองดูสีหน้าของคนทั้งหลายอย่างมีความสุข

ไทเฮาแก่แล้ว สายตาฝ้าฟาง ทั้งยังนั่งอย่างทึกทักเอาเองว่าเป็น
การสำรวจอยู่ไกลถึงเพียงนั้น จะมองเห็นเพียงมังกรเขียวก็ไม่น่าแปลกใจ
ทว่าฝ่าบาทกับอัศวมหาเสนาบดีเฝ้าที่อยู่ใกล้กลับมีสีหน้ามากมายหลายหลาก
โดยเฉพาะองค์ชายสามที่ก่อนหน้านี้มีเรื่องหนักใจหลายเรื่อง แล้วยังมาเห็น
เจ้าสิ่งนี้อีก

จี้ๆ เป็นดั่งดอกผุดงอิงที่ยุ่งเหยิงท่ามกลางสายลม* จะถูกผู้คนเป่า
จนปลิวแล้วเลยทีเดียว

เมื่อไปดูใกล้ๆ ก็ชัดเจนมีไต่เก็น มังกรเหลืองตัวน้อยที่เกาะอยู่
บนหลังมังกรเขียวนั้นแม้จะแห้งเหี่ยวแล้ว แต่ยังคงกุดตรงจุดตายของ
มังกรเขียวไว้ไม่ปล่อย เมื่อพิจารณารวมกับเวลาก็คพบว่าเรื่องนี้มันยอะไรอยู่

ขอเพียงเป็นผู้ทราบเบื้องลึกเบื้องหลัง ร้อยทั้งร้อยสามารถคิด
เชื่อมโยงได้ทั้งนั้น

ฮ้องเต้ถึงกับควักกระดูก

ทันใดนั้นก็เสียงหนึ่งดังขึ้น "นั่นคืออะไร ไฉนรากต้นไผ่ยังออกดอก

* ยุ่งเหยิงท่ามกลางสายลม เป็นศัพท์ที่นิยมใช้ทางอินเทอร์เน็ต หมายถึงความคิดภายในหัวนั้นยุ่งเหยิงและ
ไม่สามารถเรียงลำดับความคิดได้

ด้วย"

เงินวังชุมองหาไปตามเสียง ผู้ที่พูดเป็นสตรีอายุราวยี่สิบปีนางหนึ่ง
สวมกระโปรงยาวสีชมพูดอกไผ่ถึงปักลายทอง บนศีรษะประดับกระโถนทอง...

แค่ๆ แน่نونว่าไม่ใช่ 'กระโถน' แต่เป็นเกี้ยวทองที่รูปร่างหน้าตา
เหมือนกระโถนปัสสาวะอย่างมาก

เงินวังชุมองดูอยู่ชั่วครู่หนึ่งด้วยสายตาเหยียดหยาม พระสนมที่มี
รสนิยมพรคดียังเป็นที่โปรดปรานได้ แคว้นต้าเฉินไม่ล่มจม แคว้นใด
จะล่มจมเล่า

หัวหน้าสำนักช่งเหลือบมองดอกไม้้น้อยนั้นแวบหนึ่ง เติดค้างขึ้น
ด้วยท่าทางภูมิใจ ก่อนจะเริ่มร่ายบทสอพลอที่เตรียมมาไว้นานแล้ว
"ฝ่าบาท สาเหตุที่นิमितมงคลเป็นนิमितมงคลนั้นไม่ใช่เพียงเพราะฝ่าพันทู
มังกกรกลับมารุ่งเรือง แต่ยังมีสวรรค์ส่งผู้มีความสามารถมาช่วยเหลือ!
ดังคำกล่าวที่ว่าฮ่องเต้ผู้ปรีชาย่อมมีขุนนางผู้ปราดเปรื่อง รากของต้นไม้
ตามปกติจะมีใบงอก จะมีดอกออกได้เช่นไร บัดนี้บุปผาน้อยนี้ซ่อนตัว
อยู่กลางมังกรเขียวคล้ายว่าคอยให้การปกป้อง ความหมายคือยอมรับ
ผู้เป็นนาย หกดอกอยู่เคียงกัน รูปร่างประดุจจันทร์ครึ่งดวง กระหม่อม
เปิดอ่านตำรา มั่นใจว่านี่ก็คือกลุ่มดาวเหวินซาง* ขอแสดงความยินดีกับ
ฝ่าบาทด้วยพะยะค่ะ จะทรงหาผู้มีความสามารถมาได้แล้ว!"

คนในตำหนักต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ ก่อนหน้านี้พวกเขาได้ยิน
ข่าวเรื่องมังกรเขียวมานานแล้ว แต่ไม่เคยได้ยินเรื่องดอกไม้้นี้

หัวหน้าสำนักช่งอายุไม่น้อยแล้ว แม้จะชอบประจบสอพลอ แต่เป็น
หัวหน้าสำนักดาราศาสตร์หลวงมาหลายปี กับแค่ดาวเหวินซางคงไม่ถึง

* กลุ่มดาวเหวินซาง เป็นกลุ่มดาวที่ดูแลเรื่องการศึกษา การงาน และลาภยศตามความเชื่อของจีน

ขนาดคู่มือ

ขอเพียงเป็นผู้ที่ผ่านการศึกษาล่ำเรียนย่อมจะมีความรู้ด้านศาสตร์
การเปลี่ยนแปลงบนท้องฟ้าอยู่บ้าง ถึงหัวหน้าสำนักชั่งตวงการหลอกคน
ก็หลอกไม่ได้

คนไม่น้อยคิดแล้วก็ก้าวเท้าไปมุ่งดู 'นิมิตมงคล' นั้นใกล้ขึ้น

เงินวังชุมองชายอ้วนตัวขาวแช่ต่งที่ยังนอนนิ่งไม่พินอยู่บนพื้น
รู้สึกเจ็บแทนเขาเสียจริงๆ

บัณฑิตแห่งแคว้นต้าเจินนี้จุดตะเกียงอ่านหนังสือกันจนมีไม่น้อย
ที่มีอาการตาลาย ช้ายังมีพวกที่ไม่รู้จักกาลเทศะก็ดันอายุสั้นไปก่อนด้วย

ดีไม่ดีจวบจนเกษียณกลับบ้านเดิมแล้ว แม้จะประชุมในห้องพระโรง
ตอนเข้ามามีหลายสิบปีก็ยังไม่เคยมองเห็นชัดเลยว่าฮ่องเต้มีหน้าตาเป็น
อย่างไร เช่นนี้แก้ตัวไปแล้วควรเอาไปคุยอวดอย่างไร บอกว่าตอนข้าหนุ่มๆ
เคยเห็นฮ่องเต้ เขามีหน้าตาประดุจเทพเซียนหรือ

นั่นเป็นเทพเซียนอะไร เป็นขุนพลแหวกม่าน* จูปาเจีย หรือว่าเป็น
ฉีเทียนต้าเซิง** ชุนอู่คง

หรือจะพูดว่า 'ขอโทษที่ มองไม่ชัด'

คนตาบอดทั้งโขงรุมล้อมนิมิตมงคล เหยียบถูกชายอ้วนตัวขาว
แช่ต่งเป็นระยะ ชายอ้วนตัวขาวผู้นั้นไม่เหมือนว่าตกใจหมดสติไป แต่
เหมือนหมึจ่าศีลมากกว่า ถึงกับไร้การรับรู้ นอนแน่นิ่งไม่แม้แต่จะไหวติง

เงินวังชุดิดแล้วก็เขย่งเท้ามองไปที่ดอกไม้นั้น...เหมือนดอกไม้
ของแท้จริงๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าเหยียนเจวีย่ปลดอมออกมาได้อย่างไร สิ่งนี้

* ขุนพลแหวกม่าน คือชื่อตำแหน่งคนเปิดม่านให้เจ็กเซียนฮ่องเต้บนสวรรค์ เป็นตำแหน่งเดิมของซัวเจ๋ง
ในเรื่องไซอิ๋ว

** ฉีเทียนต้าเซิง เป็นฉายาหนึ่งของชุนอู่คง แปลว่าผู้ยิ่งใหญ่เสมอฟ้า

ถึงกับคล้ายว่างอกออกมาจากรากต้นไผ่แกจริงๆ ก็มีปาน

ปราศจากร่องรอยตัดแต่งไม่ต่างจากมังกรที่ว่านี่ เป็น 'นิมิตมงคล' อย่างแท้จริง!

ทว่าคนผู้นี้ปลื้มแรงไปหมดแล้วยังจะโยงไปถึงเรื่องดาวเหวินซาง อีกด้วยเหตุใด...

ในฉบับลั่นนั้นเองสมองเงินวังซูลันมีแสงสว่างวาบ เข้าใจแผนการของเหยียนเจวียในทันที

ทว่าน้องชาย เด็กไม่ตั้งใจเรียนอย่างท่านจะประเมินตนเองสูงเกินไปแล้วหรือไม่!

เรียนหนึ่งบทหนึ่งเท่า กับสองแล้ว ก็คิดว่าตนเองจะได้รางวัลอันดับหนึ่งในการแข่งขันคณิตศาสตร์โอลิมปิกแล้วหรือ!

ในเวลานี้เองก็พลันมีคนผู้นึงก้าวออกมาจากในกลุ่มคนและเปล่งเสียงดังว่า "ขอแสดงความยินดีแต่ฝ่าบาท นี่เป็นบุญของแคว้นต้าเฉิน! กระหม่อมขอบังอาจกราบทูลขอให้ฝ่าบาททรงจัดสอบเคอจวีรอบพิเศษเพื่อเฟ้นหาดาวเหวินซางด้วยเถิดพะย่ะค่ะ!"

130

เงินวังซุกมหน้าผาก เป็นจริงตามคาด...เหยียนเจวียทำเรื่องอ้อมไป
ตั้งไกลก็เพื่อรอสิ่งนี้!

ที่กล่าวว่า 'กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนใหม่' พูดปากเปล่าไปย่อม
ไม่มีประโยชน์ เหยียนเจวียต้องการยื่นหยัดในแคว้นต้าเฉินให้ได้ เช่นนั้น
การเป็นขุนนางก็เป็นเส้นทางที่ต้องเดิน

ทว่าตลอดมาฮ่องเต้เพียงให้ความโปรดปรานตามใจแต่ผิวเผิน
ไม่เคยมอบหมายงานใดให้เหยียนเจวีย แม้แต่คราวนี้ในราชสำนักมี
คนเสนอให้แต่งตั้งบรรดาศักดิ์และมอบหมายงานแก่องค์ชายทั้งหลาย
เป็นการฝึกประสบการณ์ องค์ชายแปดจะได้ไม่เอาแต่ชนไก่แข่งสุนัข
ในเมืองจนหาความสงบไม่ได้อยู่ทุกวี่วัน...ก็เป็นเช่นนั้นล่ะ ฮองเต้ที่ปาก
พร่ำบอกว่าเหยียนเจวียเป็นเสมียนบุตรชายแท้ๆ ของเขา แต่ยังคงไม่ได้
นับเหยียนเจวียเข้าไปอยู่ในแผนด้วยอยู่ดี

มิเช่นนั้นหัวหน้าทหารยามที่ยืนอยู่หน้าประตูวังจะเอ่ยปากเตือนเขาด้วยความหวังดีว่าให้พยายามอาศัยอานิสงส์จากลมหนุนหอบนี้ด้วยได้อย่างไร

ยังไม่พูดถึงว่าจะอาศัยได้หรือไม่ ต่อให้อาศัยได้ นั่นก็คงเป็นเหมือนสุนัขจิ้งจอกรับตำแหน่งปี่หมาเดิน มอบตำแหน่งลอยๆ ที่ไม่สลักสำคัญให้เขาได้ใช้ชีวิตผ่านไปวันๆ อย่างมีหน้ามีตา

หรืออย่างแย่ที่สุดอาจจะถูกบอกว่า 'เจ้าเลิกละเกินไป รับตำแหน่งใหญ่แล้วก็ต้องถูกคนทางข้างหลังไปชีวิตชีวิต ว่าไปแล้วก็เป็นแค่สุสานบรรพบุรุษ ผุดคว้นเขียว เป็นผู้ได้รับความเมตตาจากบรรพบุรุษเพียงเท่านั้นเอง'

เหียนเจียวัยรักษาสีชีวิตรอดในแคว้นต้าเฉิน เช่นนั้นยันต์คุ้มกายแรกก็คือตำแหน่งจิ้นซือ

นับตั้งแต่สถาปนาแคว้นต้าเฉินขึ้นมา ก็แทบไม่เคยฆ่าจิ้นซือเลย หากเขาเป็นอาจ...

สามปีสอบหนึ่งหน ปีนี้เงินฉางเยียนพี่ชายของเงินวังซูเฟิงจะสอบไป หากเหียนเจียวัยต้องการสอบก็จะต้องรอก่อน แต่ถ้าเปิดสอบเคอจวีรอบพิเศษ เช่นนั้นก็ต่างออกไปแล้ว...

ปัญหานี้เงินวังซูเชื่อว่า 'ท่านประธานบริษัทเหียนเจียวัย' คิดได้ชัดเจนทุกบรรทัด แม้แต่ผมเส้นเดียวก็ไม่ยอมขาดทุน

แต่เกรงว่าเขาคงจะลืมความน่ากลัวของการถูกท่านพ่อตาจัดการไปแล้ว?

เงินวังซูคิดแล้วก็ลอบมองเหียนเจียวัยแวบหนึ่ง เขาเฝ้าปาก ยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางประหนึ่งว่าเรื่องทั้งหมดทั้งมวลนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเขาก็มีปาน

พอรู้สึกได้ถึงสายตาของเงินวังซูเหยียนเจียก็หันหน้ามายุ้มให้นาง ครั้นคำเสนอแนะของคนผู้นั้นถูกกล่าวออกมา ในตำแหน่งใหญ่ก็มีเสียงคล้อยตามดังเหิงแซ่

ฮ่องเต้มององค์ชายสามผ่านๆ ปราดหนึ่ง ก่อนจะหัวเราะดังลั่น "การรับผู้มีความสามารถมาทำงานเป็นเรื่องน่ายินดีของแวนแคว้น เราอนุญาต!"

เขากล่าวแล้วมองมหาบัณฑิตแซ่ไต้วผู้หนึ่ง "มหาบัณฑิตไต้ว เข้มงวดที่สุด ได้ยินข่าวว่าปกติลูกศิษย์สิบคนมีเก้าคนถูกท่านดุจนร้องไห้ เนื่องจากบนระเบียบเขียนผิดหลายคำ อีกทั้งเขียนได้ไม่สิ้นไหล ทว่าศิษย์เก้าคนนี้ของเขาดันล้วนเป็นเสาหลักของราชสำนักทุกคน เรื่องการสอบพิเศษในปีนี้ก็มอบให้มหาบัณฑิตไต้วแล้ว จะต้องเลือกดาวเหวินซางออกมาให้เราอย่างเข้มงวดกวดขันให้ได้!"

มหาบัณฑิตไต้วก้าวออกมาประสานมือคำนับ "พะยะค่ะ เพียงแต่ฝ่าบาท เรื่องเวลาการจัดสอบพิเศษนี้ยังต้องหารือกันอีก บัดนี้ลวงเข้าเดือนเก้าแล้ว กว่าข่าวจะแพร่ออกไป บัณฑิตเหล่านั้นต่อให้เร่งเดินทางมาสอบยังเมืองหลินอันก็เกรงว่าจะต้องใช้เวลาไม่น้อย"

ฮ่องเต้พยักหน้าอย่างลวกๆ "ท่านร่างระเบียบการมาแล้วกัน"

มหาบัณฑิตไต้วอ้าปาก คล้ายว่าอยากกล่าวอะไร แต่สุดท้ายก็ส่ายศีรษะเบาๆ แล้วถอยหลังกลับไป

เงินวังซูเห็นแล้วก็มองมหาบัณฑิตไต้วอีกปราดหนึ่ง นางจดจำไว้ในใจแล้ว

ฮ่องเต้รู้สึกปลาบปลื้มยินดีอย่างเห็นได้ชัด "ขุนนางรักทั้งหลาย วันนี้สวรรค์ประทานโชคดีมาให้ทั้งที วันพรุ่งนี้เราจะจัดงานเลี้ยงในวัง

ร่วมเฉลิมฉลองงานใหญ่ด้วยกันกับขุนนางรักทั้งหลาย"

ในตำหนักใหญ่มีเสียงอวยพรดังกึกก้อง

เงินวังชูกับเหียนเจี๋ยสบตากัน ในใจมีแต่ความเหี้ยมหยาม ฮองเต้
กระหายเพียงความสำเร็จอันยิ่งใหญ่มีติดจากที่คาด เขาให้ความสำคัญ
กับนิมิตมงคลในครั้งนี้เสียปานนี้ ต่อจากนั้นก็แทบจะคาดการณ์ถึงสภาพ
นิมิตมงคลผุดเป็นดอกเห็ดในที่ต่างๆ ได้เลย

ครั้นคนทั้งสองเดินออกจากประตูวังและขึ้นรถม้าแล้วก็เริ่มพูดคุยกัน

เงินวังชูกระปรีะเป๋าขึ้นมา "ละครฉากนี้ของท่านไม่เลวเลย ค่ะนี่
ข้าจะพาท่านไปชมละครฉากใหญ่อีกฉาก"

เหียนเจี๋ยเห็นนางอารมณ์ดีก็หยิบห่อกระดาษเล็กๆ ห่อหนึ่งออกมา
จากในแขนเสื้อ "ลูกพลับตากแห้งฝีมือมาฆาหรานางหนึ่ง หวานมาก
เจ้าลองชิมดู ละครของเจ้าไม่มีที่ไม่สนุกอยู่แล้ว"

ในใจเงินวังชูสะดุดก็ นางจ้องมองเหียนเจี๋ยอย่างจริงจังตั้งใจ
เหียนเจี๋ยกลับไม่ระย่อ ดูเหมือนหลุดไปตามอารมณ์เท่านั้นเอง

เขาว่าแล้วก็หยิบลูกพลับตากแห้งชิ้นหนึ่งขึ้นมากิน

เงินวังชูแววตาแวบไหว ไขปลายเท้าสะกิดรองเท้าหุ้มแข้งของ
เหียนเจี๋ย "หากเปิดการสอบเคอจวีรอบพิเศษท่านมั่นใจหรือไม่"

เหียนเจี๋ยแยมยิ้ม "ตอนดึกที่ยอดดวงใจหลับสนิทแล้ว ข้า
ลุกขึ้นมาอ่านหนังสือตลอดเชียวนะ ข้านำบทความที่เขียนไปให้พี่ภรรยา
ดูแล้ว เขบอกว่าแม้จะยังขาดอะไรไปบ้าง แต่ก็ใช้จะไม่มีโอกาสเจอโชค
หล่นทับ"

เงินวังชูมีท่าทางเหมือนบอกว่าคิดไว้มีติด "ใช่หรือไม่เล่า การที่

พอร้องก็ทำคนตะลึง* นี่ดีก็จริงอยู่ แต่ถ้าเกิดไม่ได้ร้องกลับจะไม่ค่อยดีแล้ว หากท่านยังเตรียมตัวไม่พร้อมก็ไม่ต้องร้อนใจ พวกเราไปเผ่ามูซี ตามรอยแผนที่นั้นไปสืบเรื่องให้แน่ชัดกันก่อนก็ได้ ช่วงนี้ทางด้านผู้คุ้มกันฮูหนิน รวมถึงในวังล้วนปลื้มตัวไม่ได้ คนที่มาลอบสังหารและเล่นงานพวกเราต่างน้อยลงแล้ว ซาติกำเนิดของมารดาท่านเกรงว่าคงจะมีความลับใหญ่หลวงแอบซ่อนอยู่ รู้เขารู้เราถึงจะรบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง ข้ากลับรู้สึกว่าคุณเราสามารถวางเรื่องอื่นไว้ก่อนได้ อาศัยเรื่องนี้ขององค์ชายสามทำให้ในเมืองอุ่นวย จากนั้นก็รีบไปเผ่ามูซีแล้วรีบกลับมา"

เหยียนเจี๋ยพยักหน้า "เผ่ามูซีต้องไป สอบเคอจวีก็ต้องสอบ หากเป็นการสอบเคอจวีรอบฤดูใบไม้ผลิปกติข้าต้องสอบไม่ผ่านเป็นแน่ แต่ว่าการสอบเคอจวีรอบพิเศษนั้นไม่เหมือนกัน จัดขึ้นด่วนเกินไป มีคนมากมายที่ถึงจะได้รับข่าวก็ยังเร่งรุดมาเมืองหลินอันไม่ทัน การสอบเคอจวีมีเพียงหนเดียว ไม่ว่าใครก็ล้วนอยากได้อันดับสูงกันทั้งนั้น บรรดาคนที่เพิ่งสอบตกไปในปีนี้ เพื่อความปลอดภัยก็ไม่แน่ว่าจะมาเข้าร่วม ด้วยกลัวว่าหากได้อันดับรั้งท้ายจะก้าวหน้าได้ยาก แต่ข้าไม่เหมือนกัน ผู้อื่นต้องสอบได้ จ้วงหยวนถึงจะสบาย คนไม่เอาไหนอย่างข้าขอเพียงสามารถสอบได้ จินซือก็เป็นที่น่าตื่นตะลึงของคนทั้งหลายแล้ว อีกอย่างมหาบัณฑิตได้วัดผู้คุมสอบใหญ่ผู้นั้นให้ความสำคัญกับบทวิจารณ์การปกครองที่สุด จุดนี้ข้าค่อนข้างถนัด คิดแค่ลายมือน่าเกลียดไปบ้างเท่านั้น"

เดิมทีเงินวังซุ่อยากจะเหยียดหยามเหยียนเจี๋ยสักยก แต่เห็นเขาถูกตนเองก็ไม่พอใจขึ้นมา "ท่านเป็นตัวไม่เอาไหนเสียที่ได้กัน ท่านฉลาดมากชัดๆ ในสองสามเดือนมานี้ก้าวหน้าไว้มากเกินไป"

* พอร้องก็ทำคนตะลึง เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ปกติไม่โดดเด่นจำ ทำผลงานเป็นที่น่าตกตะลึงออกมา

เหยียนเจี๋ยได้ยินแล้วก็หัวเราะด้วยอารมณ์ใจ "ที่แท้ในใจของ ยอดดวงใจก็เห็นข้าเป็นคนฉลาด ยอดดวงใจชอบกินแบบใดที่สุด"

เฉินหวังซุนหน้าแดง มองลูกพลับตากแห้งในมือตนเองเล็กน้อย กินบ้วนบออะไรเล่า!

นางบอกว่าตนเองชอบกินคนงามได้หรือไม่ เมื่อก่อนคนผู้นี้เอาแต่ แสร้งทำตัวใส่ชื่อบริสุทธิ์ ทั้งๆ ที่มีคำเกี้ยวพาราสีสาวอยู่เป็นกระบุง ยังดีที่นางเป็นพวกมีประสบการณ์โชกโชนแล้ว ฟังแล้วหน้าจึงไม่แดง เด็ดขาด

"เช่นนั้นข้าก็จะรอท่านหาตราตั้งมาให้ข้าแล้ว" เฉินหวังซุนพูดแล้วก็นึก เรื่องที่ได้พบจินเจ่าเอ๋อร์ในวันนั้นได้ จึงกล่าวยิ้มๆ ว่า "ท่านรู้หรือไม่ วันนี้ ข้าได้เห็นจินเจ่าเอ๋อร์กับองค์ชายแปดดูตัวกันที่หอกว่นให้ องค์ชายแปด กันแสงจนชุดเปียกปอนเลย"

เหยียนเจี๋ยงงันไป ก่อนจะมุ่นหัวคิ้วเล็กน้อย "นี่เหลวไหลสิ้นดี! คนพวกนั้นไม่รู้หรือไม่ว่าพระมารดาของพี่สี่ได้ไปขอให้ฝ่าบาททรงส่งขอ จินเจ่าเอ๋อร์ให้เขานานแล้ว พระราชโองการก็ร่างเรียบร้อยแล้ว รอแค่ หาฤกษ์ดีประกาศแก่คนทั้งหลายเท่านั้นเอง มิเช่นนั้นเจ้าคิดว่าวันนี้ พี่สี่กลับมาเมืองหลวง ในวังจ้งจางเลื่องเหตุใดนอกจากเจ้าแล้วถึงได้ เชิญบุตรสาวขุนนางใหญ่มาหลายคนกันล่ะ บิดาของจินเจ่าเอ๋อร์เองก็ รู้เรื่องนานแล้วเช่นกัน"

131

เงินวังชูประหลาดใจค่อนข้างมาก น้ำเต้าเถานี้เป็นเถาที่ใจกลาง
เนาค้าอย่างแน่นอน มิเช่นนั้นแต่ละผลจะลั่นเป็นเจ้าหนูน้ำเต้าใจดำกัน
ทั้งหมดได้อย่างไร

ชาวแคว้นต้าเจินนี้ล้วนแต่เป็นพวกสองหน้า มีสันดานเป็นคน
คดโกงโดยแท้!

ผู้ที่ชอบทำตัวเป็นเด็กไม่รู้จักโต ไร้เดียงสาอย่างองค์ชายแปดผู้นั้น
ก็ถึงกับทำเรื่องไร้ยางอายอย่างคิดแย่งชิงตัวพี่สะใภ้ออกมาได้เช่นกัน

คราวนี้นางมองพลาดไปแล้วจริงๆ นางหลงนึกว่าองค์ชายแปดเป็น
พวกใช้การไม่ได้ สกฤตเกาถึงได้เลือกจะช่วยองค์ชายสามอย่างปราศจาก
ความลังเล บัดนี้ดูจนจบแล้วกลับหาได้เป็นเช่นนั้นเสียทั้งหมดไม่ ผู้อื่น
เพียงแค่เสียเปรียบที่เกิดที่หลังเท่านั้นเอง

เงินวังชูคิดแล้วก็แววดาวรูปไหว กล่าวอย่างค่อนข้างแฝงความหมาย

ลึกซึ้ง "มีนาช่วงนี้บิดาของจินเจ้าเออร์ถึงได้ทำตัวสนิทสนมกับนางผิดปกติ
 อยากจะเป็นบิดาของอดดัตญญูใจแทบขาด ทั้งยังนำเรื่องลับในราชสำนัก
 มาวิเคราะห์แล้วเล่าให้นางฟังอีกต่างหาก ผู้ที่เดินไปมาต่อหน้าฮ่องเต้ได้
 แทบจะไม่มีใครที่โง่มาจริงๆ ก็นี้มีผลประโยชน์ให้มากมายได้มิใช่หรือ"

เงินวังซุกก็จะได้ใจแล้ว มีนาขณะอยู่ในวังจินเจ้าเออร์ก็ล่าวาจา
 หาเรื่องมารดาเสีย นางผู้นั้นก็ก้มหน้าก้มตาไม่ยกย่อนกลับมาแม้แต่
 คำเดียว ที่แท่นารู้อยู่ก่อนแล้วว่าจินเจ้าเออร์จะได้เลื่อนฐานะขึ้นสูง
 อย่างรวดเร็ว

"หากเป็นเพียงพระชายาองค์ชายแต่อย่างเดียวไม่จำเป็นต้องรู้เรื่อง
 มากเพียงนั้น เห็นทีสกุลจินและองค์ชายสี่จะมีความมุ่งหมายใหญ่ยิ่ง"

เหยียนเจวี่ยแถมยิ้ม "พี่สี่เป็นคนจริงใจตรงไปตรงมา มีความสามารถ
 ของผู้นำทัพอยู่จริงๆ เป็นไม้ดีในหมู่องค์ชาย"

เงินวังซุกนิ่งงันไป ไม้ดีบ้างบออะไร ก็แค่ดีกว่าพวกคุณภาพเลว
 เท่านั้นเอง

ทว่าเงินวังซุกคิดดูอีกที หากองค์ชายสี่ได้เป็นฮ่องเต้ก็ดีเลย มีคน
 ประคองนิมิตมงคลมาถวาย คนผู้นี้คงจะทำสะเอวถลึงตา 'ของอะไร
 เอาหัวใช้เข้ามาแทนโสม กินอิ่มแล้วไม่มีอะไรทำเสียกระมัง! มังกรเขียว?
 มังกรเขียวอะไร นี่เจ้าเห็นเรามีประกายทองแผ่ออกมาทั่วร่างแล้วซัดหูซัดตา
 อยากจะเพิ่มสีเขียวให้เราให้ได้หรือไร'

ลำพังแค่จินตนการเช่นนี้เงินวังซุกก็หัวเราะออกมาแล้ว

เหยียนเจวี่ยเห็นนางไม่มีท่าที่ไม่ชอบใจก็โล่งอก ยื่นมือมาขยี้ศีรษะ
 เงินวังซุกเบาๆ

เงินวังซุกกลับมิได้หลบ นับตั้งแต่นางแต่งงานกับเหยียนเจวี่ยแล้ว

ค้นพบว่าเขาติดนิสัยนี้ นางก็ไม่ได้ใช้น้ำมันทาผมอีก
เขาจะได้ไม่ลุปผมภรรยาแล้วมือสิ้นเวลาจับกระบี่!

คนทั้งสองกลับถึงจวนแล้ว เขียนเจียก็ก้าวเท้าไปยังห้องหนังสือ
เพื่อลับกหยามจวนออกศึก* เงินวังซุหาว อุ่มแมวไข่อวีนไปนั่งบน
เก้าอี้โยก แสงแดดฤดูสารทส่องลงบนตัว ให้ความรู้สึกอบอุ่น

"เฮ้อ..."

ไปซื้อน้มนมมาล้างกมลตวัเล็กที่อยู่ด้านข้าง แกะเกาลัดให้เงินวังซุ
"คุณหนูถอนหายใจด้วยเหตุใดเจ้าคะ"

เงินวังซุลูบขนบนหลังไข่อวีน "เจียบเหงาเกินไปแล้ว อุตสาห์มี
มารดาเลี้ยงทั้งที กลับชี้ตลาดตาขาว ทำร้ายข้าครั้งหนึ่งแล้วข้าไม่ได้ตกใจ
นางกลับหลบเวลาเห็นข้าเสียแล้ว ก่อนที่ข้าจะแต่งเข้ามาเขียนเจียถูก
ลอบสังหารแทบไม่เว้นแต่ละวัน ปัจจุบันข้าเข้าจวนอยู่ก็วงมาได้สามเดือน
กว่าแล้วกลับไม่ได้เห็นแม่แต่ปลายผมของผู้ลอบสังหาร หน้าไม้เล็กนั้น
จะขึ้นสนิมอยู่แล้ว แล้วไหนจะเงินสี่หลังกับเกามู่เจิงอีก ข้าอุตสาห์ล่วงเกิน
พระชายาองค์ชายทั้งสองไปแล้ว ถึงกับไม่รู้จักจัดงานชมนูบผาวางแผน
ให้ร้ายข้าสักหน่อย เป็นต้นว่าผลักข้าตกน้ำ! ใส่ว่าข้ามีความสัมพันธ์
ลับๆ กับผู้อื่น!...เฮ้อ...เจียบเหงาเกินไปแล้ว"

ไปซื้อมูมปากกระตุก คุณหนู หากท่านไปพูดเช่นนั้นบนถนนอีกรอบ
มีหวังได้ถูกตีเป็นแน่

"ไม่มีใครทำร้ายคุณหนู ไม่ดีหรือเจ้าคะ"

เงินวังซุซุกำปั้นด้วยท่าทางหดหู่ "ก็มีใช่ว่าไม่ดี เพียงแต่ข้าหมด

* ลับกหยามจวนออกศึก เป็นสำนวน หมายถึงเตรียมตัวในเวลากระชั้นชิด

หนทางจะได้ระบายอารมณ์แล้ว!"

เป็นสตรีเจ้าบทยาทที่เรียกลมเรียกฝนได้จนเคยชินแล้ว จู่ๆ ไม่มีใครถามถึงเงินวังซุกก็พูดได้เพียงว่าทรมานใจเหลือเกิน! นี่เป็นการเอาข้าวมาตัดเค้กเลยทีเดียวน...ไม่มีที่ให้นางได้สำแดงความรู้ความสามารถโดยสิ้นเชิง

ไปซื้อหมุดคำจะได้ตอบ

นางพูดได้หรือไม่ว่าเงินวังซุกมีเสียงที่เป็นบุตรสาวของนายหญิงใหญ่อยู่ข้างๆ หนึ่งวันทำเอาครั้นเนื้อครั้นตัว

เนื่องจากเรื่องนิมิตมงคลวันนี้ในเมืองหลินอันจึงครึกครื้นเป็นพิเศษสามารถเทียบกับเทศกาลซังหยวนได้เลย ตามตรอกเล็กถนนใหญ่ ตามร้านน้ำชาเพิงร้านค้ำมีบรรดาสตรีชั้นสูงในเสื้อผ้าอาภรณ์หรูหรางดงามเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างกะทันหัน

หากเข้าไปใกล้หน่อยยังสามารถได้ยินพวกนางคุยกันถึงเรื่องมังกรเทพและงานเลี้ยงในวัง

ท่าเรือมีแสงไฟสว่างโร คึกคักจนไม่ต่างจากย่านการค้า

เงินวังซุกนั่งอยู่บนต้นไม้ใหญ่ กินส้มไปคำหนึ่ง เบี้ยวจนฟันแทบหลุด นางหรีตาแล้วมองไปรอบๆ ตอนแรกนางคิดว่าการค้าเกลือเถื่อนนี้ที่สุดแล้วก็เป็นเรื่องไม่มีหน้ามีตา ท่าเรือน่าจะมีคนไม่พลุกพล่าน กระทำการกันลับๆ ล่อๆ จึงจะถูก

แต่คิดไม่ถึงเลยสักนิดว่าที่นี่จะเต็มไปด้วยชายฉกรรจ์เปลือยอกกำลังชนกระสอบ

ส้มเปรี้ยวไม่มีที่ให้ทิ้ง...

เงินวังซูกำลังกลัวใจอยู่ก็มองเห็นมือใหญ่ข้างหนึ่งยื่นมา
เหยียนเจี๋ยรับล้มไปจากมือเงินวังซูอย่างแผ่วเบา ใช้มืออีก เพียง
พริบตาเดียวก็กินหมดเกลี้ยง

'ท่านตั้งครรภหรือ' เงินวังซูพูดไม่ออกเสียง
เหยียนเจี๋ยจึงขึ้นไป ก่อนส่ายหน้า "ชอบกินเปรี้ยว"

เงินวังซูหัวเราะเสียงต่ำ ล้วงถั่วปากอ้าเม็ดหนึ่งออกมาจากในถุง
ของว่างที่ตนเองเตรียมมา 'แน่จริงท่านลองนี่'

เหยียนเจี๋ยยกมือปิดปาก พันทั้งปากเขาถูกความเปรี้ยวทำให้
เหมือนไม่ใช่ของตนเองแล้ว ยังจะมาแตะถั่วปากอ้าอะไรอีก ตอนนี้
แม้แต่ตัวเขาก็กัดไม่ไหวแล้ว โปรดอย่าซ้ำเติม!

เงินวังซูเห็นแล้วก็ส่งถั่วปากอ้าเข้าปากตนเองอย่างสำราญใจ
ก่อนจะล้วงลูกอมเม็ดหนึ่งในแขนเสื้อมายัดใส่ปากเหยียนเจี๋ย

มาแล้วว เงินวังซูเริ่มจะตื่นเต้นแล้ว นางกับเหยียนเจี๋ยนั่งก็
เรียบร้อย กินก็เรียบร้อยแล้ว ภาพยนตร์ยังไม่ฉายจะนับเป็นการเดดอะไร

เห็นเพียงจู่ๆ ก็มีคนแต่งกายเรียบร้อยกลุ่มหนึ่งปรากฏตัวท่ามกลาง
คนเปลือยอกกลุ่มนั้น

คนที่เป็นผู้นำสวมเสื้อตัวสั้นคู่กางเกง ถือดาบร้อยห่วงเล่มใหญ่
โบหน้าเต็มไปด้วยเส้นเลือดปูดโปนดูน่ากลัว ผู้อื่นเห็นแล้วล้วนค้อมตัว
ร้องเรียกอย่างเคารพนบนอบ "เถ้าแก่ใจว!"

เถ้าแก่ใจผู้นั้นโบกมือด้วยท่าทางรำคาญ ยกสองมือเท้าสะเอว
ร้องโหวกเหวกว่า "ชนเร้วๆ หน้อย นี่เป็นข้าชั้นดี หากหกไปแม้แต่
เม็ดเดียวพวกเจ้าเดือดร้อนแน่ ข้าจะรีบออกเรือคืนนี้ พวกเจ้าทำงานกัน
ให้ว่องไวหน้อย"

เขาพูดพลางหันตัวไปมองดูรอบๆ ครั้นเห็นแผงขายเบะหมี่ที่อยู่
ไม่ไกลก็พยักหน้าหน่อยๆ แล้วเริ่มมองไปยังทางเดินใหญ่ด้วยท่าทาง
กระวนกระวายทันที

เงินวังงูหลาบคาง สบตากับเหยียนเจวีย เรื่องนี้น่าสนุกแล้ว แพบจะ
เหนือกว่าที่นางจินตนาการเสียอีก

ถ้าแกแก็วหิบบของที่เหมือนรากต้นหญ้ารากหนึ่งออกมาจาก
ในแขนเสื้อ นำมาจ่อจมูกดม จากนั้นก็ใส่ของสิ่งนั้นกลับที่เดิมด้วยท่าทาง
ระมัดระวังยิ่ง จากนั้นถึงได้เดินมาทางต้นไม้ใหญ่ที่เงินวังงูตั้งอยู่ตอนนี้

ต้นไม้โคนข้างมีอายุ สูงใหญ่ดบังท้องฟ้า ครึ่งหนึ่งอยู่บนฝั่ง
อีกครั้งยืนไปในน้ำ รวบรวมคนละโลกกับบรรยากาศสว่างไสวทางด้านนั้น
เลยทีเดียว ที่นี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับชมภาพยนตร์ที่เงินวังงูตั้งใจ
เลือกมาโดยเฉพาะ

มองเห็นศีรษะที่ล้านอยู่ข้างของแกแก็วแล้ว เงินวังงูก็ยึดเปลือกแก้ว
ปากอ้าลงดูทันควัน ถ้าเกิดเผลอทำขย่ะนี้หล่นใส่ศีรษะคนที่มีผมมาก
อีกฝ่ายอาจจะไม่รู้สึกรู้สิดู แต่สำหรับแกแก็วนั้นมีใช้หล่นลงบนผม แต่
หล่นลงบนหนังศีรษะโดยตรง เว้นแต่เขาจะตายแล้ว มิเช่นนั้นจะต้อง
พบเห็นพวกนางอย่างแน่นอน

"ทางด้านนี้มีคนมากปานนี้ เรียกเข้ามาทำอะไร ยอมให้เพียงครั้งนี้
ครั้งเดียว ห้ามมีครั้งต่อไปอีก"

แกแก็วยืนอยู่ใต้ต้นไม้ได้ไม่ถึงครึ่งหนึ่งเรือเล็กลำหนึ่งก็เทียบฝั่ง
อย่างเงียบเชียบ แอบซ่อนอยู่ในบริเวณที่ต้นไม้ใหญ่ยืนไปในน้ำ เห็นได้ชัด
ว่าพวกเขานัดแนะเวลากันก่อนแล้ว เรือเล็กนั้นจึงมารออยู่บริเวณใกล้ๆ
นานมากแล้ว

132

ครั้นเงินร่วงชูได้ยื่นเสียงที่คั่นหูก็รีบมองไปทางแผงขายบะหมี่
เป็นไปตามคาด คนที่กินบะหมี่อยู่ที่นั่นก่อนหน้านี้ได้สลายตัวไปเกลี้ยง
ในพริบตาเดียว

ละครฉากนี้ยอดเยี่ยมยิ่งนัก

นางวางอุบายล่อให้เกาสูหยินมาเปิดโปงการค้าเกลือเถื่อนของ
เถ้าแกโจว ถัดจากนั้นก็กำจุดอ่อนของจวนองค์ชายสามไว้ ส่วนเกาสูหยิน
ก็ซื้อตัวเถ้าแกโจวได้ในเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งวันโดยไม่มีใครระแคะระคาย
ทั้งยังวางแผนซ้อนแผน ล่อให้เงินสี่หลางมาเพื่อจะจับให้ได้คาหนัง
คาเขาจริงๆ

เงินร่วงรู้สึกราวว่าต้องเป็นเพราะเกาสูหยินจับขุนเขี้ยวชาญแล้ว
อย่างแน่นอน!

"ท่านช่างซี้ลืมโดยแท้! ท่านมาเพื่ออะไร ตนเองมิใช่ทราบอยู่แก่ใจ

หรือไร"

เงินวังชูฟังจนเพลิน เหยียนเจี๋ยกลับเขย่าแขนเสื้อนาง ก่อนชี้ไปยัง
เรือที่กำลังลำเลียงของอยู่ลำนั้น

เงินวังชูตาสว่างวาว "ท่านจะพาข้าไปดูตรงนั้น? 'ไปได้หรือ"

เหยียนเจี๋ยพยักหน้า กลั้นหายใจ เลาะตามลำต้นของต้นไม้
ขนาดมหึมา อาศัยการบดบังจากเงาไม้พาเงินวังชูไปอยู่บนเรืออย่าง
รวดเร็วปานหะ

เรือใหญ่เช่นนี้มีทั้งหมดห้าลำ ด้านบนแขวนธงการค้าสกุลโจว

เรือลำที่เงินวังชูกับเหยียนเจี๋ยขึ้นมานี้บรรทุกกระสอบจนเต็มแล้ว
ลูกเรือจึงลั่นไปช่วยหามกระสอบขึ้นเรือลำอื่น

เหยียนเจี๋ยมองไปรอบๆ ก่อนชักมีดสั้นเล่มหนึ่งออกมาจาก
ในรองเท้าว เลือกกจุดที่ลับตาคนแล้วกรีดเบาๆ พอเขาใช้มีดสั้นงัดขึ้น
เกลื่อสีขาวสเปดตาที่ด้านในก็ปรากฏออกมา

แตกต่างจากเกลื่อเนื้อหยาบหรือสินแร่ที่เงินวังชูคิดไว้ เกลื่อนี้ยังใช้
กระดำน้ำมันหล่อไว้ด้วยชั้นหนึ่ง แทบจะนำมากินตรงๆ ได้แล้ว

เงินวังชูขมวดคิ้ว ชี้กระสอบเกลื่ออย่างตาแหลม

เหยียนเจี๋ยจับมีดสั้นงัด ถึงกับได้สร้อยทองเส้นใหญ่ออกมาเส้นหนึ่ง
สร้อยทองนี้มีขนาดเท่าหัวแม่มือ บนนั้นยังมีจี้หยกเหลี่ยมทองสีเขียวมรกต
ห้อยอยู่ด้วยชั้นหนึ่ง

นี่เป็นของดี! แม้จะกลืนดูๆ ไปบ้างก็ตาม!

เงินวังชูไม่พูดพริ้งทำเพลง เก็บใส่ถุงของว่างของตนเองทันที จากนั้นก็
ล้วงมีดสั้นสำหรับใช้ปอกผลไม้กั้ว* ที่ตนเองซ่อนไว้ในถุงตั้งแต่แรกแล้ว

* ผิงกั้ว คือแอปเปิ้ล

ออกมากรีดกระสอบใหม่ยื่นมือไปล้วงได้กากระเบื้องเคลือบใบน้อยออกมา
เงินวังซูไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เก็บกากระเบื้องเคลือบใบน้อยลง
ในถุงเช่นกัน ก่อนจะหยิบมิดสันเขี่ยในกระสอบเกลือบเดียวกันอีกครั้ง
ได้หนังสือเล่มหนึ่งออกมานางก็ยัดใส่ถุงของตนอย่างไม่เต็มใจ

นี่มันอะไรกัน! เหตุใดเหียนเจวีย่เปิดได้สรว้อยทอง พอถึงตาข้า
กลับกลายเป็นกาฉุๆ กับหนังสือเก่าๆ ไปได้

ดวงจะต่างกันราวฟ้ากับดินไปหน่อยแล้ว

นางกำลังคิด เหียนเจวีย่ก็ล้วงได้กวนอินหยกอีกองค์หนึ่ง เขา
ยัดมันใส่มือเงินวังซู

เงินวังซูดีใจเป็นล้นพ้น หยิบมิดสันยังคิดจะกรีดอีก กลับถูก
เหียนเจวีย่รังไว้

เขาเข้าไปทิ่มฝั่ง มองเห็นทางด้านนั้นครึกครื้นขึ้นมาแล้ว

เกาสูหยินที่แต่งตัวราวกับแบล็กวิโดว์* นำแกมู่เจิงที่ดูเหมือน
ต้นคริสต์มาสพาคณกลุ่มหนึ่งเดินไปถึงใต้ต้นไม้ใหญ่นั้นด้วยท่าทางดูดัน
แล้วเริ่มต่อปากต่อคำกันขึ้นมา

เงินวังซูพยักหน้า เก็บมิดสันกลับไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

สถานที่นี้ดีตั้งเพียงไร เหมือนกับเปิดกล่องสุ่มอย่างไรอย่างนั้น...
กล่องสุ่มที่เป็นเรือห้าลำเต็มๆ...อยากจะไล่กรีดมันทุกกระสอบแล้วหอบไป
ให้หมดเสียจริงๆ ครั้นคิดถึงว่าถ้าแก๊วโจวผู้ไม่รู้เดินเรือไปกลับเมือง
หลินอันนี่ก็เพียวแล้วก็ยิ่งเจ็บใจ

หากรู้ก่อนนางยังจะเก็บตัวเป็นเพื่อนเหียนเจวีย่ไปด้วยเหตุใด
นางสมควรมารออยู่ที่นี้เพื่อเปิดกล่องสุ่ม!

* แบล็กวิโดว์ เป็นซูเปอร์ฮีโร่ชาวรัสเซีย ปรากฏตัวในหนังสือการ์ตูนของมาร์เวลคอมิกส์ เป็นหญิงสาวที่มัก
แต่งกายด้วยชุดรูปหงส์สีดำ

เหยียนเจี๋ยมองนางด้วยสายตาขบขันปราดหนึ่ง ก่อนโอบเอว
เงินวังชูไว้แล้วหงายตัวไปด้านหลังเบาๆ

เงินวังซุกทักใจจนสะดุ้งโหยง รีบกำถุงของว่างของตนเองไว้แน่นแล้ว
หลับตาทันที

"ลืมตาเถอะ! ทางด้านนั้นเลิกกั๊กกันแล้ว อย่างไรก็ตามคงไม่อะอะไป
กว่านี้แล้ว พวกเราควรกลับได้แล้ว วันพรุ่งยังต้องเข้าวังไปร่วมงานเลี้ยง
หากเจ้าได้ติดตามคงถูกคิดว่ามีเตียงสูงหมอนนุ่ม แต่กลับไม่ได้หลับได้นอน
ทั้งคืน"

เงินวังซุกลืมตา พบว่าพวกตนมาอยู่บนเรือเล็กลำหนึ่งแล้ว ลุงหลิน
สวมงอบ ถ่อเรือ ทำทางเหมือนกับวิญญาณก็มีปาน

พอเงินวังซุกทำถึงพื้นใจก็เด่นสม่ำเสมอขึ้นมาก กลับมาสุขุมเยือกเย็น
เฉกเช่นที่ผ่านมา "อ้อ อย่างนั้นหรือ คราวก่อนจินเจ่าเอ๋อร์ยังพูดกับข้า
ด้วยว่าท่านใช้การไม่ได้ ไม่รู้เหมือนกันว่านางจะบอกองค์ชายสี่หรือไม่
เฮ้อ...เมืองหลินอันนี้เล็กเกินไปแล้วจริงๆ...คนเรานี้ละ ล้วนแต่กัมหน้า
ไม่เจอ เสงหน้าก็ต้องเจอ*"

เหยียนเจี๋ยไอโซลกๆ หลายที หวิดจะถูกน้ำลายตนเองทำให้
สำลักตาย

หน้าเขาแดงเทือก หลบตาลง ทำทางเหมือนเป็นเดือนโรงเรียนมัธยม
อุดรอ่านหนังสือที่ไม่ควรอ่านแล้วถูกครูจับได้คาหนังคาเขา

เงินวังชูเห็นแล้วก็ใจละลาย "ท่านใช้การได้ ท่านเก่งที่สุด!"

เหยียนเจี๋ยหน้าแดงยิ่งกว่าเดิมแล้ว เขามองลุงหลินอย่างเงิบๆ
แวบหนึ่ง ก่อนลดเสียงลง "รอยอดดวงใจมีใจให้ข้า ยอมรับข้าเมื่อไร

* 'กัมหน้าไม่เจอ เสงหน้าก็ต้องเจอ' เป็นสำนวน หมายถึงเจอกันบ่อยๆ

ข้าจะบอกยอดดวงใจว่าข้าใช้การได้หรือใช้การไม่ได้"

เงินวังซ่งงั้นไปชั่วคราวหนึ่งก่อนจะหลบตาลง นางมองคนได้แม่นยำ มาแต่ไหนแต่ไร

ขณะเหยียนเจวี่ยพูดคำนี้ท่าทางจริงจังยิ่ง จริงจ้งจนเหมือนว่านำเอา วันเวลาอันนานแสนนานมาให้สัญญาก็มีปาน

ทั้งๆ ที่เป็นแค่คนที่เพิ่งได้รู้จักเพียงไม่กี่เดือน...

เงินวังซ่งกำมือ ทันใดนั้นเหยียนเจวี่ยก็ดันลูกกุญแจดอกหนึ่งมาให้ "เจ้ามิใช่ชอบล่าสมบัติหรือไร นี่เป็นกุญแจห้องเก็บของ ข้าในมีแต่สินเดิม ของมารดาข้า ข้าเองก็ไม่ได้ดูอย่างละเอียด รอถึงจวนแล้วเจ้าก็ไปหา ขึ้นที่ตนเองชอบแล้วกัน มิใช่ข้าคุยโว แต่ในนั้นไม่มีกาฟู่ กับหนังสือเก่าๆ ไร้ค่าไร้ราคาอยู่แน่นอน"

เงินวังซ่งพลันรู้สึกอู่นาบในใจ และจมูกนางไม่ได้มีเลือดกำเดาไหล แต่อย่างใด

"หนังสือเก่าแล้วอย่างไร สิ่งที่สุดเกลียดของพวกข้ามีมากที่สุดก็คือ หนังสือเก่า อย่าเห็นแค่ว่าเหลือแล้ว ดีไม่ดีอาจจะเป็นตำราโบราณที่ท่าน ไม่รู้จักก็เป็นได้! หากนำออกไปขาย เจอกับผู้ที่รู้คุณค่าก็มีได้ด้อยไปกว่า สร้อยทองนั้นของท่านเลย"

เงินวังซ่งว่าแล้วก็หยิบของสีอย่างนั้นออกมาจากในถุงผ้า

สร้อยทองรวมถึงกวอนอินหยกที่เหยียนเจวี่ยล่วงมาได้แค่เห็นก็รู้ว่า มูลค่าไม่ธรรมดา ทว่าหาได้มีจุดใดพิเศษไม่ เงินวังซ่งมองได้ไม่นานก็ เบนสายตาไปยังกานัน

"เป็นสีฟ้าเหมือนท้องฟ้าหลังฝน ด้านบนมีภาพวาดอยู่ด้วย ดูท่าทาง น่าจะมาจากเยวี่ยโจว" เงินวังซ่งพูดแล้วก็ชี้ตราประทับสีแดงที่ได้กานัน

"ส่วนหนังสือเล่มนี้ปกหนังสือชำรุดแล้ว ดูเหมือนจะเป็นบันทึกข้างมลทินของต้าอ่องสาม...ตรงนี้มีตราประทับ แต่เป็นหนังสือสะสมของใครกันแน่นั้น ข้ากลับไม่รู้" ได้ยินว่าขณะสถาปนาแคว้นหนังสือนี้แพร่หลายเป็นวงกว้าง แต่ต่อมามีคนฆ่าคนโดยเลียนแบบตัวอย่างคดีในนั้น ราชสำนักจึงให้คนชำระพวกมัน อนุญาตให้เพียงเหล่าผู้ที่เป็นนักชั้นสูงและผู้พิพากษาศึกษาเท่านั้น นี่เป็นหนังสือต้องห้ามในหมู่ราษฎร ขณะราชสำนักอพยพลงใต้ ไม่รู้ว่าทำของหายไปมากน้อยเพียงไร บทละครเหมือนเช่นนี้เกรงว่าจะไม่มีวางขายแล้ว"

เงินวังชุมองหน้าหนังสือสี่เล่มนี้แล้วก็ไม่กล้าจับพลิกหน้าอยู่บ้าง นางถึงขนาดกลัวว่าถ้าตนเองหายใจแรงหน่อย หน้าหนังสือนี้ก็จะป็นเป็นขึ้นๆ ถ้าแกเฝ้าดูผู้นั้นก็ไม่ได้รู้เรื่องราวเลยจริงๆ ยัดหนังสือนี้ใส่ในเกลือตรงๆ โดยไม่แม้แต่จะเอากระดาษน้ำมันมาห่อ

"ส่วนว่าของสะสมนี้เป็นของผู้ใด รอข้ากลับไปเปิดดูคู่มือภาพก็จะรู้แล้ว"

เหียนเจี๋ยเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ "คู่มือภาพ? คู่มือภาพอะไรหรือ"

"อ้อ ไม่มีอะไร ก็แค่สินเดิมที่บิดามารดาข้ามอบให้ ในนั้นเป็นบันทึกวิจารณ์งานศิลป์ของพวกเขา มีพวกภาพแจกันภาพโถต่างๆ อยู่จำนวนหนึ่ง มีไว้ช่วยไม่ให้เวลาออกจากจวนไปเห็นอะไรแล้วพอลูกถามก็ตอบไม่ได้สักอย่างจนเป็นการขายหน้าสกุลเงินของข้า"

133

เหยียนเจียมองมายังเงินวังชูด้วยความรู้สึกปนกันยุ่งเหยิง

เปลี่ยนมามีชีวิตในร่างใหม่เหมือนกัน แต่เขาไม่มีแม้แต่ความทรงจำ
ทุกครั้งที่เห็นโบราณวัตถุและตำรับตำราเหล่านั้นก็จะสร้างทำเป็นลูก
ผู้สูงศักดิ์พูดชมบขมิบฟังไม่รู้เรื่อง อ้าปากบอกได้แค่ว่าเป็นแจกันเป็นจาน
เป็นชาม ต้องมานั่งพยายามเริ่มเรียนจากตำราพินอักษรใหม่ตั้งแต่ต้น

แต่เงินวังชูมีความรู้และสติปัญญา มีแผนการเต็มหัวไม่ต้องนั่งท่อง
ก็ช่างเถอะ นี่ยังถึงกับติดตั้งตัวช่วยพิเศษเสริมไว้เช่นนี้อีก...

คนเราที่สุดแล้วก็ต่างกันจริงๆ

ทว่ายังดีที่ตอนนี้เงินวังชูเป็นภรรยาของเขา

เงินวังชูพูดจบก็รู้สึกได้แล้วเช่นกันว่านี่เป็นเสมือนการโจมตีติด
คริติคอล* ต่อเหยียนเจียที่ตาบอดมาหลายเดือน จึงหัวเราะเสียงต่ำ

* โจมตีติดคริติคอล หรือ Critical Hit มีที่มาจากเกม Realm of Valor (ROV) หมายถึงการโจมตีที่เกิด
ความเสียหายที่รุนแรงกว่าการโจมตีครั้งอื่นๆ ที่ไม่ติดคริติคอล

"ไว้กลับไปแล้วข้าจะมอบสิ่งนี้ให้ท่าน ถึงอย่างไรพวกที่อยู่เ็นสมองข้าก็พอใช้แล้ว"

เหยียนเจี๋ยกุมหน้าผาก เจ้าไม่พูดยังจะดีกว่า ข้ารู้สึกว่าคุณรู้แล้วว่า การถูกมัดแขวนข้าเป็นอย่างไร!

ลุงหลินถ่อเร็วไวยิ่ง พวกเขามหาฝีมือที่ใกล้กับจวนผู้คุ้มกันที่สุด เจึงอยู่บังคับม้ามารออยู่ตรงนั้นแล้ว อีกฝ่ายนั่งอยู่ด้านหน้ารถม้าคนเดียว แม้จะยังไม่เห็นเหยียนเจี๋ยแผ่นหลังก็ยังตั้งตรงราวกับมีใครตามแผ่นหลังไว้ที่หลังเขาก็มีปาน

พอเข้าประตูจวนได้เงินวังซู่ก็สั่งให้ไปซื้อเปิดหีบหาคู่มีภาพนั้นออกมา เปิดดูได้ไม่กี่หน้าก็ได้ยินไปซื้อถามขึ้นว่า "คุณหนูอยากหาว่าของพวกนี้มาจากที่ใดใช่หรือไม่เจ้าคะ"

เงินวังซู่พยักหน้า "เจ้าเองก็มาช่วยหาที่นี้จะหาเงินไปหน่อยแล้วไม่รู้ต้องหาถึงปีใด"

ไปซื้อขยับริมฝีปากเล็กน้อย ซ้ำของสี่อย่างบนโต๊ะ "คุณหนู นี่น่าจะเป็นของราชบุตรเขยเจิ้งเต๋อและองค์หญิงเจิงอัน..."

มือที่เปิดหนังสือของเงินวังซู่เกิดอาการชะงัก "เจ้ารู้จัก?"

ไปซื้อหยิบกาน้ำชาสี่ฟ้าใบนั้นบนโต๊ะขึ้นมา "บรรพบุรุษบ่าวมีภูมิลำเนาอยู่ที่เยวียโจว แม้จะไม่เคยไป แต่ยามได้ยินคำว่าเยวียโจวก็จะให้ความสนใจมากกว่าผู้อื่นเล็กน้อย องค์หญิงเจิงอันกับราชบุตรเขยเจิ้งเต๋อล้วนมาจากเยวียโจว"

เงินวังซู่มองเหยียนเจี๋ยที่จับต้นชนปลายไม่ถูกครหาหนึ่งก่อนอธิบาย "องค์หญิงเจิงอันเป็นคนรุ่นเดียวกับปู่ของฝ่าบาท นางไม่ได้มีสายเลือด

ราชวงศ์ เวลานั้นแคว้นต้าฉินต้องการองค์หญิงไปแต่งงานเชื่อมสัมพันธ แต่องค์หญิงตัวจริงไม่มีสักคนที่เต็มใจไป บิดาขององค์หญิงเจิงอันเป็นแม่ทัพพิทักษ์แถบเยวียโจว นางเกิดมาพร้อมความองอาจกล้าหาญ จึงอาสาแต่งงานเชื่อมสัมพันธ คลีคลายเรื่องเร่งด่วนให้ราชสำนัก ได้รับแต่งตั้งเป็นองค์หญิงเจิงอัน มีความหมายว่าบ้านเมืองมั่นคงสงบสุข แต่ไหนเลยจะเคยคิดว่าองค์หญิงไม่เพียงเป็นคนแข็งแกร่ง ดวงชะตาก็แข็งกร้าวเช่นกัน ตอนแรกคนเถื่อนบอกจะให้คนที่แต่งกับองค์หญิง ผลคือคนที่ดันตายไป คนเถื่อนไม่สนใจ เลือกคนกลางมาแทน ผลคือคนกลางก็ตายไปอีก สุดท้ายหมดทางเลือกจึงเปลี่ยนเป็นเด็กสิบขวบ ผลคือเด็กคนนั้นก็ตายไปเช่นกัน องค์หญิงเจิงอันพิชิตศัตรูได้ด้วยกำลังของนางเพียงผู้เดียว ฝ่าบาทในเวลานั้นทรงโสมนัสอย่างมาก ตรัสชมว่า องค์หญิงทรงเป็นต้าอ๋องสามกัลป์ชาติมาเกิด..."

เงินวังชูเล่าเรื่องมาถึงตรงนี้ก็แจ้งใจในฉับพลัน "ข้านี้ก็ออกแล้ว ฝ่าบาทในตอนนั้นดีพระทัยมาก จึงมอบบันทึกล้างมลทินเล่มนั้นที่ตัวต้าอ๋องสามเองเก็บรักษาไว้อย่างทะนุถนอมในสมัยโน้นให้เป็นรางวัลแก่ องค์หญิงเจิงอันด้วยพระองค์เอง"

ไปฉือพยักหน้า กล่าวต่ออีกว่า "องค์หญิงเจิงอันเป็นที่โจษจันเรื่องชื่อเสียงอัปมงคล อายุใกล้สามสิบยังไม่ได้แต่งงาน ภายหลังมีผู้ปราดเบื่อนามชูชั่วจากเยวียโจวของนางแต่งงานต่อหน้าธารกำนัลในงานเลี้ยงอุทยานฉยงหลินที่จัดเพื่อต้อนรับจ้วงหยวนคนใหม่ ขณะชูชั่วสอผ่านอายุเพิ่งจะสิบแปด น้อยกว่าองค์หญิงเจิงอันถึงแปดปีเต็มๆ เวลานั้นไม่รู้มีคนตั้งเท่าไร คำชูชั่วว่ามุ่งหวังเกียรติยศและความมั่งคั่ง แต่คนทั้งสองล้วนมิเคยออกมาอธิบายแม้แต่คำเดียว สองสามีภรรยารักใคร่ปรองดอง มิต้องบอกเลยว่า

สุขสันต์กลมเกลียวกันมากเพียงไร กาน้ำชาสี่ห้องฟ้าหลังฝนนี้เป็นของที่
ชูชิวราชนบุตรเขยเจ้เจ้เต๋อนำไปจากเยวี่โจว เป็นของตกทอดจากบรรพบุรุษ
ของพวกเขา ได้ข่าวว่าในรัชกาลก่อนเครื่องกระเบื้องเยวี่โจวมีชื่อเสียง
โด่งดังทั่วทั้งไต้หวัน แต่ต่อมาภายหลังมีเหตุใดจึงขาดการสืบทอดไป
เครื่องกระเบื้องที่มีสีทำนองนี้ไม่สามารถเผาออกมาได้แล้ว เวลานั้น
ในย่านการค้าลือกันว่าราชบุตรเขยชอบดื่มชา ทุกครั้งที่ในวันฝนตก
จะชงชาภาหนึ่งในห้องหนังสือและอ่านบันทึกลางมลินของต้าอ๋องสาม
ให้ห้องคังเหิงเจิงอันฟัง นั่งอยู่ด้วยกันอย่างนั้นทั้งวัน"

ไปซื้อพุดกลางหยิบสร้อยทองที่ในความธรรมดาที่มีความตระการตา
อย่างไร้รสนิยมปนอยู่เส้นนั้นขึ้นมา

"สร้อยเส้นนี้เป็นของที่ท่านย่าขององค์หญิงเจิงอันสวมให้นาง
ตอนที่นางไปจากเยวี่โจว ได้ยินว่าที่เผ่าคนเถื่อนล่าบากแสนเข็ญไม่พอ
ยังไม่สามารถใช้เงินของแคว้นต้าเฉินเราได้อีกด้วย ด้วยเหตุนี้ท่านผู้เฒ่า
จึงนำทองมาหลอมเป็นปลอกคอขนาดเท่านี้ไว้มือ แต่ต่อมาก็คิดอีกว่า
หากต้องใช้อย่างเร่งด่วน ปลอกคอทองไม่สะดวกจะแบ่งออกมาใช้ จึง
สั่งให้คนหลอมทำใหม่เป็นสายสร้อยทองเส้นนี้ จี้หยกที่ด้านล่างนั้น
ข้างนอกกลมกลิ้งเหมือนไขห่าน แต่เมื่อนำไปส่องกับไฟจะปรากฏรูปกระบี
แหลมคมออกมา จุดประสงค์คือต้องการให้องค์หญิงจดจำไว้เสมอว่า
ต่อให้ชีวิตบีบคั้นจนต้องเปลี่ยนมาทำตัวกลมกลิ้งเพียงไรก็อย่าได้ลืม
ความหลักแหลมคมภายในตนเอง องค์หญิงเชื่อมสัมพันธ์จะเสียศักดิ์ศรี
ไม่ได้เป็นอันขาด คุณหนู ท่านลองส่องกับแสงดูก็จะทราบแล้วเจ้าคะว่า
นี่ใช่เป็นขององค์หญิงเจิงอันหรือไม่"

เงินวังชูพยับกหน้า หยิบจี้หยกนั้นมาส่องก็เห็นเส้นแหลมคมเส้นหนึ่ง

อยู่ด้านในเหมือนที่ไปฉ้อบอกจริง ๆ บอกว่าเป็นกระบี่ แต่จริง ๆ กลับมองไม่ออกเลย เพียงให้ความรู้สึกคมปลาบเท่านั้นเอง

"เป็นขององค์หญิงเจิงอันมิผิดแน่ ทว่าองค์หญิงเจิงอันสิ้นพระชนม์ไปหลายปีมาแล้ว..."

เฉินหวังชูพูดพลางยื่นสร้อยคอขึ้นให้เหยียนเจี๋ยต่อ

เหยียนเจี๋ยขมวดคิ้ว "หรือจะเป็นของฝั่งร่วมกับคนตาย"

"ขณะฝั่งร่างองค์หญิงเจิงอันกับราชบุตรเขยเจิ้งเต๋อร่วมกันได้นำของเก่าที่พวกเขาใช้เป็นประจำฝังลงไปด้วยจริง ๆ แต่สุสานนั้นอยู่ที่เมืองตงจิง...องค์หญิงเจิงอันได้ฝังในสุสานหลวง"

เฉินหวังชูพูดแล้วก็หยิบกวนอินหยกนั้นขึ้นมาดูต่อ แต่กลับมองจุดพิเศษใดๆ ไม่ออก

"เรื่องนี้แปลกยิ่ง เกลือเถื่อนห้าลำเรือนั้นล้วนเป็นจวนองค์ชายสามให้เจ้าแก๊วโจวไปแยกขาย เช่นนั้นก็มีความเป็นไปได้สองอย่าง หนึ่งคือของในสุสานขององค์หญิงเจิงอันเป็นของจวนองค์ชายสาม พวกเขาต้องการกำไรจากเกลือเถื่อน เรื่องชะล้างของล้ำค่าที่มีที่มานั้นให้ใครรู้ไม่ได้ให้ใส่สะอาดพวกเขาก็ทำด้วยเช่นกัน

สองคือของนี้เป็นของเจ้าแก๊วโจวเอง นำมาทอดใส่ไว้ข้างในจะได้ไม่ดึงดูดความสนใจคน ทว่าสภาพการณ์ในคืนนี้ท่านเองก็เห็นแล้ว เจ้าแก๊วโจวถูกเกาสุหยินซื้อตัวไปแล้ว ก่อนเขาจะไปพบเงินสี่หลังได้มองคนของเกาสุหยินที่รอโอกาสอยู่ที่ร้านบะหมี่ก่อน เช่นนั้นเขาจะต้องรู้แน่นอนว่าสินค้าทั้งห้าลำเรือไม่มีทางขนออกไปได้อย่างปกติ เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะเปลืองแรงยึดของไว้ข้างในโดยไม่ได้ประโยชน์ ยิ่งไปกว่านั้นหากเขามีของล้ำค่ามากเพียงนี้ ไยจึงต้องเสี่ยงอันตรายเป็นนายหน้าให้

ผู้อื่นด้วย"

เหยียนเจียฟังแล้วก็มึนคิ้ว "ของเป็นของจวนองค์ชายสาม แต่เขา
แซ่เจียง ถึงองค์หญิงเจิ้งอันจะเป็นองค์หญิงต่างแซ่ แต่องค์ชายสามก็
ไม่มีเหตุผลให้หยิบฉวยสิ่งของของคนตายมาจากสุสานหลวง ตามที่เจ้าว่า
องค์หญิงเจิ้งอันค่อนข้างมีชื่อเสียง หากสุสานของนางถูกปล้น เรื่องนี้
น่าจะเป็นที่ครึกโครมยิ่งยวด ทว่ากลับไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย..."

เฉินวังซูพยักหน้า "สิบปีก่อนย่อมไม่มีเรื่องนี้แน่นอน เวลานั้น
คนแซ่เจียงยังนั่งบัลลังก์มั่นคงอยู่ที่เมืองตงจิง สุสานหลวงมีการพิทักษ์
รักษาอย่างแน่นหนา ใครจะเข้าไปปล้นสุสานองค์หญิง นั่นต้องเปื้อน
จะมีชีวิตอยู่แล้วกระมัง ต่อมาแคว้นเป่ย์ฉีเข้าปกครอง ได้เปลี่ยนแบบวิธีการ
ของจงหยวนทุกอย่างเพื่ออุดปากคนในได้ห้ำหั่น ราชวงศ์ของแคว้นเป่ย์ฉี
ได้ออกปากเองว่าจะไม่ทำเรื่องอย่างการขุดสุสานผู้อื่นเป็นอันขาด เช่นนั้น
ของเหล่านี้มาได้อย่างไร อีกทั้งตกมาอยู่ในมือองค์ชายสามได้อย่างไรเล่า"

134

เหยียนเจี๋ยถอนหายใจพลางมอง 'ข้อคิดจากการอ่านหนังสือของ จิ้นซือมือใหม่' ที่พี่ภรรยาอบมาให้เขาซึ่งวางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าปราดหนึ่ง ด้วยท่าทางน่าสงสารเป็นหนักหนา

"เห็นที่พวกเราคงต้องไปที่ตั้งเผ่ามู่ซีสักทีเยว่จริงๆ ปรากฏของ ผังร่วมกับคนตายหนึ่งชิ้นยังไม่แปลก อาจจะเป็นพวกคนเถื่อนแคว้นเป่ย์ฉี นั้นลักลอบเข้าสู่ฐานหลวงก็เป็นไปได้ แต่ทว่าในสินเดิมของท่านแม่ข้า มีต้นไม้ทองที่แปลกประหลาดต้นนั้น ในวงแหวนรูปงูกินหางสีทองที่เป็น ของคู่ต่างหน้าของท่านปู่เจ้ามีแผนที่ฐานใหญ่ของเผ่ามู่ซี บัดนี้ก็มีของ จากฐานขององค์หญิงเจิงอันโผล่มาอีก แต่ละเรื่องเชื่อมเข้าด้วยกัน จะต้องมิใช่เรื่องง่ายๆ ไม่ซับซ้อนอย่างแน่นอน ในเรื่องนี้จะต้องมีอะไร เกี่ยวข้องกันเป็นแน่แท้"

เหยียนเจี๋ยยังพูดในใจก็ยังก่อดกหลุ่ม

แม้เขาจะอดตัวว่าเป็นคนฉลาด แต่ก็ไม่ถึงขั้นที่จะเอาชนะคนที่
บากบั่นร่ำเรียนมาเป็นสิบๆ ปีด้วยเวลาเพียงไม่กี่เดือนได้ ช่วงที่ผ่านมานี้
ทุกครั้งที่เงินวังซูหลับไปแล้วเขาก็จะลุกขึ้นมาอ่านหนังสืออย่างเงียบๆ
พอฟ้าใกล้สว่างถึงได้เอนตัวลงนอนอีกครั้ง

จุดประสงค์ก็เพื่อเมื่อถึงเวลาที่สอบผ่านแล้วเงินวังซูจะได้ปรบมือ
พร้อมพูดว่า 'สามมี ท่านถึงกับเป็นอัจฉริยะผู้หนึ่ง!'

แล้วตอนนั้นเขาจะตอบกลับไปเนิบๆ ว่า 'ก็ทั่วไปกระมัง แค่อ่านส่งๆ
นิดเดียว ไม่ได้ยากจำ แต่ฉันไม่ลืมเอง'

แต่ที่นี้ฝนคงต้องสลายแล้ว

ปริศนาที่ยังแก้ไม่ได้เดิมนั้นนับไม่ถ้วนแล้ว คราวนี้ยังมีเพิ่มมา
อีกหนึ่ง

เงินวังซูเห็นแล้วก็รีตาทาลองอ้าปากทวน "จะไปหรือไม่ไปวันหน้า
ค่อยว่ากันแล้วกัน ตอนนี้ข้างวังแล้วจริงๆ อย่าว่าแต่องค์หญิงเจิ้งอันเลย
ต่อให้ฝ่าบาทมาอุดรังข้า ข้าก็จะไปนอน"

นางว่าแล้วก็ตรงไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องเล็กด้านข้างโดย
ไม่แม้แต่จะเก็บของบนโต๊ะเหล่านั้

เหยียนเจี๋ยมองดูแผ่นหลังที่โซซัดโซเซของนางแล้วก็ก้มหน้าลง
หัวเราะเบาๆ

วันรุ่งขึ้น ณ วังหลวงแคว้นต้าเฉิน

เงินวังซูรีบเนื้อลูกแพะย่างถ่านชิ้นหนึ่งมาจิ้มเครื่องเทศในจานเล็ก
แล้วบรรจงส่งเข้าปาก เมื่อรู้สึกถึงสายตาจากฝั่งตรงข้ามเงินวังซูก็ขยับ
เปลี่ยนมุมเล็กน้อย เผยใบหน้าด้านขวาที่น่านมองที่สุดของตนเองออกมา

นี่เป็นมุมที่ดีที่สุดที่นางสองคันฉ่องอยู่หลายวันจนหาออกมาได้
จากสายตาขององค์ชายเจ็ดที่อยู่ฝั่งตรงข้าม มุมนี้แสดงความสูงส่ง
และความชาญฉลาดของหญิงสาวออกมาได้อย่างไร้ที่ติ...

แน่นอนว่านี่ล้วนเป็นเรื่องเหลวไหล มุมนี้แสงส่องดีมาก ย่อมจะ
ทำให้นางดูขาวผ่องขึ้น อยู่กับเหยียนเจี๋ยก็ไม่ถึงขั้นพ่ายแพ้หลุดลุ่ย
ปานนั้น

เงินวังซุคิดแล้วก็อดจะเหลือบมองเหยียนเจี๋ยปราดหนึ่งไม่ได้
เขากำลังจับมีดสั้นแล้วเนื้อแพะให้นางอย่างตึงตังใจ

พอรู้สึกถึงสายตาของนางเหยียนเจี๋ยก็เงยหน้าขึ้นมาถามว่า
"เป็นอะไรไป รู้สึกเบื่อแล้วหรือ"

จะไม่เบื่อได้อย่างไร!

เงินวังซุรู้สึกว่าตนเองนับว่าได้เปิดหูเปิดตาครั้งใหญ่แล้ว ตั้งแต่เข้ามา
ในวังก็ราวกับว่าเล่นเกมผู้เล่นเดียวกับคนอื่นแล้วประวัติการเล่นหายไป
ต้องเริ่มเล่นใหม่ก็มีปาน ถ้อยคำสรรเสริญเยินยอที่พูดไปเมื่อวาน วันนี้
ต้องพูดใหม่เหมือนเดิมอีกรอบ

แค่นี้คนทั้งตำหนักยังคงสามารถสุขสันต์ชื่นมื่น? ดีอกดีใจ
เสียเหมือนว่าเพิ่งจะค้นพบนิมิตมงคลนั้นก็มีปาน

บอกว่าพวกเขาอุดหนุนโมยกระดิ่ง* หลอกตนเองยังเป็นการดูหมิ่น
คำเหล่านี้เลย

เงินวังซุคิดแล้วก็ตีบเนื้อแพะขึ้นมาอีกชิ้น จิ้มเครื่องเทศอีกจาน
แล้ววางลงในชามเหยียนเจี๋ย "ท่านอย่าห่วงแต่เนื้อแพะให้ช้า ตนเองก็
กินด้วย มิเช่นนั้นเดียวเย็นแล้วขาแพะอย่างจะมีกลิ่นสาบ"

* อุดหนุนโมยกระดิ่ง หมายความว่าคนใจที่คิดว่าตนเองฉลาดใช้เล่ห์เพทุบายหลอกผู้อื่น แต่ไม่สามารถ
หลอกได้สำเร็จ

นางพุดพลางใช้หางตาเหลือบมองฝั่งตรงข้าม

เห็นองค์ชายเจ็ดมองมาทางนี้ตาละห้อยก็อดจะหัวเราะเสียวซ่าไม่ได้ บุรุษเลือนี่กินในชามมองในหม้อ* เห็นนางเป็นแสงจันทร์ขาว** อย่างหน้าไม่อายแล้ว

นางกำลังดำในใจก็ได้ยินเหยียนเจี๋ยพูดว่า "ยอดดวงใจ ข้าไม่น่ามองหรือไร"

เงินวั่งซุกระแอมกระโอให้คอโล่ง แต่กลับดึงแขนเสื้อเหยียนเจี๋ยทำท่าบอกรับไปยังจุดที่สองแต่อยู่

ยามนี้เห็นเพียงอัศรมหาเสนาบดีเฝ้าลุกขึ้นยืนอย่างไม่ค่อยมั่นคงนัก ปลดหมวกขุนนางและตรามัจฉาของตนเองลงมาเบาๆ "ฝ่าบาท กระหม่อมอายุมาก นูตาไม่ดีแล้ว จึงใคร่กราบทูลขอลาออกจากตำแหน่ง เกษียณกลับบ้านเกิดพะย่ะค่ะ"

ครั้นอัศรมหาเสนาบดีเฝ้ากล่าววาจานี้ออกมาทั้งห้องก็เงิบฉี่ มีเพียงนักดนตรีเหล่านั้นที่มีประสบการณ์ความรู้อย่างมาก ยังคงบรรเลงเพลงต่อไปประหนึ่งไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น

รอยยิ้มบนใบหน้าของฮ่องเต้พลันแข็งทื่อ เขาโบกมืออย่างรำคาญใจเป็นสัญญาณบอกให้นักดนตรีออกไป แล้วถึงมุ่นหัวคิ้วพลางกล่าวว่า "อัศรมหาเสนาบดีเฝ้ากำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ขยันหมั่นเพียร เป็นแขนซ้ายแขนขวาของเรา วันนี้เป็นวันดี ไยต้องเอยเรื่องนี้"

อัศรมหาเสนาบดีเฝ้าส่ายศีรษะ ก้าวออกมาถวายบังคมเต็มพิธีการต่อฮ่องเต้ "เป็นเพราะได้เห็นยุคสมัยอันเจริญรุ่งเรืองนี้ ในใจกระหม่อมจึงได้ประหวัดอย่างใจหาย ขณะฝ่าบาทยังมีได้เสด็จขึ้นครองราชย์ก็ได้

* กินในชามมองในหม้อ เป็นสำนวน หมายถึงไม่รู้จักรบ

** แสงจันทร์ขาว อุปมาถึงคนในดวงใจที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน

ตรัสเรียกกระหม่อมว่าอาจารย์แล้ว ก่อนหน้านั้นแม้ภายนอกกระหม่อมจะ
ถ่อมตัว แต่ในใจภาคภูมิใจยิ่งยวด มีฐานะเป็นพระอาจารย์ฮ่องเต้ก็แทบ
อยากจะทำจารณาตนเองวันละสามหนเพื่ออ้าวงให้แวงแคว้นมีความ
เที่ยงธรรม แต่บัดนี้กระหม่อมกลับละอายใจ แม้แต่หลานชายแท้ๆ ของ
ตนเองยังสั่งสอนให้ตีไม่ได้ ไม่มีหน้าเป็นอาจารย์ผู้ใดจริงๆ"

ฝ่าบาทมองอัศรมหาเสนาบดีเกาด้วยสายตาสีซึ่งปราดหนึ่ง ผ่านไป
เป็นนานกว่าจะกล่าวว่า "อัศรมหาเสนาบดีทรงความรู้ความสามารถ
ไม่ต้องถ่อมตัวจนเกินไป ผู้ใดไม่มีบุตรหลานออกตัญญูกันบ้างเล่า เรา
นินยของท่านดี เกาอี้เสียงคือเกาอี้เสียง อัศรมหาเสนาบดีเกาอี้คืออัศรมหา
เสนาบดีเกา"

อัศรมหาเสนาบดีเกาเข้าตาแดง เริ่มมีประกายน้ำตาระยิบระยับ
เขาจับแขนเสื้อขึ้นมาสับน้ำตา ก่อนกล่าวเสียงเครือ "อี้เสียงเผล
เดินทางผิด สมคบคิดกับตันหยางจวินอ่อง* กระทำเรื่องกตัญญูผิดสาขานั้น
ความผิดมิอาจได้รับการอภัยโดยแท้ กระหม่อมไมโครกราบทูลขอฝ่าบาท
จากใจจริงให้ทรงลงโทษอย่างหนักตามกฎหมายแคว้นต้าเจินโดยมิต้อง
ละเว้น กระหม่อมเป็นปู่ของเขา ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่อบรมเลี้ยงดู
และควบคุมดูแลได้ก็ถือเป็นความผิดใหญ่ ขอฝ่าบาททรงเห็นแก่ที่
กระหม่อมรับใช้แคว้นต้าเจินด้วยความจงรักภักดี ถอดชุดขุนนางนี้ของ
กระหม่อม ธิบตรามัจฉากลับไป...เหลือศักดิ์ศรีสุดท้ายไว้ให้กระหม่อม
มีชีวิตอยู่บนโลกนี้ต่อไปได้ด้วยเถิดพะยะคะ กระหม่อมผิดต่อฝ่าบาท
รู้สึกอับอายแค้นใจจนกลางคืนข่มตาหลับไม่ลงแล้วจริงๆ"

ตันหยางจวินอ่องคือบ้าบออะไรอีก!

* จวินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ลำดับที่สอง โดยส่วนมากฮ่องเต้จะแต่งตั้งตำแหน่งนี้ให้กับโอรสที่ไม่ได้มี
ผลงานโดดเด่นมากนัก

เงินวังชู้รู้ว่าพอนิคมมงคลปรากฏขึ้นเมื่อวาน สกุลเกากับพวก
องค์ชายสามจะต้องมีความเคลื่อนไหวแน่นอน แต่ต้นหยางจวินต้องผู้
เป็นใครอีกเล่า

ไม่เพียงแค่นั้น แต่ขุนนางทั้งราชสำนักก็ต่างเริ่มแอบกระซิบ
กระซิบกัน 'อะไรนะ ต้นหยางจวินต้องเป็นผู้ใด' 'แคว้นต้าเฉินของเรา
มีจวินต้องผู้นี้ด้วยหรือ'

ฮ่องเต้ยังตะลึงไปครู่ใหญ่ ชั้นที่ซราที่ด้านข้างต้องขยับไปกระซิบ
เตือนว่าเขายังมีญาติผู้พี่ห่างๆ ผู้นี้อยู่บนโลก

แม้ต้นหยางจวินต้องผู้นี้จะแซ่เจียงเหมือนกัน แต่หากกล่าว
ตามลำดับเครือญาติแล้วกลับนับเป็นญาติอะไรไม่ได้มานานแล้ว ทว่าเมื่อ
สิบปีก่อนราชวงศ์ได้รับความเสียหายอย่างหนัก แทบจะเหลือคนแซ่เจียง
เพียงไม่กี่คน

ราชวงศ์ใหญ่ราชวงศ์หนึ่งจะเหลือแค่คนสองสามคนก็ใช่ที่ ด้วยเหตุนี้
ฮ่องเต้จึงพยายามตามหาไปทั่วสารทิศ ในที่สุดก็ไม่รู้ไปหาผู้ที่พอมิเชื้อสาย
ร่วมกับเขามาได้สองสามคนจากซอกมุมใด จากนั้นก็แต่งตั้งบรรดาศักดิ์ให้
ต้นหยางจวินต้องท่านนี้นับว่ามีสายโลหิตใกล้ชิดที่สุดแล้วถึงได้รับ
แต่งตั้งเป็นจวินต้อง

เพียงแต่บรรดาศักดิ์เหล่านี้นอกจากสามารถได้รับเบี้ยหวัดจากในวัง
แล้วก็ไม่มีประโยชน์ใช้สอยอื่นใดอีก

ต้นหยางจวินต้องไม่เคยวนเวียนในวงการขุนนาง ใครจะไปจำเขาได้!

ฮ่องเต้จึงกระแอมอย่างกระอักกระอ่วนเช่นกัน "เกี่ยวอะไรกับ
ต้นหยางจวินต้อง"

อัศรมหาเสนาบดีเกาซ็อนสายตาสีเข้มนำก่อนถอนหายใจเบาๆ

คำรบหนึ่ง "ฝ่าบาท วันประสูติของต้นหยางจวินอ๋องก็คือวันที่สิบห้า
เดือนเก้าพะยะค่ะ"

135

เงินวังซุหวิดจะหลุดสบถออกมา

แต่เนื่องด้วยจิตสำนึกของดาราสาวจึงเพ่งแต่คำเจี๊ยบๆ ในใจให้
ระบบฟัง

ดูท่าทางงุนงงสับสนของคนทั้งตำหนักนี้สิ ดันหยางจวินต้องผู้นั้น
หน้าเป็นอย่างไร พวกเขาไม่รู้โดยสิ้นเชิง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องรู้ว่า
วันเกิดของเขาคือวันที่สิบห้าเดือนเก้าแล้ว นี่คืออะไร จะต่อว่าที่ทุกคน
ไม่ได้ฉลองวันเกิดให้เขาหรืออย่างไร

ผู้ที่รู้เรื่องราวภายในนั้นมองอัศวมหาเสนาบดีเกาะอย่างหมดคำ
จะกล่าว นี่ช่างเป็นคนซื่อจริงๆ เขาไม่ได้โกหก เขาแกล้งสมมติไม่ดีแล้ว
จริงๆ เชื่อพระวงศ์ที่ไม่รู้ไพล่ออกมาจากซอกมุมใดผู้หนึ่ง ใครจะไป
สนใจว่าเขาเกิดวันใด

ผู้ที่รู้ยิ่งหมดคำจะกล่าว ดันหยางจวินต้องอะไร ท่านรีบเปลี่ยนชื่อ

เป็นแพะรับบาปเร็วๆ เกอะ นี่เป็นบาปมหันต์เชียวนะ หล่นใส่ตัวได้ตายแน่!

ฮ้องเต็มองอัครมหาเสนาบดีเกาด้วยสายตาแฝงความหมายลึกซึ้ง
หาได้กล่าวสิ่งใดไม่

อัครมหาเสนาบดีเกาไม่ใส่ใจ กล่าวต่ออีกว่า "เกาอีเสียงหลานชาย
ออกตัญญูผู้นั้นของกระหม่อมได้รับความเมตตาและเอ็นดูจากฝ่าบาท
จึงได้มีตำแหน่งในกองราชองครักษ์ ออกทำภารกิจเป็นประจำ ถึงยาม
เทศกาลก็ล้วนได้เขาคุ่มกันของขวัญไปส่งญาติๆ เขาประสบความสำเร็จ
ตั้งแต่อายุน้อย ยากจะเลี้ยงไม่ไห้โสโห้ง อีกทั้งหันไปชอบพวกเรื่อง
แปลกๆ ยิ่งเมื่อเทศกาลไหว้พระจันทร์สองปีก่อน เขานำเบี้ยหวัดไปส่ง
ยังจวนต้นหยางจวินอ่อง ได้บังเอิญค้นพบว่าต้นหยางจวินอ่องกับ
หลิวเจาหยางผู้นั้นคุยกันถึงความมหัสจรรย์ของเผ่ามู่ซี

บันทึกในตำราโบราณที่พวกเขาค้นพบบอกว่าชาวเผ่ามู่ซีเป็น
ผู้เหลือรอดของเผ่าสวรค์ มีวิธีติดต่อกับเทพ คนในเผ่าปกติไม่เคย
เจ็บป่วย แข็งแรงอายุยืน ใช้มีดกรีดข้อมือก็แผลหายสนิทได้ในบัดดล
นอกจากนี้วงเวทที่ตกทอดมาแต่บรรพบุรุษนั้นยังสามารถฝึกกฎฟ้าเปลี่ยน
ชะตาชีวิต ปลุกคนตายให้ฟื้นคืนชีพได้"

อัครมหาเสนาบดีเกาพูดพลางเข้ดน้ำตา "อีเสียงไม่ชอบเรียนหนังสือ
มาตั้งแต่เล็ก เห็นพวกเขาพูดเสียเป็นจริงเป็นจังมีเหตุมีผลจึงได้เผลอ
เดินทางผิด ความผิดที่เขาเคยกระทำผู้เป็นปู่อย่างกระหม่อมจะไม่กลบเกลื่อน
ให้เขาแม้แต่กระฟีกเดียวเป็นอันขาด เด็กผู้นี้หมกมุ่นจนเสียสติเพราะเรื่องนี้
ด้วยเหตุนี้เมื่อฝ่าบาทจะทรงส่งคนไปปราบโจรเขาถึงได้ขันอาสาไปเอง
จุดประสงค์ก็เพื่อวิชาลับของเผ่ามู่ซี ฝ่าบาท ทรงพระราชดำริดูเถิดพะยะคะ
เขาทำความผิดมากมายเพียงนี้ มีประโยชน์ต่อเขาแม้แต่น้อยนิดหรือไม่

ทว่าต้นหยางจวินอ่อนงมีโรคครุมเร้ามานาน หยูกยารักษาไม่หาย หมอบอกว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ไม่เกินปีนี้ อี้เสี่ยงเห็นเขาเป็นสหาย ด้านหนึ่งเกิดความสงสารเห็นใจ อีกด้านก็อยากเห็นว่าเรื่องที่บันทึกอยู่ในตำราโบราณเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ถึงได้รวมหัวกับหลิวเจาหยางผู้นั้นกระทำความผิดมหันต์ลงไป"

เงินวังซู่ฟิงมาถึงตรงนี้ก็ใช้เท้าเตะเหยียนเจวีย

อัครมหาเสนาบดีเก่าผู้นี้ไม่เสียแรงที่เป็นขุนนางกังฉิน แต่งเรื่องมาเรียบร้อยหมดแล้ว!

อีกทั้งโชคดีที่เขาหาคนที่สอดคล้องได้ในเวลาที่สิ้นปานนี้ ถ้าหากต้นหยางจวินอ่อนงป่วยหนักจริงๆ ขอเพียงเขารับอุปการะบุตรหลานทายาทของอีกฝ่าย อย่าว่าแต่รับบาปเลย ให้ตายไปตรงๆ ก็ยอมได้

ยิ่งไปกว่านั้นกลวิธีการพูดแบบใช้อ่อนพิชิตแข็งนี้ก็เป็นแบบอย่างของพวกคนถ่อยเจ้าเล่ห์เลยทีเดียว ตักร้าบทั้งหมดล้วนสมควรพากเพียรศึกษา องค์ชายสามนั้นรวมหัวกับเกาอี้เสี่ยงต้องการผืนกฎฟ้าเปลี่ยนชะตาชีวิต หมายถึงตำแหน่งรัชทายาท ทว่าพอมายู่ในปากของอัครมหาเสนาบดีเก่า

นั่นกลับมีใ่วางแผนกบฏ แต่เป็นคนจิตใจดีต้องการรักษาอาการป่วยให้สหาย!

มียางอายบ้างหรือไม่! รักษาอาการป่วยให้ผู้อื่นก็ต้องสังหารชาวเผ่ามู่ซีทั้งทั้งเผ่า ถึงขนาดฆ่าหญิงสาวผู้บริสุทธิ์ตายไปแปดคน คราบโลหิตและน้ำตาเหล่านี้พ้อออกมาจากปากเขากลับเบาหวิวจนคล้ายเป็นไอน้ำไม่ร่วง

ไม่คู่ควรที่จะถูกเอ่ยถึงอย่างจริงจังโดยสิ้นเชิง!

เงินวังซุกคิดแล้วก็ให้ใจหล่นวูบ มองไปยังฮ่องเต้

ฮ่องเต้มององค์ชายสามปราดหนึ่ง เห็นเขายืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าเหมือนเรื่องไม่เกี่ยวกับตนเอง คล้ายว่าฟังจวนจวินงจับต้นชนปลายไม่ถูก ก็อ้าปากถามว่า "ต้นหยางจวินอ่องป่วยหนัก อยู่บนโลกได้อีกไม่นาน ไม่เคยมาเชิญหมอหลวงในวังไปตรวจดู?"

ขันทีซราที่ยืนอยู่ข้างกายเขาสะบัดผ้าปิดที่หนึ่ง ก่อนก้าวออกมาพูดเสียงเบา "ฝ่าบาท เคยเชิญอยู่ครั้งสองครั้งพะยะคะ ทว่าต้นหยางจวินอ่องร่างกายอ่อนแอแต่กำเนิด เมื่อก่อปรกับขณะอพยพลงใต้ในตอนนั้นได้รับความตกใจ ผลถูกแทงเข้าที่อก หมอหลวงดูแล้วก็จนปัญญา เพียงใช้ยาบำรุงประคองอาการไว้เท่านั้น"

อัศวมหาเสนาบดีเกาฟิงแล้วก็ล้วงกระดาษาแผ่นหนึ่งออกมาจากในอกเสื้อ ก่อนยื่นถวายด้วยสองมือ "นี่เป็นหนังสือให้การที่ต้นหยางจวินอ่องเขียนพะยะคะ เมื่อกระหม่อมรู้ความจริงของเรื่องนี้จากอี่เสียงแล้วไปถึงจวนจวินอ่อง เขาก็ได้เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว ทุกเรื่องในนี้อธิบายไว้ชัดเจนแจ่มแจ้ง ฝ่าบาท กระหม่อมพูดมากเพียงนี้หาได้เป็นเพราะต้องการช่วยให้เกาอี่เสียงหลานชายของกระหม่อมพ้นผิดไม่"

เขาพูดพลางร่ำไ้ขึ้นมามีอีก สองมือสั่นไม่หยุด ปากกระตุกหลายทีถึงได้กล่าวว่า "บัดนี้หลิวเจาหยางตายแล้ว ต้นหยางจวินอ่องก็มีชีวิตได้อีกไม่นาน...ฝ่าบาท กระหม่อมใคร่กราบทูลขอให้ทรงเห็นแก่ที่ทั้งสกุลเการับใช้แวนแคว้นด้วยความจงรักภักดี...เหลือศพสมบูรณให้เกาอี่เสียงหลานชายกระหม่อม...เพื่อที่ชาติหน้าเขาจะยังสามารถมาเกิดเป็นคนเพื่อชดใช้ความผิดของตนเองได้ด้วยเถิดพะยะคะ!"

อัศวมหาเสนาบดีเกาพูดจบก็หมอบลงกับพื้น เริ่มโขกศีรษะถวายบังคม

เต็มพิธีการ

"ท่านปู่ ท่านกำลังพูดอะไร พี่ชายข้าจะตายได้อย่างไร เกาอี้เสี่ยง เป็นพี่ชายแท้ๆ ของข้า เขาเป็นหลานชายแท้ๆ ของท่านนะเจ้าคะ! เขาก็แค่ทำความผิดเพราะต้องการช่วยคนเท่านั้นเอง พี่ชายข้าจงรักภักดีต่อราชสำนัก เมื่อปีกลายเขายังพูดกับข้าอยู่เลยว่าขณะอพยพลงใต้ในตอนนั้นเขาหวิดจะตกน้ำ เป็นไทเฮาทรงคว่ำคอเสื้อเขา ช่วยชีวิตเขาไว้ได้อย่างหวุดหวิด เขาระลึกถึงเรื่องนี้อยู่เสมอ ต้องการช่วยขจัดความทุกข์กังวลให้ไทเฮามาเสมอมา ไทเฮามีพระทัยระลึกถึงองค์หญิงเปาจู เขาเองก็ตามหาวิชาลับที่จะทำให้องค์หญิงฟื้นคืนพระชนมชีพได้มาโดยตลอด ข้าไม่ได้เห็นเป็นจริงเป็นจัง ข้ายังหัวเราะเยาะเขาว่าเพ้อฝันลมๆ แล้งๆ แต่ข้าคิดไม่ถึงเลยว่า...จะเกิดเรื่องเช่นนี้ ท่านพี่ไม่ให้ข้าพูดเรื่องนี้ออกมา บอกว่ากลัวจะเสื่อมเสียถึงไทเฮา แต่ข้าเกามู่เจิงมีเรื่องอะไรก็พูดตามตรงตลอดมา ท่านพี่กระทำผิดจริงแท้ แต่ข้าสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของไทเฮา จงรักภักดีต่อราชสำนักสุดหัวใจ มีน้ำใจต่อมิตรสหาย...ไยจึงมีโทษถึงตาย ท่านปู่คิดถึงแค่หน้าตาของสกุลเกา แต่ท่านั้นเป็นพี่ชายของข้านะเจ้าคะ...ฝ่าบาท...ฝ่าบาท มู่เจิงใคร่ขอให้ทรงพระราชดำริดู มีหลายครั้งที่ทรงประสพภัยอันตราย ล้วนเป็นพี่ชายหม่อมฉันออกไปบังอยู่ด้านหน้าเป็นคนแรก เรื่องอื่นไกลไม่ขอกล่าวถึง แต่ที่หมู่บ้านสกุลจาง..."

"หุบปาก! เรื่องในราชสำนักไหนเลยจะให้เจ้าพูดเหลวไหลได้ พี่ชายเจ้ามีความผิด..." อัครมหาเสนาบดีเกาพูดพลาถ์ผุดลุกขึ้นยืน ก่อนเหวี่ยงฝ่ามือตบหน้าเกามู่เจิง

เกามู่เจิงกุมไบหน้าไว้ด้วยความตะลึงพรึงเพริด ทั้งดำหนักเสียบกริบ ในเวลานี้เองขันทีน้อยผู้หนึ่งก็พลันวิ่งเข้ามาร้องโหวกเหวกว่า "ฝ่าบาท...

ฝ่าบาท เมื่อครุ่นจวนตันหยางจวินอ่องมารายงานว่าตันหยางจวินอ่อง
โรคเก๋ากำเริบ ขอเชิญหมอลงไปตรวจดู แต่หมอลงยังไม่ทันไปถึง...
เขาก็...เขาก็สิ้นลมไปแล้วพะยะค่ะ"

พอฟังมาถึงตรงนี้เงินวังซุกก็พลันรู้สึกว่ามีอุกบีบรัด นางก้มหน้า
ลงมองก็พบว่าเหยียนเจี๋ยจับมือนางไว้นั่นที่ใต้โต๊ะ เขากำลังเคียดดาล
เงินวังซุกกระดูกแขนเสื้อของเหยียนเจี๋ยด้วยความประหลาดใจ
เหยียนเจี๋ยได้สติกลับมาที่รีบคลายมือออก ก่อนเขาจะถอนหายใจ
"เกินเยียวยาแล้ว"

136

เงินวังชูพยับหน้าหนักๆ ถูกต้อง! เพราะฉะนั้นสามเือนความฝันถึง
สันติสุขของท่านทั้งไปให้ไว แล้วก่อกบฏด้วยกันกับข้าเถอะ!

หมดต่อยศคนผู้นี้สักสาม เท่าตะฝ่าบาท ทำให้แคว้นต้าเจินกลายเป็น
แคว้นต้าเจินที่แท้จริง!

ข้าเจินวังชูแซ่เจิน นั่นก็คือฮ่องเต้ต้าเจินที่สวรรค์เลือกมาอย่างไรเล่า!
แน่นอนว่าหากฮ่องเต้แซ่เจินแล้ว ชื่อแคว้นก็ต้องเป็นเหยียนกระมัง
พวกเราเรียกว่าต้าเหยียนก็ดีเหมือนกัน! ต้าเหยียน ต้าเยียน*...ห่านป่า!
สิบปีก่อนบินจากเหนือลงใต้แล้ว พอมาถึงมือข้าก็ควรบินกลับไปได้แล้ว

หากรู้สึกว่ายกก็ไม่เป็นไร ข้ารู้สึกว่ายกแคว้นสามารถเรียกเป็น
เหมยเหยียน** ได้!

เจินวังชูถูกความฉลาดของตนเองทำเอาประทับใจจนน้ำตาไหล

* ต้าเยียน มีเสียงใกล้เคียงกับต้าเหยียน โดยต้าเยียน แปลว่าห่านป่า

** เหมยเหยียน (美顔) แปลว่าโฉมงาม คำว่าเหยียนเป็นอักษรตัวเดียวกับแซ่ของเหยียนเจี๋ย

เลยที่ได้เดียว

เรื่องมาถึงบัดนี้ยังมีอะไรที่มองไม่ออกอีก นี่ชัดเจนว่าตาแก่อัศรมหา
เสนาบดีเกาผู้นี้สมคบกับคนทั้งกลุ่มสร้างสถานการณ์เพื่อกันองค์ชายสาม
ออกจากเรื่องนี้อย่างไรเล่า!

น่าสงสารตันหยางจวินอ่องผู้นั้นที่ต้องกลายเป็นแพะรับบาปและ
สิ้นชีวิตไปอย่างอาภัพเพียงเพราะเกิดวันที่สิบห้าเดือนเก้า

ป่วยมานานอะไร หน่อกได้รับบาดเจ็บอะไร ร่างกายอ่อนแอแต่
กำเนิดอะไร

ตันหยางจวินอ่องผู้นั้นเป็นเชื้อพระวงศ์ที่ฝ่าบาทเพิ่งไปขุดออกมา
จากซอกใดสักซอกหลังจากมาถึงเมืองหลินอันแล้ว ขุนนางทั้งราชสำนัก
ไม่มีใครจำได้สักคน ชั้นที่ซราที่ข้างกายเขาคนนั้นกลับจำได้ชัดเจน
แม้กระทั่งว่าเขาเคยหาหมอลวงอยู่ครั้งสองครั้ง

เว้นแต่ว่าตันหยางจวินอ่องจะเป็นบิดาของเขา มิเช่นนั้นหรือ
จะกตัญญูได้ถึงขั้นนี้

ยิ่งอยากปิดเรื่องยิ่งแดงแท้ๆ!

หากเป็นการทำรายการบันทึกไปให้สำนักหมอลวงอย่างปัจจุบัน
ทันด่วนอาจจะไม่ทัน เป็นไปได้มากกว่าตันหยางจวินอ่องผู้นั้นแข็งแรง
ดีมาก แต่เผชิญเคยหาหมอลวงอยู่หนสองหน ชั้นที่ซราไม่มีทางเลือก
ถึงได้ออกมาไกลเกลี้ยสถานการณ์นี้

ตอนแรกเงินวังซู่ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง พอตาแก่เฒ่าโดดออกมา
อธิบายนางก็รู้สึกว่าจะไม่ถูกต้องแล้ว ยามอพยพลงใต้เมื่อสิบปีก่อนถือเป็น
หายนะสำหรับแคว้นต้าฉิน ผู้ที่หนีรอดมาได้อย่างราบรื่นมีใครร่างกาย
ไม่แข็งแรงบ้าง

พวกที่อ่อนแอซีโรคแต่กำเนิดจะมีได้สักกี่คน
 ยิ่งพอมีข่าวการตายส่งมาก็ยิ่งชัดเจนแจ่มแจ้งแล้ว
 นี่คือการให้ต้นหยางจวินฮ่องผู้นั้นตายไปจะได้ตรวจสอบไม่ได้
 'พยานคำพูด' เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว คนย่อมจะไม่มีประโยชน์แล้ว
 ย่องเต๋นังจันไปคร่ำใหญ่ รับคำให้การนั้นไปมองแล้วมองอีก เป็นนาน
 ก็ยังไม่ปรินาก

ขุนนางทั้งหลายในตำแหน่งต่างเริ่มถกเถียงกันเบาๆ แม้จะเป็นเช่นนั้น
 กลับไม่มีใครก้าวออกมาทัดทาน

เกามู่เจิงเห็นแล้วก็ร้อนใจ กระทั่งเท้า สะบัดองค์ชายเจ็ดที่ต้องการ
 จะลากตัวนางกลับไป

นางหน้าแดงกำ ถลึงตาใส่เจียงเยี่ยเงินอย่างดุร้าย ก่อนจะพุ่งปราด
 ไปหาฮ่องเต้สองสามก้าว "ฝ่าบาท...ฝ่าบาท ทรงละเว้นชีวิตพี่ชายหม่อมฉัน
 ด้วยเพคะ จะทรงปลดเขาเป็นสามัญชนก็ดี จะทรงให้เขาออกจากเมืองหลวง
 ไปตลอดกาลก็ช่าง...ฝ่าบาท ขอเพียงทรงไว้ชีวิตเขาก็พอ ฝ่าบาท..."

ผ่านไปเนิ่นนานฮ่องเต้ถึงได้มองไปยังอัครมหาเสนาบดีเภาที่คุกเข่า
 อยู่อีกด้าน สายตาเขามีได้หยุดอยู่บนตัวเกามู่เจิงแม้แต่เสี้ยวเวลาเดียว
 คล้ายว่านางผู้นี้เป็นเพียงอากาศธาตุก็มีปาน

"อัครมหาเสนาบดีกล่าวได้ถูกต้องยิ่ง อนุญาตตามคำขอ เกาอี้เสียง
 เด็กคนนี้เราเห็นมาตั้งแต่เล็กจนโต อยู่ในกองราชองครักษ์ก็ทำงานได้เป็น
 มั่นเหมาะตลอดมา เราให้ความสำคัญต่อเขาอย่างมาก ทว่าแม้ฝ่ามู่ชี่
 จะกัณดารห่างไกลก็ยังคงเป็นราษฎรของเรา เรื่องที่เกาอี้เสียงสังหาร
 คนทั้งหมู่บ้านมีหลักฐานความผิดแน่ชัด หากไม่ลงโทษสถานหนักจะต้อง
 กลายเป็น..."

อัศรมหาเสนาบดีเกาฟิงพระราชกระแสนับสั่งของฝ่าบาทแล้วก็ยกหน้า
ขึ้นมาเบาๆ ม่านตาพลันหดตัว ครั้นแล้วก็รีบก้มหน้าลงอย่างรวดเร็วอีกครั้ง
เงินวังชูเห็นแล้วก็หัวเราะเสียงเย็นอยู่อีกด้าน
ตาแก่นี่คิดจะถอยเพื่ออุรุก คงคิดไม่ถึงกรรมังว่าฝ่าบาทจะเล่น
ตามน้ำ...

"เหลือศพสมบุญให้เขาก็แล้วกัน ดันหยางจวินเองก็นับเป็น
ตัวการ ให้ขับออกจากสกุลเจียง ปลดเป็นสามัญชน"

อัศรมหาเสนาบดีเกาถอนหายใจเบาๆ ก่อนน้อมรับพระมหารุณาคิคุณ
เงินวังชูเห็นแล้วก็มองไปที่เกามู่เจิง พลันรู้สึกว่าคุณหนูผู้นี้ดูคล้าย
จะไม่ได้น่าชิงปานนั้นแล้ว

นางยืนอยู่ตรงนั้น นิ้วมือใกล้จะฝังเข้าไปในเนื้อแล้ว ริมฝีปากสั่นไม่หยุด
หน้าผากก็เต็มไปด้วยหยาดเหงื่อเม็ดใหญ่ หน้าอกสะทอนขึ้นลง เห็นได้ชัด
ว่าเดือดดาลถึงขีดสุดแล้ว

วันนี้เกาฮูหนิงไม่ได้เข้าวังมาร่วมงานเลี้ยง พระสนมเกาทั้งสองท่าน
ก็อ้างว่าป่วยมิได้มาเช่นกัน ทั้งทั้งโง่ใหญ่หากยังมีใครแยแสต่อความเป็น
ความตายของเกาฮูเสียง นั่นก็มีเพียงเกามู่เจิงแต่ผู้เดียวแล้ว

แม้เจ้าเคนมมนุษย์นั้นจะสมควรตายก็ตามที

"ฝ่าบาทเพคะ!" เสียงของเกามู่เจิงโหยหวนอยู่บ้าง

นางเบ้าตาแดง พลันยกมือชี้องค์ชายสาม

องค์ชายสามตกใจ รีบยับหลบ อัศรมหาเสนาบดีเการีบลุกขึ้นยืน
ดิ่งตัวเกามู่เจิงไว้ "มู่เจิง ข้ารู้ว่าเจ้าผูกพันกับพี่ชายเจ้ามาก แต่นี่เป็น
สถานที่อะไร เรื่องของราชสำนักย่อมมีฝ่าบาทตัดสินพระทัย พี่ชายเจ้า
ได้รับโทษสาสมกับความผิด มิอาจแก้ตัวผู้อื่นได้ ข้าเห็นว่าเจ้ามีอาการ

ไม่สบาย กลับไปพักผ่อนเร็วหน่อยจะดีกว่า องค์ชายเจ็ด ขอให้พระองค์ทรงจัดหาคนพามู่เจิงกลับไปพักผ่อนด้วยเถิด"

องค์ชายเจ็ดรู้สึกถึงสายตาของคนทั้งหลายที่รับขึ้นขึ้น เขาหน้าดำทะมึน เห็นได้ชัดว่ารู้สึกขายหน้าถึงที่สุด "เสด็จพ่อ เกาชื่อไม่สบาย ลูกขอตัวพานางกลับไปพักผ่อนก่อนพะย่ะค่ะ"

ฮ่องเต้พยักหน้า "กลับไปเถอะ เราเองก็เหนื่อยแล้ว"

เกามู่เจิงเห็นภาพเหตุการณ์นี้ก็พลันหัวเราะคิกคักขึ้นมา

"ฝ่าบาท ลองทอดพระเนตรดูสิเพคะ หม่อมฉันพูดถึงพี่ชาย พวกเขาไม่ร้อนใจ เหมือนไม่เห็นหม่อมฉันเป็นคนอย่างไรอย่างนั้น แต่ครั้นหม่อมฉันพูดถึงองค์ชายสามพวกเขาต่างก็ร้อนใจแล้ว อยากจะได้หม่อมฉันกลับไปแล้วอดปากหม่อมฉันไว้ใจแทบขาด"

เกามู่เจิงว่าแล้วก็เข้าตาแดง ความเร็วในการพูดเพิ่มขึ้น "ฝ่าบาท หม่อมฉันต้องการฟ้องร้ององค์ชายสามข้อหาค้าเกลือเถื่อนเอาเงินเข้าจวนตนเอง! บางทีผู้ที่เกิดวันที่สิบห้าเดือนเก้าอาจจะเป็นคนชั่วกันทั้งหมด ถ้ามิใช่ผาคณวางเพลิง* เพื่อเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตตนเอง พอเรื่องถึงตัวก็หาคนมารับเคราะห์แทนก็ไม่เห็นกฎหมายแคว้นต้าเฉินอยู่ในสายตา! ต้องการจะซัดคลังเกลือของฝ่าบาทให้เกลี้ยง!"

"ไม่มีหลักฐาน เจ้าพูดเหลวไหลอะไร!"

มิใช่แค่อัศวมหาเสนาบดีเกาที่ตาเขียวบ๊ัด เงินวังชุมของคูรอบๆ พวกองค์ชายสามที่ยืนอยู่ในยามนี้แทบอยากจะพุ่งตัวมาบีบคอสตรีที่ทำทางเหมือนเสียสติอย่างเกามู่เจิงให้ตายไปให้รู้แล้วรู้รอดเลยทีเดียว

นี่คือนางว่าเกาอี้เสี่ยงจะต้องตายก็ไม่สนใจจุดยืนของสกุลเกา

* ผาคณวางเพลิง หมายถึงพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายและรุนแรง

จะลากองค์ชายสามลงน้ำขุ่นให้ได้ซักๆ

เดิมทีเรื่องนั้นยังง่ได้กำหนดโทษและปิดคดีลงแล้ว แต่นางกลับมา
ไม้น้อย่างเหนือความคาดหมาย...

"เหอะๆ ข้าไม่มีหลักฐาน? ข้าเกามู่เจิงก็คือหลักฐาน! เมื่อคืนนี้ข้า
มองเห็นชัดกระจ่างตาว่าเงินสี่หลังพระชายาองค์ชายสามลากเกลือเถื่อน
ไปส่งมอบให้หัวหน้าเรือแซ่โจวที่รับจ้างช่วยคนขายของโจรตามแม่น้ำ
ผู้นั้น

หาลำเรือเต็มๆ! ถูกข้าจับได้คาหนังคาเขา! นี่มิใช่หนแรกแล้ว
พวกเขาখনออกไปทุกสามวันห้าวัน! เรือนั้นยังจอดอยู่ที่ท่าเรือ! ข้ากลัว
พวกเขาจะหนีไปจึงสั่งให้คนจับตามองไว้ตลอด! คลังสินค้าอยู่ที่ใดข้าก็รู้
เช่นกัน ฝ่าบาท มู่เจิงพาพระองค์ไปทอดพระเนตร พระองค์ก็จะทรง
ทราบแล้วว่ามู่เจิงไปปดหรือไม่"

เกามู่เจิงพูดแล้วก็หัวเราะอย่างเสียสติอีกสองสามที "ข้านะไม่มี
ความแค้นกับองค์ชายสาม จะว่าไปแล้วเขายังเป็นญาติกับข้าเสียด้วยซ้ำ!
เหตุใดข้าต้องใส่ร้ายป้ายสีเขาด้วย ปกติมู่เจิงดีอร้น ไม่เคยเชื่อฟังคำสั่งสอน
ของท่านปู่แต่โดยดี วันนี้ในงานเลี้ยงที่วังหลวงกลับได้เรียนรู้คุณธรรม
ความประพฤติอันดีงามของคนสกุลเกาแล้วอย่างแท้จริง นั่นก็คือการ
จัดการลงโทษญาติพี่น้องปกป้องความเป็นธรรม!"

137

เงินร่วงชูได้ยีนแล้วก็อดจะลอบยกนิ้วหัวแม่มือให้เกามู๋เจิงไม่ได้
ประโยคนี้อาจได้เยี่ยมยอด!

ลำพังแค้นมองดูแผ่นหลังนางก็จินตนาการใบหน้าทีไถลจะโมโห
จนปริแตกนั้นของอัศรมหาเสนาบดีเกาะอกได้แล้ว สะใจแท้ๆ! นาง
ยังแทบอยากจะเลิกปलอมเป็นสุกรหลอกกินพยัคฆ์แล้วก้าวไปสะสาง
บุญคุณความแค้นให้สาแก่ใจ ทำให้อัศรมหาเสนาบดีเกาะโมโหตายไปเลย!

เกามู๋เจิงยึดอภิมองอัศรมหาเสนาบดีเกาะอย่างทำทนาย

คนบางคนเห็นแก่ส่วนรวมเป็นหลัก คนบางคนไม่เคยมีคำว่าส่วนรวม

"เงินสี่หลิ่ง เจ้ากล้าออกมายืนยันกับข้าหรือไม่ เมื่อคืนนี้ข้าจับเจ้า
ได้คาหนังคาเขาที่ทำเรื่องจริงหรือไม่ องค์ชายสาม ท่านกล้าสาบานต่อฟ้า
หรือไม่ว่าท่านไม่ได้ค้าเกลือเถื่อน ข้ากล้าสาบานเลยว่าทุกคำที่ข้าพูดเป็น
ความจริง! ท่านกล้าหรือไม่ คนโกหกต้องถูกฟ้าผ่าไม่ได้ตายดี!"

เรื่องที่เกามูเจิงพูดเป็นที่สะท้านสะเทือนเกินไป ในโรงจึงเยียบกริบ จนได้ยินแม้แต่เสียงเข็มตก

เงินสี่หลังพระชาของค์ชายสามขาอ่อนยวบ ทั้งตัวคนโหล่ทรุดลง ประหนึ่งว่าไม่มีกระดูกแล้ว องค์ชายสามยื่นมือคิดจะประคอง กลับประคองไว้ไม่อยู่

เงินสี่หลังล้มลงอย่างแรง คล้ายว่าพลันได้สติเต็มตาแล้วจึงรีบพูดว่า "เมื่อคืนพวกเราได้พบกันที่ท่าเรือจริง มีเก้าแก้วอยู่จริง แต่พูดไปก็ให้ละอายใจ"

เงินสี่หลังพูดพลางลุกขึ้นยืนอย่างโง่งน ก่อนถวายบังคมเต็มพิธี ต่อฮ่องเต้ "ฝ่าบาท พูดแล้วก็ให้ละอายใจ สี่หลังไม่สันทัดเรื่องบริหารดูแล การค้า ทุกปีจวนของค์ชายสามล้วนไม่มีกำไร ฤดูสารทปีนี้ก็เก็บเกี่ยวไม่ดี เห็นว่าชาวบ้านใกล้จะลำบากกันในฤดูหนาวแล้ว ตามธรรมเนียม ปีที่ผ่านๆ มาในจวนจะต้องทำกุศลแจกโจ๊กและเครื่องนุ่งห่ม องค์ชายมีพระเมตตา หม่อมฉันจะทำให้ต้องทรงผิดหวังได้อย่างไร องค์ชายทรงมีงานรัดตัว หม่อมฉันไม่อยากนำเรื่องเงินมารบกวน จึงได้หาเก้าแก้วมา ด้วยคิดจะนำสินเดิมส่วนหนึ่งออกไปขายที่ห่างไกล ในเมืองมีครอบครัว มั่งคั่งไม่น้อยที่ทำเช่นนี้ เก้าแก้วผู้นั้นมีชื่อเสียงในการค้าทางน้ำพอตัว คนไม่น้อยในเมืองที่บริหารเงินไม่ทันล้วนจะไปให้เขาช่วยอย่างเยียบๆ หม่อมฉันส่งคนนำของไปให้เขาบนทะเลสาบซีหูตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว แต่เมื่อวานจู่ๆ เก้าแก้วก็ให้คนมาบอกว่าของของหม่อมฉันมีปัญหาอยู่บ้าง หม่อมฉันไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้จึงรีบไป...ไม่คาดคิดว่า...ไม่คาดคิดว่า..."

เงินสี่หลังพูดพลางมองตรงไปยังเกามูเจิงตาไม่กะพริบ "ไม่คาดคิดว่า เกาฮูยินกับน้องสะใภ้เจ็ดจะพาคนไปรบกวนหม่อมฉันอยู่ตรงนั้นแล้ว เก้าแก้ว

ผู้นั้นปิดปากเงียบไม่พูดถึงของที่หม่อมฉันให้เขาไป กลับเอาแต่พูดถึงเกลือกเถื่อน...น้องสะใภ้เจ็ด ข้ารู้ว่ากับเจ้าแม่ทัพเกาสองพี่น้องผูกพันกันลึกซึ้ง องค์ชายของพวกข้าเองก็ประสูติวันที่สิบห้าเดือนเก้าจริงๆ แต่เจ้าจะลากผู้บริสุทธิ์ลงน้ำเพื่อช่วยพี่ชายของเจ้ามิได้ ข้ายังซื้อตัวเถ่าแก่ใจวจิตฉกนี้ขึ้นเพื่อต้องการควบคุมข้า...เมื่อคืนข้าได้พูดกับเจ้าไปแล้วว่าเจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ องค์ชายมีพระเมตตากรุณา หากแม่ทัพเกาบริสุทธิจริง การที่พวกข้าช่วยพูดแทนเขาก็เป็นสิ่งที่มีโอกาสปฏิเสธได้ ข้านึกว่าเจ้าฟังเข้าใจแล้ว จึงเก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ มิได้บอกต่อผู้ใด ทว่าน้องสะใภ้เจ็ด...เจ้าทูลความเท็จเหลวไหลเช่นนี้ต่อพระพักตร์ฝ่าบาทด้วยได้อย่างไรกัน"

เงินสี่หลิงพูดพลางถอนหายใจเบาๆ "แม้ข้าจะเคยจำเรียนหนังสือเพียงไม่กี่วัน แต่ก็รู้กฎหมายแคว้นต้าเฉิน หากข้าสามารถลากเกลือกเถื่อนออกมาได้ห้าลำเรือก็คงไม่ถึงกับต้องขายสินเดิมกิน"

นางว่าแล้วเสียงก็ติดสะอื้นอยู่บ้าง "สินเดิมนั้นเป็นของที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษข้า...เดิมทีข้าคิดจะปิดบังไว้...แต่บัดนี้...ผู้อาวุโสในบ้านข้าไม่รู้จะใจสลายเพียงใดแล้ว สี่หลิงละอายใจ ตนเองอกตัญญูถึงขีดสุดโดยแท้"

เงินสี่หลิงพูดจบก็คารวะเต็มพิธีต่อเงินเหล่าเออร์

เงินเหล่าเออร์ผู้นั้นก็คือนายท่านผู้เฒ่าแห่งสกุลเงินบ้านรอง หรือก็คือปู่แท้ๆ ของเงินสี่หลิง

องค์ชายสามเห็นดังนั้นก็ตะลึงละลานก้าวมาประคองเงินสี่หลิงไว้ "เรื่องใหญ่ปานนี้เ้าจึงไม่บอกข้าด้วย! ข้ายังมีเบี้ยหวัดอยู่ ไหนเลยจะต้องให้เ้าขายสินเดิม..."

เงินสี่หลิงเข้าตาแดง "สามี่ เป็นข้าบกพร่องต่อหน้าที่แล้ว"

เงินวังชูอัปาก มองเหียนเจ็ยปราดหนึ่ง โลกอันสันติสุข ท่าน
รีบดูเร็ว! ผู้ที่ยืนอยู่ตรงนี้ได้แต่ละคนล้วนเป็นยอดฝีมือด้านการโกหก
ตาใส! หากพวกเราเป็นคนดีคงได้ถูกทะจนไม่เหลือแม้แต่กระดุก

สวรรค์ลิขิตมาแล้วว่าต้องการให้พวกเราใช้ชีวิตเป็นตัวร้าย!

เหียนเจ็ยรู้สึกถึงสายตาเหี้ยมเกรียมของเงินวังชูก็มุมปากกระตุก
ภรรยา เจ้าตั้งสติหน่อย นี่ยังอยู่ในตำหนัก!

เงินวังชูยอมจะไม่รู้ว่าในใจของเหียนเจ็ยนางได้ถูกคิดบิดเบือน
ไปเป็นแบบใดแล้ว นางหันหน้าไปมองเกามู่เจิงอีกครั้ง

เกามู่เจิงโมโหจนเนือบนหน้าสั้น เครื่องประทีปนิคมที่เพิ่งแต่งเติมมา
เมื่อเข้าร่วมกราวลงมา ทำให้น่านางดูเป็นต่างดวง น่าสงสารเป็นพิเศษ
"น่าขันเกินไปแล้วจริงๆ! นี่เจ้ามิใช่กำลังโกหกตาใสหรือไร ข้าใส่ร้ายเจ้า?
ข้าเกามู่เจิงโตมาจนปานนี้ยังไม่เข้าครัว เพิ่งจะเมื่อคืนนี้เองที่ได้เห็นเป็น
ครั้งแรกว่าเกลือนมีหน้าตาอย่างไร ข้าใส่ร้ายเจ้า? ข้าเสกเกลือเถื่อนหาลำเรือ
ออกมาใส่ร้ายเจ้ากระนั้นหรือ"

เกามู่เจิงพูดอย่างโมโหจัดจนกลายเป็นหัวเราะเสียงเย็นออกมา นาง
เดินไปเปื้องหน้าองค์ชายสามและเงินสี่หลิง ส่งเสียงถ่มน้ำลายอย่างแรง
จากนั้นก็เดินตรงไปหยุดต่อพระพักตร์ฝ่าบาท "ฝ่าบาท ทอดพระเนตรสิ
เพคะ พระชายาองค์ชายสามเองก็พูดแล้วว่ามีเกลือเถื่อนจริงๆ นางบอกว่า
หม่อมฉันให้ร้ายนาง แต่หม่อมฉันลืมไปแล้วว่าเกลือนั้นมาจากที่ใด
เหมือนเกลือของต้าเงินมีรวมๆ อยู่แค่นี้ พวกมันอยู่ที่นั่น ย้ายไปที่ใดไม่ได้
หนีกันนี้ไม่พ้น มิสู้ทรงลองตรวจสอบแทนมู่เจิงดูสิเพคะว่าเกลือเถื่อน
หาลำเรือนั้นหม่อมฉันไปขุดมาจากที่ใด เกลือหาลำเรือต้องใช้คลังเก็บ

ใหญ่มากเพียงไร คลังนั้นเป็นของใคร ทำมานานเท่าไรแล้ว ใครเป็นคนทำ
 ตัวมอดบ่อนทำลายบ้านเมืองที่หน้าไม้อายพระศรีนี้ ฝ่าบาทต้องทรง
 หาตัวออกมาให้ได้แล้วลงโทษบันคอกพวกเขาตามกฎหมายแคว้นต้าเจิน
 จึ่งจะถูก หากตรวจสอบออกมาได้ว่าเป็นฝีมือของหม่อมฉันเกามู่เจิงจริง ๆ
 ศีระชะของหม่อมฉันก็อยู่ตรงนี้ ทรงเอาไปได้ทุกเมื่อ!"

นางพุดพลางหลุบตาลง "ถึงอย่างไรศีระชะของพี่ชายหม่อมฉันก็ถูก
 ท่านปู่ถวายให้พระองค์แล้ว"

เกามู่เจิงพุดจบกี้หัวเราะฟันเพื่อนออกมาอีกครั้ง นางหมุนตัวไปมอง
 อัศรมหาเสนาบดีเกาที่หน้าเขียวคล้ำไปแล้ว "ท่านปู่ ไหนๆ ท่านก็จัดการ
 ลงโทษญาติพี่น้องปกป้องความเป็นธรรมแล้ว มิผู้ทำอีกสักครั้ง ที่ข้า
 ผู้เป็นหลานสาวของท่านยังมีหัวอยู่นะเจ้าคะ!"

อัศรมหาเสนาบดีเกามองเกามู่เจิงอย่างลึกซึ้งปราดหนึ่ง ก่อนจะ
 คุกเข่าโครมลงกับพื้น "กระหม่อมไร้ความสามารถจะอบรมสั่งสอนให้ตี
 เกามู่เจิงผู้เป็นหลานสาวเสียกิริยาต่อพระพักตร์ขอฝ่าบาทโปรดพระราชทาน
 อภัยด้วยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ยังคงไม่เอ่ยสิ่งใด เขามองไปยังเกามู่เจิงก่อนมองไปที่
 องค์ชายสาม ไม่รู้กำลังมีความคิดอะไรบ้าง

เงินวั่งชูเห็นแล้วก็ร้อนใจ เจ้าช่วยใช้สมองที่ขึ้นสนิมรีบตัดสินใจ
 ให้ไวๆ หน่อย!

นางประหนึ่งเป็นผู้อ่านที่กำลังรอให้เนื้อเรื่องดำเนินต่อ ทั้งๆ ที่ร้อนใจ
 แทบตาย แต่ผู้แต่งดันมาตัดตอนอีก...แทบจะแด่ดินสิ้นใจ อยากบุกไป
 ตีหัวให้เบะเลยที่เดียว

ในโง่งใหญ่มีเสียงเอ็ดอึงดังขึ้นมาอีกครั้ง แต่ละคนดูเหมือนล้วนมี

เรื่องอยากพูดอยู่เต็มห้อง แต่กลับไม่มีสักคนที่ก้าวออกมาพูดจริงๆ

เงินวังชูแวตามุ่งมั่น กำลังคิดจะก้าวออกไป ถลกแขนเสื้อแทง
พวกเขาสักสองแผล กลับได้ยินเสียงไซเรนาะดังมาจากด้านหลัง "ผ่าบาท
กระหม่อมต่งหลีกจากฝ่ายตรวจการมีเรื่องใคร่กราบทูลพะยะค่ะ"

138

เงินร่วงชูได้ยืนเสียงนี้ก็ตัวสั้น บทจั่วจ้วงหยวนหญิงสะท้อนก้อง
ในสมอง

หรือว่าแคว้นต้าเจินนี้จะมีสตรีเป็นขุนนางด้วย

เสียงนี้อ่อนหวานเพราะพริ้งประดุจนกเยื้อง* ไส้เสนาะยิ่งกว่า
นกขมิ้น น่าฟังยิ่งกว่านกกระเจีบนกกระจอก แม้แต่แม่นางผีเสื้อที่ฝ่าบาท
โปรดที่สุดยามร้องเพลงก็ยังไม่น่าฟังเท่านี้

เงินร่วงชูหันหน้าไปมองก็เห็นเพียงคนทั้งหมดล้วนจับจ้องไปยังบุรุษ
ที่ยืนอยู่ข้างประตู เขาดูเป็นคนหนุ่มอายุราวสิบแปดสิบเก้า ผิวพรรณ
ของเขาขาวเหมือนหิมะ ริมฝีปากสีม่วงเหมือนองุ่น ดวงตาทั้งสองเหมือน
เหยี่ยวที่โฉบบินบนท้องฟ้า

เขาไม่เหมือนสโนว์ไวท์ กลับเหมือนเป็นมารดาเลี้ยงของสโนว์ไวท์

* นกเยื้อง หมายถึงนกในดงเกล

แม้จะนำมอง แต่พอมองก็ดูไม่เหมือนคนดี ยากที่จะเชื่อได้ว่า
เสียงที่น่าฟังปานนั้นเปล่งออกมาจากปากของคนผู้นี้

เหียนเจี๋ยสังเกตเห็นสายตาของเฉินหวังชู่ก็กระเถิบมาใกล้อย่าง
เงิบเขียบ "ต่งหลี่เป็นบั้งเหียนในการสอบครั้งก่อน ขณะสอบได้จิ้นซือ
อายุเพิ่งจะสิบหก เป็นบุคคลทรงความรู้ความสามารถที่หาตัวจับยาก
แห่งยุค ต่งเจิงบิดาของเขาสัมัยก่อนก็เป็นผู้ตรวจการ ต่อมาครั้งหนึ่ง
ออกนอกเมืองแล้วหายสาบสูญไป"

เฉินหวังชู่มองเหียนเจี๋ยด้วยความประหลาดใจ "ท่านรู้จักเขา?"

คราวนี้ถึงตาเหียนเจี๋ยประหลาดใจบ้างแล้ว "เจ้าไม่รู้จักเขา?
เขากับฉางเยียนพี่ชายเจ้าเป็นสหายสนิทกัน"

เหียนเจี๋ยพูดแล้วเสียงก็ตืดจะคับข้องใจ "ตอนที่เจ้าถอนหมั้น
พี่ชายเจ้ายังตั้งใจจะให้ต่งหลี่แต่งงานกับเจ้าด้วย!"

คราวนี้เฉินหวังชู่คึกคักขึ้นมาแล้ว พินิจพิเคราะห์ดูต่งหลี่ผู้นั้นขึ้นๆ ลงๆ
รอบหนึ่ง เขารูปร่างสูงโปร่ง ยังมีสองขาที่ยาวเหยียด เมื่อยืนอยู่ในโรง
พร้อมกับตาแก่โขงหนึ่ง เขาก็เท่ากบอกของผู้อื่นเลยทีเดียว

เหียนเจี๋ยเห็นท่าทางเช่นนี้ของนางก็แทบอยากจะตบหน้าตนเอง
ใครใช้ให้เจ้าปากมาก!

เขาคิดแล้วก็เหยียดขาออกไปเงิบๆ

เฉินหวังชู่รู้สึกว่่าเท้าถูกเบียดก็มองไปอย่างไม่สบอารมณ์ "ท่านเหยียดขา
มาทำอะไร"

เหียนเจี๋ยทุบขาตนเอง "ขายาวเกินไป ก่อนหน้านี้ยังอยู่ตลอด
ขาหมดแล้ว"

เฉินหวังชู่มปากกระตุก ไฉนก่อนหน้านี้ถึงไม่เคยเห็นท่านขาขาเลย!

"ริมฝีปากเขาม่วงเกินไป จนฉันคิดว่าเขาถูกพิษเข้าแล้ว อดไม่ได้ที่จะอยากใช้พิษสู้พิษ*!"

เหยียนเจี๋ยหวิดจะกลั่นไม่อยู่ หากมิใช่ยามนี้ไม่เหมาะกับการหัวเราะดังๆ เขาคงจะทำเอวหัวเราะออกมาแล้ว

"ผู้ตรวจการต้องมีเรื่องใดต้องการกราบทูล หากมิใช่เรื่องสำคัญ ค่อยกราบทูลที่ห้องพระโรงในเช้าวันพรุ่งนี้ก็ยังไม่วาย"

ฮ่องเต้กล่าวด้วยเสียงที่หนักแน่น ความหมายนอกวาจานั้นก็คือ 'อย่าไม่รู้กาลเทศะ ข้าเพียงอยากอาศัยเรื่องนิมิตมงคลเพื่อฟังคนประจบสอพลอ! แต่กลับมีคนไม่รู้กาลเทศะมากขนาดนี้กระโดดออกมาไม่ขาดสาย อาหารยังชืดหมดแล้ว!'

ต่งหลี่กลับกล่าวออกไปประหนึ่งหนูหนวตาทอดก็มีปาน "กระหม่อมต่งหลี่ขอกราบทูลฟ้องเรื่ององค์ชายสามลักลอบเปิดเหมือง การค้าเกลือเถื่อนมีหลักฐานแน่ชัด อีกทั้งอาศัยเรื่องการขนส่งเกลือเถื่อนฟอกทรัพย์สินที่ได้มาโดยมิชอบด้วยพะยะค่ะ"

องค์ชายสามตกใจ กระโดดออกมาทันที "ต่งหลี่ นี่เจ้ากำลังพูดเอาใจมวลชน! เรื่องเกลือเถื่อนอะไร สี่หึงได้บอกแล้วว่านางไม่รู้อะไรทั้งสิ้น"

เงินวังซุ่มของเงินสี่หึงเล็กน้อย เห็นเพียงมือของอีกฝ่ายกำชายกระบี่โปร่งแน่น ผ่านไปครู่หนึ่งก็คลายออก

แม้เสียงต่งหลี่จะอ่อนหวาน แต่ยามกล่าววาจาจากลับมีพลัง ค่อนข้างดั่งกังวาน

"ผู้ตรวจการกำลังกราบทูลความผิดขุนนาง องค์ชายสามมีทรมีสิทธิ์ขัดจังหวะตามอำเภอใจ โปรดทรงระวังกิริยาวาจาด้วย ในเมื่อผู้แช่ต่ง

* พิษสู้พิษ เป็นอุปมาในการที่ใช้วิธีชั่วร้ายจัดการกับวิธีการหรือผู้คนชั่วร้าย

กล้ากราบทูลฟ้องก็แสดงว่ามีหลักฐาน หากผู้แต่งกราบทูลจบ องค์ชายสาม
ยังทรงมีแรงคัดค้าน ค่อยตรัสก็ยังมิส่าย มีฐานะเป็นองค์ชาย กลับทรงเป็น
เดือดเป็นร้อนจนเสียกิริยา มิบังควรโดยแท้"

องค์ชายสามชะงักงัน อ้าปากพะงาบ ยังอยากจะพูด

ต่งหลี่กลับล้วงหลักฐานออกมาโดยไม่แยแสคำพูดและอารมณ์ของเขา
โดยสิ้นเชิง ไม่ต่างจากที่ปฏิบัติต่อฝ่าบาท เขาล้วงภาพม้วนหนึ่งออกมา
จากในอกเสื้อก่อนชี้ "ที่แห่งนี้มีชื่อว่าเขาผิงซาน อยู่ที่เมืองหลินอันนี่เอง
เขาผิงซานนี้ไม่มีนกไม่มีทัศนียภาพ เป็นภูเขารกร้างแห่งหนึ่งปราศจาก
ชื่อเสียง ฝ่าบาทยังทรงจำได้หรือไม่พะยะคะ เมื่อสามปีก่อนมีคนถวายฎีกา
กราบทูลเรื่องประหลาดเรื่องหนึ่ง เล่าว่าหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ซานเมือง แห่่งน้ำ
มีการปนเปื้อน รสชาติน้ำขมราวกับหวงเหลียน* ดมแล้วมีกลิ่นแสบจมูก
ราชสำนักส่งคนไปตรวจดูกลับไม่มีหนทางแก้ปัญหา รัญพิชในที่นา
ในหมู่บ้านก็เหลืองกรอบแคะแกร็น ไม่อาจผลิตได้ ชาวบ้านเป็นทุกข์
กับเรื่องน้ำใช้ อีกทั้งไม่อยากไปจากบ้านเกิด เป็นเหตุให้นายอำเภอใน
ท้องที่นั้นถวายฎีกาต่อราชสำนัก หวังว่าจะสามารถจัดสรรเงินมาช่วยให้
คนในหมู่บ้านนี้โยกย้ายที่อยู่ได้"

ฝ่าบาทพยักหน้า "มีเรื่องนี้จริง ๆ เวลานั้นเรียกฮ่องใหญ่โต ออกจะ
โลกมากไปหน่อย จึงถูกเราแย้งกลับไป แต่ก็ได้ให้แบ่งที่ดินผืนหนึ่งให้
พวกเขาได้อาศัยแล้ว"

ต่งหลี่ส่งเสียงขานรับในลำคอเบา ๆ "หมู่บ้านนั้นตั้งอยู่ที่ตีนเขาผิงซาน
ส่วนผู้ที่จัดการเรื่องนั้นในเวลานั้นก็คือองค์ชายสาม บรรดาชาวบ้าน
ไม่ยินยอมย้ายสู่สานบรรพบุรุษ ยามนั้นยังเคยอาละวาดอยู่พักหนึ่ง

* หวงเหลียน คือสมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง มีสรรพคุณช่วยขับความร้อนและพิษในร่างกาย แต่มีรสขมมาก

ราชสำนักกราบทูลจนไม่รู้จะกราบทูลอย่างไร สุดท้ายองค์ชายสามทรงใช้ทั้งอารมณ์ทั้งเหตุผลทำให้พวกเขาเข้าใจ พวกเขาถึงได้ย้ายออกไป เนื่องจากเรื่องนี้ฝ่าบาทยังทรงชมเชยและพระราชทานรางวัลแก่องค์ชายสามเป็นอาภรณ์ขนนกยูงตัวหนึ่ง"

ได้ยินเขาเตือนความจำเช่นนี้คนในราชสำนักก็เห็นได้ชัดว่านี่ก็ออกแล้ว

เงินวังชุมองเหียนเจียวก่อนพูดเสียงเบา "มีเรื่องนี้จริง อาภรณ์ขนนกยูงนั้นเงินสีเหลืองยังเคยสวมด้วย"

"หากแต่คราวนั้น อันที่จริงองค์ชายสามลอบมอบเงินให้หมู่บ้านทั้งหมดที่ตีนเขาผิงซาน พร้อมทั้งส่งทหารในจวนไปย้ายสุสานให้ชาวบ้านเขาไม่เสียดาบเงินปานนี้ ข้ายังจัดการเสียรวดเร็ว นี่เป็นเพราะขณะเขาไปถึงได้ค้นพบว่าเขาผิงซานแห่งนั้นเป็นภูเขาสลัด ก่อนจะเกิดกรณีแหล่งน้ำของหมู่บ้านที่ตีนเขาผิงซาน เมืองหลินอันเคยเกิดปรากฏการณ์มังกรพลิกตัว* ขึ้นครั้งหนึ่ง เนื่องจากเหตุการณ์นี้ เขาผิงซานจึงเกิดถล่มหลายจุด จนปนเปื้อนแหล่งน้ำใต้ดิน เป็นเหตุให้น้ำในบ่อมีรสขมและเค็ม ภัยพิบัติไหม้ตาย"

ตงเหล็กกล่าวต่อด้วยมวดอันห้าวหาญ "องค์ชายสามทรงค้นพบเรื่องนี้แต่มิได้กราบทูลรายงาน กลับขอให้ฝ่าบาททรงปิดเขาผิงซาน ไม่อนุญาตให้คนเข้าออก เพื่อไม่ให้ผู้อื่นได้รับเคราะห์จากน้ำปนเปื้อนพิษ"

คนบนดำนกใหญ่มีไม่น้อยพากันพยักหน้า

เป็นตามนี้จริง ๆ เนื่องจากเขาผิงซานเป็นสถานที่กันดารที่ไม่มีผู้ใดรู้จัก คนส่วนใหญ่ไม่เคยไปโดยสิ้นเชิง อีกทั้งที่นั่นก็ไม่มีชาวบ้านอยู่แล้ว

* มังกรพลิกตัว คือแผ่นดินไหว

ปิดเขาก็มียี่เรื่องใหญ่ ด้วยเหตุนี้ในเวลานั้นจึงมีใครคัดค้าน ถึงขนาด
คิดด้วยว่าอย่าเอ็ดอึ้งไป อย่าให้ใครรู้ว่าเมืองหลินอันยังมีสถานที่บ้าๆ ที่
ไม่สงบพรรคนี้อยู่

"องค์ชายสามทรงครอบครองเขาผิงซานไว้เพียงผู้เดียว ส่งคนเข้าเขา
ไปเก็บเกลือ..."

"เจ้าพูดเหลวไหล! เจ้าพูดจาเหลวไหลสิ้นดี!" องค์ชายสามหน้า
เห่อแดง ร้องโหวกเหวกเสียงดัง

เขามองอัศวมหาเสนาบดีเกาปราคาหนึ่ง กลับเห็นอีกฝ่ายก้มหน้า
มองปลายเท้าตนเองโดยไม่ปริปากแม้แต่คำเดียว

องค์ชายสามให้ตกใจ ตะโกนขึ้นมาอีกครั้ง "ข้าจัดการเรื่องเขา
ผิงซานจริง แต่เรื่องหลังจากปิดเขา ข้าไม่รู้แล้ว"

ต่งหลี่เหลือกตาใส่องค์ชายสาม ก่อนพูดด้วยท่าทางจริงจัง "องค์ชาย
ทรงความจำไม่ดี ผู้ตรวจการกำลังกราบทูลความผิดขุนนาง โปรดอย่า
ตรัสแทรกตามอำเภอใจ"

ว่าแล้วเขาก็กล่าวต่ออีกว่า "หลังจากนั้นก็ให้สกุลโจว สกุลหวัง
สกุลหลิว และสกุลหยาง สี่ตระกูลนี้ขนเกลือเถื่อนออกขาย ในจำนวนนี้
คนชาญฉลาดรู้จักกับเงินสี่ลึงพระชายาองค์ชายสามอยู่แต่เก่าก่อน จึงให้
นางออกหน้า สกุลหวังและสกุลหลิวเดิมก็เป็นญาติฝ่ายหวังซื่อสนมของ
องค์ชายสาม ส่วนสกุลหยาง..."

ต่งหลี่พูดพลางมองอัศวมหาเสนาบดีเกาปราคาหนึ่ง "สกุลหยางเป็น
สกุลเดิมของอนุของเกาหมู่ น้องชายเกาถู่เหย่ ฝ่าบาทโปรดทอดพระเนตร
กระหม่อมมีทั้งคำให้การของหลี่ไหยวผู้ดูแลที่องค์ชายสามทรงส่งไป
เขาผิงซาน รวมถึงคำให้การของเจ้าแก้วโจว ตลอดจนคำให้การของ

สกุลหลิวด้วยพะยะค่ะ ในจำนวนนี้หลิวยวได้มอบสมุดบัญชีมาด้วย เล่มหนึ่ง บันทึกเรื่องเวลาชนสินค้าออกจากจวนองค์ชายสามและเวลา เก็บเงินคืน ฝ่าบาททอดพระเนตรแล้วก็จะทรงทราบ"

139

แตกต่างจากการเกิดความคิดในยามจวนตัวและการลงมือเมื่อ
สบช่องเหมือนอย่างเงินวิ่งซุกกับเหยียนเจวีย ต่งหลี่เหินได้ชัดว่าเตรียมตัว
มาก่อนแล้ว ถึงได้สามารถจัดเอาหลักฐานที่ครอบคลุมปานนี้ออกมาได้

ฮ่องเต็มองชั้นที่ใหญ่ที่ข้างตนเองปราดหนึ่ง ชั้นที่ผู้นั้นปาดหยาดเหงื่อ
บนหน้าผาก ก่อนก้มหน้าเดินชอยเท้ายิกๆ ไปรับหลักฐานที่ต่งหลี่เหินถวายเป็น
โดยไม่มีเวลาให้สนใจว่าเส้บัตติดยอยู่บนชุดตัวยาวของตนเอง จึงไม่ได้
สลัดออกไป

เขาเดินไปถึงเบื้องหน้าฮ่องเต้ ค้อมตัวใช้สองมือรองหลักฐานชั้น
ถวายเป็น

ดูราวกับว่าเขาเป็นผู้ที่เคารพนบนอบที่สุดตลอดมาก็มีปาน

เงินวิ่งซุกของเขาย่างเหยียดหยามปราดหนึ่ง

ฮ่องได้รับหลักฐานไปพลิกดู ก่อนจะมองไปที่อักษรมหาเสนาบดีเกา

"อัศรมหาเสนาบดีเกา สกฺลเกาของท่านมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้?"

อัศรมหาเสนาบดีเกาก้าวมาข้างหน้าอย่างตาลีตาเหล่เล็กน้อย ก่อน
ส่ายศีรษะ "กระหม่อมไม่ทราบ ในจวนกระหม่อมมีคนอยู่มากมาย เรื่อง
สตรีหลังบ้านไม่มีเหตุผลให้กระหม่อมสอดมือ หากมีเรื่องนี้จริง กระหม่อม
ก็ละอายใจ ขอฝ่าบาททรงลงโทษสถานหนักตามอาญาเถิดพะย่ะค่ะ"

ฝ่าบาทพยักหน้า มุ่นหัวคิ้ว เริ่มเปิดดูอย่างละเอียด

เงินวังชูเห็นแล้วก็แหวดตาจูบไหว ใช้เสียงไม่ดังไม่เบาแล้วว่า "วันนี้
มิใช่มาเพื่อฉลองนิมิตมงคลหรือไร...ไฉน..."

นางพูดแล้วก็รีบยกมือปิดปาก มองไปยังเหยียนเจวียด้วยอาการ
ตื่นกลัว เหยียนเจวียชูนิ้วทำท่าบอกให้นางเงียบ

เงินวังชูประหนึ่งว่าถูกทำให้ตกใจเข้าแล้ว รีบก้มหน้าลง ก่อนจะ
เม้มปากแน่นทันที

เสียงนี้ของนางไม่ดังไม่เบา ในที่นี้จ้องแจ่มจจจจ จึงมิได้ดึงดูด
ความสนใจ หากแต่นางรู้ว่าคนที่ใส่ใจฟัง เป็นต้นว่าฮ่องเต้ เขาจะต้อง
ได้ยินอย่างแน่นอน

เป็นไปตามคาด พอนางเอ่ยวาจานี้ออกไป หัวคิ้วของฮ่องเต้ก็
ขมวดมุ่นยิ่งกว่าเดิม

มือของเขาบีบสมุดบัญชีนั้นไว้แน่น ประหนึ่งว่ามีเรื่องที่ตัดสินใจได้
ยากเย็น จึงตัดสินใจไม่ได้เสียที

เงินวังชูแหวดตาจูบไหว อยากพูดเรื่องสุสานขององค์หญิงเจิ้งอัน
หากเรื่องนี้ถูกยกออกมา จะต้องเป็นเหมือนค้อนธอร์ ทุบองค์ชายสามและ
ไม่เหลือแม้แต่เศษกระดูกอย่างแน่นอน

เกลือเถื่อน องค์ชายสามไม่มีทางวางกองไว้ในคลังเก็บของของตนเอง

ทว่าถ้าสมบัติล้ำค่านั้นก็ไม่ว่าแล้ว

เขาซ่อนของในสุสานขององค์หญิงเจิ้งอันไว้ ใครจะไปรู้ว่ามีของ
คนอื่นด้วยหรือไม่

ทว่าบันท้ายนางเฟิงจะออกห่างจากเก้าอี้ก็ได้ยืนต่งหลังผู้นั้นเอ่ยปาก
อีกว่า

"เกลื่อนเกื่อนนี้เป็นความผิดแรกที่ฝ่ายตรวจการต้องการฟ้องร้อง
องค์ชายสาม ความผิดนี้มีพร้อมทั้งพยานบุคคลและพยานวัตถุ หาก
ฝ่าบาทส่งคนไปหาผิงซานในตอนนี้อย่าสืบหาความจริงก็จะทรงทราบ
ว่าที่กระหม่อมกราบทูลเป็นความจริงทุกประการ ไม่กี่ปีมานี้เขาผิงซานแห่งนั้น
แทบจะถูกขูดจนกลวงแล้ว ทรัพย์สินเงินทองมหาศาลที่ได้มาจากการนี้
ล้วนมีที่มาที่ไปไม่แน่ชัด"

ต่งหลี่พูดพลางเดินไปหยุดเบื้องหน้าเงินสี่หลัง "พระชายาองค์ชายสาม
เอาแต่ตรัสว่าเรื่องเมื่อคืนเป็นพระชายาองค์ชายเจ็ดทรงใส่ร้ายท่าน เรื่องนี้
ล้วนเป็นคำโกหกปกคลุม เนื่องจากผู้ที่ซุ่มอยู่ที่ท่าเรือเมื่อคืน นอกจาก..."

ต่งหลี่ยกมือขึ้นชี้แกมู๋เจิง "นอกจากพระชายาองค์ชายเจ็ดและ
เกาฮูหยินแล้ว ยังมีผู้ตรวจการอย่างพวกกระหม่อมอยู่ด้วย ความจริงเป็น
ตามที่พระชายาองค์ชายเจ็ดตรัส พระชายาองค์ชายสามไปทำเรื่องแห่งนั้น
เพื่อติดต่อกับเจ้าแก้วจริง ๆ เรื่องชายสินเดิมก็เป็นเรื่องปั่นน้ำเป็นตัวเช่นกัน
ทุกท่านโปรดดูหยกเขียวที่ห้อยอยู่ตรงอกพระชายาองค์ชายสามนี้"

เงินสี่หลังหน้าซัด อ้าปากคิดจะแก้ตัว

ต่งหลี่กลับตบหนางอย่างเด็ดขาด "อย่าบอกรว่าเป็นสินเดิมของ
พระชายา ตอนที่พระชายาองค์ชายสามออกเรือนได้อวดสินเดิมอยู่ถึง
สามวัน รายการสินเดิม คนในเมืองหลินอันแทบจะมีอยู่คนละชุด หามา

ได้ไม่ยาก หยกเขียวนี้ล้ำค่ามากขนาดซื้อถนนในเมืองหลินอันได้หนึ่งเส้น ลือกันว่านี่เป็นของในสินเดิมของเทียนเปาหนี่วี่ตี้ฮ้องเต๋หญิงในสมัยนั้น ความมั่งคั่งของสกุลเดิมของเทียนเปาหนี่วี่ตี้ในยามนั้นแม้แต่ในตำราประวัติศาสตร์ยังหาได้น้อยยิ่ง พระชายาองค์ชายสาม ท่านกล้ารื้อจี้หยกพกนี้ออกมาสวมเขียวหรือ"

เงินสี่หลังใช้มือหนึ่งกุมจี้หยกพกนั้นไว้ ก่อนพลันถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

ต่งหลีมองนางปราดหนึ่ง หาได้คาดคั้นไม่ เนื่องจากท่าทางของนางได้ตอบคำถามทั้งหมดด้วยตนเองแล้ว

"นี่เป็นเพียงส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งในบรรดากำไรจากเกลือเถื่อนเท่านั้น เงินที่เหลือล้นไปที่ใดแล้ว" ต่งหลีพูดพลางชะงักเล็กน้อย เว้นช่องให้คนคิดตามไปไกล

เงินวิ่งซู่พุ่งมาถึงตรงนี้ก็ถอยกลับลงไปเต็มบันท้าย นางรู้สึกวาคืนนี้ไม่มีโอกาสให้นางได้ออกโรงแสดงแล้ว ต่งหลีผู้นี้ไม่รู้เป็นอัจฉริยะที่กระโดดออกมาจากหินก้อนใด

การกราบทูลรายงานความผิดครั้งนี้ของเขา ไม่ว่าโอกาสหรือจังหวะล้วนมีที่ตี หากมิใช่เตรียมการล่วงหน้ามานานแล้ว ก็ต้องเป็นปรมาจารย์แต่กำเนิด นางนึกว่าตนเองนับเป็นคนร้ายกาจแล้ว แต่ครั้นมาถึงแคว้นต้าเจินนี้ถึงได้พบว่าทุกคนล้วนเป็นราชาจอเงิน ทุกคนล้วนเป็นพวกเจ้าอุบาย

"ขณะช่วงปีใหม่เมื่อปีกลายฝ่าบาทยังทรงจำได้หรือไม่พะยะคะ แถบเยียนตี้ปรากฏโจรภูเขานหลังม้า ขุนนางรายงานขึ้นมา องค์ชายสามทรงขันอาสามุ่งหน้าไปปราบโจร ริมม้าศึกจำนวนมากได้จากในค่ายของ

พวกเขา"

ครั้นคำว่า 'ม้าศึก' ถูกกล่าวออกมาองค์ชายสามก็นิ่งไม่ติดอีกต่อไป เขาพลันพุ่งตัวมาคำรามใส่ต่งหลี "ต่งหลี ข้ารู้ว่าเจ้าอาฆาตแค้นข้ามาตลอดเพราะเรื่องที่บิดาเจ้าหายตัวไป เนื่องจากเวลานั้นเขาคิดจะฟ้องร้องข้า จึงออกจากเมืองไปหาหลักฐาน แต่ก็มิได้กลับมาอีกเลย แต่ว่าข้าไม่ได้ทำร้ายบิดาเจ้า ไยเจ้าต้องอาศัยเรื่องส่วนรวมแกล้งแค้นเรื่องส่วนตัวใส่ร้ายป้ายสีข้าทุกทาง"

ต่งหลีส่ายหน้าเอ่ยว่า "บิดากระหม่อมหายตัวไปประหว่งทางไป เขาฝังชานจริง แต่พวกกระหม่อมเป็นผู้ตรวจการ เกิดมาเพื่อแห่เท้าที่เจ็บปวด* ของผู้อื่น ขุดความลับที่บอกใครไม่ได้ของผู้อื่นออกมา บิดาพลีชีพเพื่อบ้านเมือง กระหม่อมต่งหลีเคารพนับถืออย่างยิ่ง อีกทั้งยังตั้งสัตย์สาบานว่าจะยึดบิดาเป็นแบบอย่าง ทำหน้าที่ตรวจสอบสอดส่องซึ่งผู้ตรวจการพึงกระทำได้ดี ไม่ว่าจะเป็นองค์ชายสาม เป็นองค์ชายของผู้อื่น หรือแม้แต่ทหารยามหน้าประตูวัง ขอเพียงเขามีข้อบกพร่องในหน้าที่ หรือขอเพียงเขากระทำการขัดต่อกฎหมายแคว้นต้าเจิน เช่นนั้นการทำให้เขาแก้ไขสิ่งผิด ทำให้เขาได้รับโทษทัณฑ์ ก็เป็นหน้าที่ของฝ่ายตรวจการของพวกกระหม่อม องค์ชาย ความผิดมิควรกระทำซ้ำสาม** ท่านไม่แบ่งแยกเรื่องส่วนรวมและส่วนตัว มิได้หมายความว่าผู้อื่นจะล้วนเป็นเหมือนกับท่าน ผู้ตรวจการถวายฎีกากราบพูล โปรดอย่าสอดปากตามอำเภอใจ ตัดบทตามอำเภอใจอีก"

เขาพูดจบก็กล่าวต่อไปว่า "แคว้นต้าเจินเราตั้งอยู่ทางใต้ แทบจะไม่มีที่เลี้ยงม้า โจรภูเขานบนหลังม้ากระจอกๆ จะมีม้าศึกมากกว่าและ

* เท้าที่เจ็บปวด หมายถึงจุดบกพร่องหรือจุดอ่อน

** ความผิดมิควรกระทำซ้ำสาม ใช้เพื่อเตือนคนไม่ให้ทำผิดพลาดในเรื่องเดิมๆ

ดีกว่าในกองทัพทำเงินได้อย่างไร ในจุดนี้เวลานั้นมีคนเกิดความสงสัย แต่กลับถูกกลบไป คนส่วนใหญ่ล้วนชมว่าองค์ชายสามมีบุญญาธิการเทียมฟ้า ทานกับฝ่าบาทเปรียบประดุจดวงตะวันจันทราส่องสว่างคู่กันบนฟากฟ้า ยามนั้นฝ่าบาททรงโสมนัสอย่างมาก จึงโปรดให้องค์ชายสามคุมอาวุธ ยุทโธปกรณ์"

ขณะตงเหลืกล้าวาจา ไบหน้าไร่ซึ่งอารมณื ทุกครั้งที่เขาพูดคำหนึ่ง ไบหน้าของฮ่องเต้ก็จะด่าลงหลายส่วน

"ม้าศึกมาจากที่ใด ค่ายบนเขานั้นถูกเผาอดวายไปแล้ว มิมีที่ให้เริ่มสืบ แต่ทว่าในเส้นทางค้าเกลือทั้งสี่เส้นขององค์ชายสาม มีสามเส้นมุ่งลงได้ แต่กลับมีเส้นหนึ่งมุ่งขึ้นเหนือ นั่นคือเส้นทางของสกุลหยาง"

ครั้นวาจานี้ถูกกล่าวออกมาทั้งโง่ก็เกิดเสียงดังเซ็งแซ่

เกลือเถื่อนอะไรนั้น แม้จะเป็นพฤติกรรมบ่อนทำลายบ้านเมือง แต่กล่าวตามตรง ปัจจุบันแคว้นต้าเฉินผูกพันไปหมด ใครไม่แอบลักลอบทำเรื่องตักตวงผลประโยชน์อย่างลับๆ กันบ้าง จะอย่างไรบัดนี้ก็เสียดินแดนไปครึ่งหนึ่งแล้ว บรรดาศักดิ์เปล่าๆ ก็มีมาก

ขณะเหล่านัชนชั้นสูงอพยพลงใต้ คิดแต่การหนีเอาชีวิตรอด ทำของล้ำค่าสูญหายไปจำนวนมาก พระมีมาก โฉกมีน้อย* หากต้องการรักษาชีวิตอันทรูหราชูขบายไว้ก็ต้องตักตวงผลประโยชน์จากทุกทาง

องค์ชายสามเห็นเงินแล้วตาโต ตักตวงมากเกินไป...พวกเขาได้เงินแล้วแม้จะโกรธแค้น แต่ส่วนลึกภายในใจถึงขนาดลอบนึกอิจฉาอยู่หน่อยๆ

ทว่าเรื่องมุ่งขึ้นเหนือแม้จะน่าสนใจ แต่ยังมีได้แล้ว

* 'พระมีมาก โฉกมีน้อย' อุปมาว่าของมีน้อยไม่พอแบ่ง

เริ่มจากเรื่องใช้ไสยศาสตร์เปลี่ยนชะตาชีวิต ถัดมาก็เรื่องเกลือเถื่อน
เรื่องม้าศึก มีการติดต่อกับดินแดนทางเหนือ...

ต่งหลี่ก็คือหมาป่าเดียวตายที่ดุร้ายที่สุดบนทุ่งหญ้า รอเวลาเคลื่อนไหว
พอได้สำแดงฝีมือก็ทูปคนตายพร้อมตอกฝ่าโลง

140

"น้องชายของหัวหน้าโจรในค่ายนั้นมีชื่อว่าเออร์เซวีย ปัจจุบันคอยติดตามคนสกุลหยางวิ่งขึ้นเหนือ บัดนี้คนมาอยู่นอกประตูวังแล้ว หากฝ่าบาทมีพระราชประสงค์จะสอบถามให้ชัดเจนต่อหน้าธารกำนัลถึงความสัมพันธ์ระหว่างค่ายบนเขานั้นกับองค์ชายสาม ก็สามารถเรียกตัวเออร์เซวียเข้าวังได้เลยพะย่ะค่ะ"

ต่งหลี่พุดจบก็มองไปยังองค์ชายสามอีกครั้ง "องค์ชายไม่ต้องตรัสว่ากระหม่อมหาคนมาฆ่าๆ แล้วบอกว่าเป็นโจรภูเขาเพื่อใส่ความท่าน ตอนที่ขุนนางในที่นั่งรายงานขึ้นมาได้ยื่นภาพเหมือนของโจรภูเขานี้มาด้วย คิดว่าน่าจะยังมีเก็บไว้อยู่ ท่านทรงคิดว่าเออร์เซวียผู้นั้นอยู่ไกลจากเมืองหลวงเพียงเคลื่อนไหวยู่ในดินแดนทางเหนือ ก็จะไม่ถูกใครจับได้แล้ว ทว่ากระดาศห่อไฟไม่อยู่ โจรภูเขาผู้นี้เหตุใดจึงไม่ตาย นั่นเป็นเพราะว่าเขาเป็นบุคคลสำคัญในการไปดินแดนทางเหนือ ท่านชนเกลือกเถื่อนไปขาย

ดินแดนทางเหนือ ทั้งยังลักลอบขนม้าศึกกรวมถึงสมบัติล้ำค่ามาจาก
ดินแดนทางเหนือ ท่านหาใช้ผู้คุมกองทัพ จะต้องการม้าศึกไปเพื่ออะไร"

ต่งหลี่พูดจบก็ถวายบังคมต่อก่อนกล่าวอีกว่า "นี่เป็นความผิดข้อที่สอง
ขององค์ชายสามพะยะค่ะ"

เฉินหวังซูเจี่ยหุรอเขาบอกความผิดข้อที่สาม เจ้านี้ช่างใจดำ แม้แต่
สุสานของบรรพบุรุษตนเองยังกล้าปล้น สมควรถูกฟ้าผ่าโดยแท้

รอกอีกครู่ใหญ่กลับเห็นต่งหลี่ก้าวกลับไปยืนที่เดิมอย่างเงียบๆ

ประหนึ่งว่าวาจาน่าตกใจตั้งมากมายเมื่อครู่นี้มิได้ออกมาจากปาก
ของเขาก็มีปาน

เฉินหวังซูมองเหียนเจี๋ยปราดหนึ่ง แสดงสีหน้าฉงนสนเท่ห์ออกมา
เหมือนกัน ต่งหลี่รู้เรื่องขององค์ชายสามมากยิ่ง เกรงว่าคงจะให้คนไป
ซ่อนอยู่ใต้เตียงเขา แม้แต่เขากับพระชายาทำกิจกรรมคืนหนึ่งก็ครั้งก็ยัง
บันทึกไว้อย่างชัดเจน

ไม่มีเหตุผลที่เขาจะไม่รู้ในเรื่องที่นางกับเหียนเจี๋ยยังค้นพบได้
แม้จะสืบดูอย่างส่งๆ

ในกระสอบบนเรือหาลำนั้นไม่มีทางมีแค่ของในสุสานขององค์หญิง
เจิงอันเพียงแค่นี้สินนั้น เมื่อคืนต่งหลี่เองก็อยู่ในเหตุการณ์ เช่นนั้นเขา
ซุ่มดูอยู่ที่ใด

นางกับเหียนเจี๋ยล้วนไม่พบเห็นเขาโดยสิ้นเชิง ถ้าเช่นนั้นต่งหลี่
เห็นพวกนางหรือไม่ เห็นพวกนางหลบฉากฉวยของหรือไม่

แล้วเหตุใดเขาจึงไม่บอกความผิดข้อที่สามที่ว่า...ขุดสุสานของคนตาย

จวบจนต่งหลี่ปิดปากลงแล้ว ฮ้องเต้ที่คล้ายว่าถูกหยุดเวลาไว้
ถึงเพิ่งจะกลับมามีชีวิตอีกครั้ง เขาคว้าสมุดบัญชีเล่มนั้นขึ้นมาปาใส่หน้า

องค์ชายสามด้วยความเดือดดาล ก่อนแผดเสียงลั่น "ลูกเนรคุณ!"

เงินวังชุดิโนใจเสียวๆ ว่าองค์ชายสามจบเห่!

แม้แต่หนวดของฮ่องเต้ก็กำลังสั่น เขายกมือหนึ่งขึ้นกุมหน้าอก อีกมือชี้องค์ชายสาม

บรรดาสตรีเป็นต้นว่าไทเฮารวมถึงฮ่องเฮาประหนึ่งว่าเพิ่งจะมาถึง จู่ๆ ก็มีตัวตนขึ้นมาแล้ว แต่ละคนรุ่มล่อมเข้ามา "ฝ่าบาททรงระงับ ความพิโรธด้วยเพคะ พระวรกายเป็นสิ่งสำคัญ"

พวกนางยิ่งพูด ฮ่องเต้ยิ่งตัวสั่นแรงขึ้น ประหนึ่งถูกแทงก็มีปาน

"ลูกเนรคุณ! ลูกเนรคุณ! พี่ใหญ่ของเจ้าเป็นทั้งบุตรชายคนโต เป็นทั้งบุตรชายสายตรง ตำแหน่งรัชทายาทนั่นเดิมทีก็เป็นของเขา แต่เขาดันหาไม่ดี เขาเสนอเจ้าหลายครั้งหลายหน บอกว่าในบรรดาน้องชายทุกคนมีเจ้าคนเดียวที่จิตใจดีและมีความซื่อตรงที่สุด เราเห็นว่าเป็นจริงตามนั้น เจ้าโดดเด่นในทุกด้านมาตั้งแต่เล็ก เราเคยยังไม่ได้พูดชัดว่า จะยกตำแหน่งให้เจ้า แต่กับแค่เวลาเพียงประเดี๋ยวเดียว เจ้ากลับรอไม่ได้? หวังให้เราตายไวๆ หวังให้... เจ้าดูเถิดว่าเจ้าทำเรื่องอะไรลงไป เจ้าทำให้เราผิดหวังเหลือเกิน! ทำให้..." ฮ่องเต้พูดพลางตัวสั่น กระอักเลือดออกมาสองตาเหลืออก หดสติไปแล้ว บนตำหนักใหญ่วุ่นวายในทันใด คนทั้งโขงพุ่งตัวไปหาฮ่องเต้ราวกับฝูงผึ้งทั้งรัง

ทำเสียเหมือนว่าพวกเขาเป็นยาวิเศษอะไร พุ่งไปหาแล้วก็จะสามารถปลดปล่อยอิทธิฤทธิ์ทำให้ฮ่องเต้ฟื้นกลับมาได้ก็มีปาน

องค์ชายสามเห็นภาพนี้แล้วก็ร้อนใจขึ้นมา พุ่งปราดไปหาฮ่องเต้ด้วยเช่นกัน ทว่าไทเฮาตาไว กลับตะโกนลั่น "ใครก็ได้ จับตัวคนเนรคุณนี้ไว้ รีบพาฝ่าบาทกลับตำหนักบรรทม แล้วเรียกหมอหลวงมา"

เงินวังซูเบะปาก ฝ่าบาทเอ๋ย แสดงแยะไปหน่อยแล้ว!
 ปกติเวลากระอักเลือดต้องเป็นเลือดสีเข้ม อีกทั้งต้องกระอักคำใหญ่ๆ
 พระองค์ดูตนเองสิ กลัวเจ็บกระมัง กัดลิ้นก็ไม่รู้จักกัดให้ใหญ่หน่อย
 ที่ฟันออกมาคือเลือดเสียที่ได้ น้ำลายชัดๆ!

โชคดีที่คนพวกนั้นเอาแต่ไว้วางยว่าฮองเต้กระอักเลือด...กระอักเลือด...
 ตาของแต่ละคนนี่ล้วนเป็นกล้องจุลทรรศน์กระมัง เลือดแค่ชนิดเดียวนั้น
 ยังสามารถมองเห็นได้

องค์ชายสามตกใจ มองไปยังอัศวมहाเสนาบดีเกาด้วยสายตา
 ขอความช่วยเหลือ

อัศวมहाเสนาบดีเกาหลับก้มหน้า ทั้งร่างส่งสัญญาณออกมาว่า
 'ขาดัดการติดต่อกับโลกภายนอกแล้ว'

องค์ชายสามหาอ่อนยวบ นั่งเป็นอัมพาตอยู่ที่พื้น
 เงินวังซูหมวดคิว ลูกขึ้นยืนพร้อมกับเหยียนเจวี่ย เดินทางมุ่งชน
 หลังไหลออกไปนอกตำหนัก

ขณะใกล้ถึงหน้าประตูนางก็หันหน้าไปมองต่งหลี่ที่ยืนพึงประตู่
 อยู่ปราดหนึ่ง

ตำแหน่งขุนนางเขาต่ำไม่สามารถนั่งด้านหน้าได้ทำได้เพียงนั่งกินข้าว
 อยู่ติดประตู่ มองฮองเต้จากตรงนี้แทบจะมองเห็นได้แค่เครื่องหน้าเลื่อนราง
 เขาดูท่าทางสงบยิ่ง ไม่เหมือนคนทำการใหญ่แม้แต่น้อย

มองเห็นเงินวังซูของตน ต่งหลี่ก็พยักหน้าเบาๆ ก่อนหมุนตัวก้าว
 นำหน้าออกประตูตำหนักไป

เงินวังซูมองไปยังเหยียนเจวี่ยด้วยความประหลาดใจ "เขารู้จักข้า?"
 เหยียนเจวี่ยแทบอยากจะตบหน้าตนเองอีกครั้ง เหตุใดเขาต้องพูด

เรื่องที่ต่งหลีมีความเป็นไปได้ที่จะแต่งงานกับเงินวังชูด้วย!

เดิมทีด้วยหน้าตาของฝ่ายนั้น เงินวังชูไม่มีทางเห็นอยู่ในสายตาโดยสิ้นเชิง แต่พอมีจุดที่แตกต่างจากผู้อื่น ก็ทำให้นางเริ่มให้ความสนใจแล้ว มิหนำซ้ำคีนี่ต่งหลีก็เป็นบุคคลที่โดดเด่นที่สุดในเมืองหลินอันจริงๆ

ทำเอาเขากลายเป็นมอมแมมหมดสง่าราศีเลยทีเดียว!

หากรู้จักก่อน เขาจะไม่แสวงหาเป็นใส่อัจฉใจดีต่อหน้าเงินวังชูแล้ว และยิ่งจะไม่เลือกเส้นทางปลอมเป็นสุกรหลอกกินพัยค์ม์ แต่เดินหน้าบุกเต็มกำลังไปเลยก็คงดี! ถ้าเป็นเช่นนั้นคีนี่มีหรือจะตกเป็นรอง

อย่าพูดว่าเขาคิดมากไป สตรีชาวต้าเฉินล้วนไม่แน่ว่าจะปฏิบัติตามหลักสามเชื่อฟังสี่คุณธรรม*! เจ้าอยากได้ทะเบียนสมรสเพื่อกักขังเงินวังชูที่ชีวิตก่อนเป็นคาราสาวไว้? อย่าประเมินของแข็งเคร่งนั้นสูงเกินไปเชียวนะ! หากนางต้องการ ก็หนีไปได้ในเสี้ยววินาที!

เหียนเจวี่ยกำลังเล็ดไหลซิบในใจ ภายนอกกลับยังคงเข้มแข็ง "อาจเพราะพี่ชายเจ้าเอ่ยถึงเจ้าเป็นครั้งคราวกระมัง"

เงินวังชูคิดแล้วก็เห็นว่าใช่ จึงเดินออกจากวังพร้อมกับเหียนเจวี่ย

รถม้าเพิ่งจะแล่นมาถึงในตรอกมืดที่ลับตาคนตรอกหนึ่งก็พลันหยุดลง

"เจิงอู่ มีเรื่องอะไร" เหียนเจวี่ยเอ่ยถาม

เงินวังชูแหวกม่านรถม้า สะโงกหน้าดู มองเห็นเพียงต่งหลีที่ลาตัวเล็กตัวหนึ่งขวางอยู่กลางทาง เห็นได้ชัดว่ากำลังรอพวกเขาอยู่ที่นี่

มองเห็นเงินวังชูต่งหลีก็ตบกันลา เดินมาล่าวเสียงเบา "ของสี่อย่างนั้นเอาคีนี่มา มิใช่ของที่พวกท่านควรมี อย่าหาเรื่องยุ่งยากใส่ตัว"

* หลักปฏิบัติของสตรีจีนในสมัยโบราณ สามเชื่อฟัง ได้แก่ ยังไม่ออกเรือนเชื่อฟังบิดา หลังออกเรือนเชื่อฟังสามี สามิตายเชื่อฟังบุตรชาย สี่คุณธรรม ได้แก่ จริยางาม วาจางาม รูปร่างงาม การบ้านการเรือนไม่บกพร่อง

เงินวังซุกยกมือปิดปากด้วยท่าทางประหลาดใจ "ของอะไร ผู้ตรวจการ
ต่งพบหน้าพวกข้าเป็นครั้งแรก ไฉนจึงมาเรียกเอาของกันเสียแล้ว นี่จะ
นำขายหน้าไปหน่อยแล้ว"

ต่งหลี่มองเงินวังซุกปราดหนึ่ง ก่อนมองไปยังเหยียนเจวีย "นางชอบ
พูดเช่นนั้นตลอดเลยหรือ ของอะไรท่านรู้ดีแก้ไข นำของไปให้ฉางเหยียน"

เหยียนเจวียเลิกคิ้ว เอนตัวเข้าหาหน้าต่งด้วยท่าทางเกียจคร้าน
เส้นผมเขาระผ่านใบหน้าเงินวังซุกเบาๆ ทำเอานางคันยุบยิบในใจ

"ผู้ตรวจการต่งคีนี่เป็นที่โดดเด่น ไม่มีทางไม่รู้ว่ามีคนสะกดรอยตาม
ท่านมานาน้อยเพียงไรกระมัง ยังจะมาบอกว่าไม่ยากให้พวกข้าหา
ปัญหายุ่งยากใส่ตัว ข้าว่าท่านนั้นละปัญหา ทั้งยังค่อนข้างใหญ่อีกด้วย!"

ต่งหลี่มองเหยียนเจวียปราดหนึ่ง ก่อนมองปากตรอกด้วยใบหน้า
ไร้อารมณ์ เสริจแล้วก็ขี้นุของตนเอง "ข้าฟังได้ยิน ขอพูดเพียงเท่านี้
อีกสามวันข้าจะไปเอาจากฉางเหยียน"

เขาพูดจบก็สะบัดแขนเสื้อ หันหัวลาทำท่าจะจากไป

เหยียนเจวียมิได้ตอบคำ กลับย้อนถามว่า "ทั้งๆ ที่องค์ชายสามอยู่
ห่างจากตำแหน่งฮ้องเต๋ออีกเพียงก้าวเดียว เหตุใดต้องทำเช่นนี้ด้วยเล่า"

ต่งหลี่ชะงัก ชูแส้เล็กในมือ "เพราะว่าเพียงก้าวเดียวนี้นางไกลกัน
ราวฟ้ากับดิน"

141

เงินวังชูเหลือกตายกใหญ่ด้วยอารามหมดคำจะกล่าว ทำมาเป็น
เสแสร้งวางท่า ระวังเถอะจะถูกฟ้าผ่าเอา!

พูดเสียเหมือนว่าท่านเป็นพยาธิในลำไส้ของฮ่องเต๋ หยิงยโส
เสียยิ่งกว่าอะไร! พอมาถึงก็จะรีบสมบัติในมือนางไป ของฝักร่วมกับ
คนตายแล้วอย่างไร องค์หญิงเจิงอันผู้นั้นมิใช่บรรพบุรุษแซ่เงินของนาง
เสียหน่อย นางต้องกลัวด้วยหรือ

อีกประการหนึ่ง หากแผ่นดินเดิมของมารดาบังเกิดเกล้าของเหยียนเจี๋ย
ออกตุ๊กก็ไม่รู้ว่าผีของฝักร่วมกับคนตายอยู่ตั้งเท่าไร มีเหามาไม่กลัวคน*
พวกนางมีอะไรให้ต้องกลัว!

คิดจะหาประโยชน์จากผู้อื่นโดยไม่ต้องลงแรงหรือ ทั้งยังแสวง
วางมาดสูงส่งใหญ่โต เขาเลือกเป้าหมายผิดคนแล้ว!

* มีเหามาไม่กลัวคน เป็นสำนวน หมายถึงทำเรื่องเสื่อมเสียมาจากจินชาแล้ว

"เช่นนั้นท่านก็รีบไปแล้วกัน" เงินวังซูฟังผนังรณมาอย่างเกียจคร้าน
ใช้มือข้างหนึ่งเท้าแก้ม กวักมือเรียกเหยียนเจี๋ยด้วยท่าทางไม่อินชิงชอบ
ที่นี้่น่าจะมีบุหรืสักหนอย เงินวังซูทอดถอนใจอีกครั้ง

"ท่านถามเขาไปด้วยเหตุใด เขามีไ้ทั้งฝ่าบาท ไ้ทั้งองค์ชายสาม
ไหนเลยจะรู้ว่าผู้อื่นคิดอย่างไร อีกประการหนึ่ง แม้แต่หลักฐานในวันนี้
สมุดบัญชีที่ถั่วขนาดนั้น ส่วนใหญ่ก็เป็นการพึ่งใ้บุญของคนรุ่นก่อน
เช่นกัน"

ต่งหลี่เดินไปได้ครึ่งทางแล้ว พอไ้ยินวจาของเงินวังซูก็หยุดลง
อีกครั้ง เขาหันหน้ากลับมามองตรงมายังเงินวังซู

เปลือกตาเงินวังซูไม่แม้แต่จะกะพริบ "ข้าพุดผิดหรือไร"

ต่งหลี่สายศีระะ "เป็นข้าดูถูกพวกท่านแล้ว ของเหล่านั้นเหลือไว้ให้
ท่านแล้วกัน"

เงินวังซูส่งเสียงหัวเราะค่อนแคะ "เป็นข้าดูถูกท่านแล้ว ชีวิตของท่าน
เหลือไว้ให้ท่านแล้วกัน ผู้ตรวจการต่งอ่านตำรับตำราหลากหลายประเภท
เป็นคนมีความรู้ ไ้จนจึงไม่เข้าใจหลักการใช้ทรัพย์ผู้อื่นมาแสดงน้ำใจ
ข้าไม่ทราบเลยว่าที่แท้ท่านเป็นองค์หญิง"

ของอยู่ในมือผู้ใดก็เป็นของผู้นั้น! ทำเสียอย่างกับว่าของพวกนั้น
เป็นของของเขาก็มีปาน ความมั่นใจนี้หากล้นออกมาคงท่วมไ้ทั้งเมือง
ดวงตาทั้งสองของต่งหลี่เบิกถลน ผ่านไปเนิ่นนานกลับทำได้เพียงแต่
คารวะเงินวังซูอย่างเรียบร้อยซื่อตรง ก่อนสะบัดสะโพกเดินลาจากไป

เงินวังซูหาว มองเหยียนเจี๋ยที่นั่งยิ้มตาท้ายอยู่ด้านข้างพลางขยี้ตา
"ดูละครที่ทั้งยาวทั้งน้ำเน่ามาหนึ่งองก็ง่วงจะตายอยู่แล้ว ถึงกับยังเจอคน
โผล่มาดักปล้นอีก ปัจจุบันจิตใจคนเสื่อมทรามลงโดยแท้ น่าเศร้านัก"

เหยียนเจวี่ยสั่งเจิ้งอู่ออกรถ ก่อนขยับมานั่งข้างกายเจินหวังชู ยื่นมือมาโอบไหล่นางไว้อย่างแสสร้งทำเป็นเยือกเย็น

เจินหวังชูรู้สึกว่ามันมือบนไหล่ตนสั่นระริกก็หัวเราะในใจ แต่ไม่ได้เปิดโปงเขา "ท่านว่าน่าโมโหหรือไม่ เขาเก่ง พวกเราปรบมือให้เขาก็พอแล้ว มีที่ไหนที่เก่งแล้วก็มาล้างเงินจากในกระเป๋าเงินข้ากัน ข้าเอาเข้าปากแล้ว เขายังกล้ามาบอกให้ข้าคายออกมา คิดว่าเขาเป็นพวกเดียวกับบิดาข้า แล้วข้าจะต้องไว้หน้าเขาหรือ"

เหยียนเจวี่ยฟังความหมายนอกคำพูดของเจินหวังชูออกแล้ว จึงขมวดคิ้วว่า "เหตุใดจึงพูดเยี่ยงนี้"

เจินหวังชูมองเหยียนเจวี่ยด้วยสายตาดูจริงจังปราดหนึ่ง "โยท่านต้องจงใจถามข้าเสียทุกเรื่อง ตัวท่านเองมิใช่คิดไม่ได้เสียหน่อยที่ตำหนิใหญ่ ท่านพูดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างต่งหลี้กับพี่ชายข้าออกมาเองก็เพื่อเตือนข้าว่านั่นเป็นคนกันเอง แม้คืบนี้เขาจะแสสร้งวางท่าเกินไป แต่ของไม่ก็อย่างนั้นเป็นปัญหายุ่งยากจริงๆ หากมีใครค้นพบเข้า พวกเราก็เสี่ยงข้อหาปล้นสุสานหลวงได้ยาก ดังนั้นการที่เขามาขอไปจึงเป็นการคิดเผื่อพวกเราจริงๆ หาใช่โลภในทรัพย์สินเงินทองไม่"

เหยียนเจวี่ยแยมยิ้ม "เช่นนั้นเหตุใดเจ้าถึงยังตั้งต้นจะเก็บไว้อีก"

เจินหวังชูแววดารูปไหว "วันนี้ต่งหลี้ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้โดยสิ้นเชิงของสะสมที่อยู่ในเรือห้ำลำนั่นเกรงว่าคงจะถูกเขาสูบไปแล้ว ปัญหายุ่งยากนั้นใหญ่กว่าพวกเรามาก เขาไม่ยอมให้ผู้อื่นรู้เรื่องมากกว่าพวกเราเสียอีก

ขอเพียงพวกเราไม่นำออกมาอื้อวอดก็จะมีใครค้นพบ ยิ่งกว่านั้นท่านเคยคิดหรือไม่ว่าเหตุใดเขาจึงไม่พูดถึง ตระกูลของต่งหลี้ก็เป็น

ตระกูลขุนน้ำขุนนาง ไม่ถึงขนาดขาดเงิน ตัวเขาเองก็นับว่ามีนิสัยซื่อตรง แล้วเช่นนี้เหตุใดเขาต้องปิดบังความผิดขององค์ชายสาม

เงินวังชูพูดพลางลูบคางตนเองโดยไม่รู้ตัว

"ตามการสันนิษฐานของข้า เรื่องปล้นสุสานหลวงนี้หาใช่เรื่องขององค์ชายสามทำเพียงคนเดียวไม่ เห็นได้ชัดว่ามีมานานมากแล้ว ท่านปู่ข้าเคยบอกว่าสหายต่างวัยคนหนึ่งของเขาได้มอบของที่เกี่ยวข้องกับสุสานใหญ่ของเผ่ามู่ซีเหล่านั้นให้แก่เขา บิดาข้ายังสามารถแยกแยะของฝังร่วมกับคนตายได้ในแวบเดียว สหายของท่านปู่ย่อมจะทำได้เช่นกัน แต่เขากลับไม่ถือ ข้ายังเห็นอีกฝ่ายเป็นสหายที่สนิทที่สุด ส่วนบิดาข้าของฝังร่วมกับคนตายที่ท่านให้เขา เขาได้คืนให้ท่านหรือไม่...ก็! ท่านปู่ข้าบิดาข้า อีกทั้งสหายสนิทของท่านปู่ผู้นั้น รวมถึงต่งหลี่ที่เพิ่งจะปรากฏตัว... แล้วไหนจะมารดาของท่าน ตลอดจนผู้เป็นต้นตอของของฝังร่วมกับคนตายเหล่านี้อย่างองค์ชายสาม ล้วนแต่มีความเกี่ยวข้องกับสุสาน... พวกเขามีความลับร่วมกัน ต่งหลี่ไม่พูดถึงเรื่องนี้ต้องมีอะไรเพราะกำลังปกป้ององค์ชายสามเป็นอันขาด แต่เป็นเพราะเขาไม่ยอมให้ความลับนี้เปิดเผยต่อผู้คน"

เหยียนเจวียึดคิดแล้วก็กล่าวต่อจากนาง "หากจะไขความลับนี้ในมือพวกเราบัดนี้มีเบาะแสอยู่หนึ่งอย่าง นั่นก็คือที่ตั้งสุสานใหญ่ของเผ่ามู่ซี เห็นทีคงต้องรีบไปสืบดูเสียแล้ว"

เขาพูดแล้วก็ชะงักอีกเล็กน้อย "เจ้าเคยคิดจะไปถามท่านพ่อของเจ้าตรงๆ หรือไม่"

เงินวังชูส่ายหน้าทันทัน "ท่านพ่อข้าเป็นคนหัวรั้น หากเขาอยากบอกย่อมจะบอกเอง หากไม่บอกก็จะไม่แพร่พรายแม้แต่ครึ่งคำ ท่าน

เคยคิดหรือไม่ว่าบิดาข้าทำงานอะไรอยู่ในกรมพิธีการ"

เหยียนเจวี่อึ้งงั้นไป "ดูแลพิธีศพ ส่งผู้ตายไปสู่สุคติ"

"ดูจากความนัยในวาทะของต่งหลี่ ท่านพ่อรวมถึงพี่ชายข้า หรือควรต้องพูดว่าพวกเขาทั้งหมดล้วนดูถูกพวกเราสองคน!"

เฉินหวังซูพูดแล้วก็ชักจะอึดใจ

เหยียนเจวี่หน้าเสียว "ข้าเป็นตัวถ่วงแล้ว"

เฉินหวังซูสายตาระยะ "ท่านตั้งใจกับการเตรียมตัวสอบเคอจวีรอบพิเศษก่อน พวกเขาดูถูกพวกเราที่ไม่เป็นไร รอท่านสอบผ่านแล้ว พวกเราค่อยเดินหน้าเต็มกำลัง พอพวกเขาารู้สึกว่าพวกเรามีคุณสมบัติพอแล้วย่อมจะเป็นฝ่ายมาแพร่พรายข่าวคราวให้รู้มากขึ้นเอง ที่ตั้งเผ่ามูซี พวกเขาก็ไม่อาจไปอย่างผลิผลามได้ ด้วยจะทำให้คนเกิดความสงสัย รอสิ้นสุดคดีขององค์ชายสามแล้ว เด็กกำพร้าทั้งสองจากเผ่ามูซีจะต้องกลับไปที่นี่อย่างแน่นอน ถึงเวลานั้นค่อยไปด้วยกันกับพวกเขาก็ดีกว่าคลำทางไปเองแล้วหาที่ตั้งไม่เจอ"

เหยียนเจวี่พยักหน้า เรื่องใดๆ มีหนกมีเบา มีดวนมีไม่ดวน เรื่องดวนที่ต้องจัดการในทันทีนี้คือการสอบเคอจวีรอบพิเศษจริงๆ

"ทว่าที่ท่านถามในตอนแรกนั้นถามได้มีผิด ไฉนองค์ชายสามถึงได้เหมือนเกิดวิกลจริต ทั้งๆ ที่เขามีโอกาสเป็นรัชทายาทสูงที่สุด แล้วโยถึงได้เกิดความคิดก่อกบฏ นี่โง่เขลาเกินไปจริงๆ ท่านคิดเห็นเช่นไร"

ครั้นเฉินหวังซูถามคำถามนี้ออกมา เหยียนเจวี่ก็มีท่าทางกระอักกระอ่วนขึ้นอย่างเหลือล้น

คำตอบที่ต่งหลี่ตอบมาในตอนแรกนั้นทั้งลึกทั้งหยั่งโยสคล้ายกับคำพูดของหมอดูตาบอดได้สะพานลอย เรื่องที่พูดออกมาฟังดูเฝื่อนๆ ล้วน

น่าเชื่อถือ ทำให้ไม่ว่าคนคิดไปในทางใดก็จะรู้สึกว่ามีเหตุผล

เขาควรพูดอะไรถึงจะสามารถกู้สถานการณ์ได้

"ปัจจุบันฝ่าบาทยังไม่ชรา ดูจากวันนี้ที่พระองค์อยากกระอักเลือด
ยังกระอักไม่ออก...เกรงว่าปกติคงมิได้มีโรคภัย ทั้งยังเสแสร้งแก่งลังทำเพื่อ
หยิ่งเชิงเหล่าองค์ชาย แต่อันที่จริงแข็งแรงจนฟาดหัวตายได้ อยู่ต่ออีก
ยี่สิบปีได้ไม่มีปัญหา"

เหยียนเจวี่ยพูดแล้วก็ปลี่ยนึกเรื่องในอดีตเรื่องหนึ่งขึ้นได้ "หลายปีก่อน
มิได้ซื้อทำนายดวงชะตาให้ฝ่าบาท บอกว่าพระองค์จะมีพระชนมชีพอยู่ได้ถึง
เก้าสิบปี ที่พระองค์ยังไม่แต่งตั้งรัชทายาทเสียทีก็ด้วยสาเหตุนี้"

เงินวังซู่สายศิระชะไนใจ คำทำนายนี้ใช้ไม่ได้! ตามเวลาในนิยาย
อีกไม่กี่ปีฝ่าบาทก็จะถูกเหยียนเจวี่ยฆ่าตาย แล้วองค์ชายเจ็ดก็จะได้
สืบทอดบัลลังก์ต่อ

142

เรื่องที่เหียนเจ็ยพูดเข้าใจได้ง่ายยิ่ง

องค์ชายสามอายุไม่น้อย ปีกกล้าหาแข็งแล้ว ทั้งยังมีสกุลเกาคอย
ช่วยเต็มที่ ปกติอาศัยหวานเงินจนมีผู้สนับสนุนในราชสำนักจำนวนมาก
แต่ก็สนใจที่บิดาบังเกิดเกล้าไม่ตายเสียที จึงได้มีความคิดนอกกรอบนอกทาง
ขึ้นมา

เริ่มจากหาฝีมือมาแข่งให้บิดาตาย! แต่พอแข่งไม่ตาย เช่นนั้นก็ลอบ
เตรียมการไว้ เห็นสถานการณ์ผิดปกติเมื่อใดก็บีบให้เขาสละบัลลังก์แล้ว
สังหารทิ้ง

แต่กระนั้นเงินวังชู้ยังคงรู้สึกว่ในเรื่องนี้จะต้องมีอะไรซุกซ่อนอยู่
แน่นอน

"องค์ชายสามทรงโง่เขลา นั่นเป็นเพราะสกุลเจ็ยงสืบทอดมา
หลายชั่วคนจนไม่ไหวแล้วจริงๆ ทว่าอัศวินหาเสนาบดีเกาเป็นจึงจอกเฒ่า

คงมีอะไรซ่อนเร้นอยู่จริงๆ"

เงินวังซู่พุ่งมาถึงตรงนี้ ดวงตาทั้งสองก็เจิดจ้าประดุจดวงดาวบน
ฟากฟ้า!

เยี่ยมไปเลย! นี่สิถึงจะเป็นความวุ่นวายที่ชาวลับในวังพึงมี! ต้องให้
ได้อย่างนี้ ลูกโหมขึ้นมาเลย!

ระหว่างที่สนทนากันรถม้าก็แล่นเข้าสู่จวนผู้กำกับแล้ว

เงินวังซู่ลงจากรถม้าแล้วก็บิดชี้เกี่ยจ ก่อนเดินตรงไปยังห้องนอน
ของตนเอง

เพิ่งจะเข้าประตูก็ได้ยินเหยียนเจวี่ยสั่งว่า "ไปซื้อ ยกน้ำร้อนมา
แช่เท้าให้คุณหนูเจ้าหน้อย ใส่ยากระตุ้นการไหลเวียนเลือดลงไปด้วย
เสร็จแล้วก็เอาน้ำมันนวดมา รองเท้าใหม่ของนางเป็นร้านใดทำ วันหลัง
อย่าไปทำที่ร้านนั้นอีก"

ไปซื้อได้ยินก็รีบรับคำก่อนออกไปยกน้ำ

เงินวังซู่ได้ยินแล้วก็รู้สึกว่าการทำของตนเองเริ่มจะเจ็บมากขึ้น นาง
นั่งลงริมเตียง ถอดรองเท้าถุงเท้า ก่อนเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ
"ท่านรู้ได้อย่างไร ข้าว่าข้าไม่ได้แสดงความเจ็บออกมาแม้แต่หน่อยนิด!"

นางเป็นดารา เรื่องอย่างการสวมรองเท้าส้นสูงจนทำเอาขาแทบเป็น
เป็นเรื่องปกติ

ทว่าต่อให้เข็นเท้าออกแล้วสวมรองเท้าที่ไม่พอดีทำเหมือนอย่าง
พี่สาวของซินเดอเรลล่า นางก็ยังสามารถเดินรำทั้งรอยยิ้มโดยมิทำให้ผู้ใด
จับพิรุณได้แม้แต่กระพริบเดียว

เหยียนเจวี่ยจับพิรุณได้อย่างไร

เหยียนเจี๋ยคล้ายมองความสงสัยของนางออก จึงจับเท้าของเฉินว์ชู่
วางลงในน้ำร้อนอย่างเบามือ

จนกระทั่งรู้สึกถึงอุณหภูมิของน้ำ ไบหน้าของเงินวังงูถึงได้แดงขึ้นมา
อย่างความรู้สึกซ้ำ

นี่เขียนเจ็ยทำอะไร คนงานที่งานป่านี่จะล้างเท้าให้นางได้อย่างไร
ควรมานั่งเตี้ยๆให้นางมากกว่า!

"ข้าเห็นเท้าเจ้าขยับหลายทีกว่าปกติ น้ำหนักยามเดินก็แผ่วเบา
ต่างไปจากเดิมอยู่บ้าง อีกทั้งวันนี้ก็สวมรองเท้าคู่ใหม่ คิดว่าคงจะไม่พอดี
เท้าจนขึ้นต่อมพอง"

เงินวังชุมองดวงตาของเหียนเจี๋ยด้วยอารมณ์ไม่ถึง นี่ไม่ใช่
ตาแล้ว นี่เป็นกล้องจุลทรรศน์มากกว่า!

มองไปมองมา เขียนเจียว^๕ไม่มีท่าทางเก๋เงิน นางกลับรู้สึกแปลกๆ
ขึ้นมา

เงินวังงักมหน้าลง ตามเสียงอื้อ "วันนี้ข้าผมร่วงไปกี่เส้น"

เหยียนเจี๋ยหัวเราะเบาๆ "ถ้าข้าบอกว่าห้ามเล่น เจ้าจะเชื่อหรือไม่"

ฉันหวังซุซึยับทำแสงรั้งทำท่าจะเตะน้ำใส่ กลับถูกเหยียนเจวียจับไว้
แน่นจนยับไม่ได้!

สวรค์ แรงที่มีอยู่น้อยนิดเอามาใช้รับมือข้าหมดแล้ว

"เจ้ามิใช่ช่วงแล้วหรือไร ประเดี๋ยวเข้านอนเร็วหน่อย ข้าจะไปอ่านหนังสือที่ข้างใน หากมีอะไร เจ้าก็เคาะผนังเรียกข้า"

"บัดนี้ท่านไม่จำเป็นต้องเสแสร้งแล้ว ไยจึงไม่ไปอ่านในห้องหนังสือ
ข้างโน้นนั่นไม่มีหน้าตาต่าง คุณคู้ยี่ง"

เพื่อเรื่องสอบเคอจวีรอปพิเศษ เหยียนเจียวจึงจุดตะเกียงอ่านตำรา

ทุกคืน แต่กลับมักจะหลบเข้าไปอ่านในห้องลับ พิลึกแท้

"ข้าเกรงว่าตอนกลางคืนเจ้าจะหวาดกลัว ข้าอยู่ข้างโน้น พวกเราก็ยังนับว่าอยู่ในห้องเดียวกัน"

เงินวังชูอัปาก อยากจะบอกว่ายังมีสาวใช้เฝ้ายามอยู่

ทว่าสุดท้ายก็มิได้เอ่ยถ้อยคำชวนชดอารมณ์เยี่ยงนี้ออกมา เพียงเอนตัวลงบนเตียงอย่างว่าง่าย

พอหยียนเจวี่ยเข้าห้องลับไปแล้ว นางก็พลิกตัวมองผนังสีทองอร่ามนั้น พลังหัวเราะซื่อๆ ขึ้นมา

หัวเราะได้ครู่หนึ่งก็พลันตบปากตนเอง "สะเพร่าตื่นัก...สะเพร่าตื่นัก..."

เสียงพลันดังมาจากในผนัง "ยอดดวงใจอย่าออกแรงมากไป ตัวข้าจะปวดใจเอาได้"

เงินวังชูตั้งผ้าห่มมาคลุมศีรษะตนเอง ชายหน้าไปถึงบ้านยายแล้ว*
หยียนเจวี่ยที่อยู่ในห้องลับส่งเสียงหัวเราะออกมา...

เงินวังชูเองก็ไม่วุ่นกันว่าตนเองหลับไปเมื่อไร

"คุณหนู...คุณหนู...เกิดเรื่องใหญ่แล้ว! รีบตื่นเร็วเจ้าคะ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!"

เงินวังชูขี้ตาจ๋วงเสีย ก่อนมองท้องฟ้านอกหน้าต่าง "ฟ้ายังไม่สว่างเลย เจ้าปลุกข้าด้วยเหตุใด"

นางพุดจิบก็มองเตียงด้วยอาการวิงเวียน เติงฝ่งของหยียนเจวี่ยเย็นเฉียบ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้กลับมาอนโดยสิ้นเชิง

* ชายหน้าไปถึงบ้านยายแล้ว หมายถึงเรื่องนายทำให้หลายคนรู้ก็ลามไปถึงบ้านยาย

"เกิดเรื่องใหญ่แล้วเจ้าคะ เมื่อคืนฝ่าบาททรงจับกุมองค์ชายสามในงานเลี้ยงในวัง"

เงินวังซู่หาว "มีเรื่องจริงๆ แต่องค์ชายสามนับเป็นตัวอะไร ควรค่าให้รบกวนการนอนของข้าด้วยหรือ"

มู่จิ้นเห็นนางทำท่าจะเอนตัวลงนอนต่อก็พูดด้วยอารมณ์ร้อนใจ "คุณหนูอย่านอนต่ออีกเลย ในวังมีรถชนของเสีย คิดไม่ถึงแม้แต่น้อยว่าองค์ชายสามจะถึงกับทรงยอมลำบาก ซ่อนตัวในรถชนของเสียนั้นหนีออกมาแล้ว...บัดนี้เขาออกนอกเมืองไปแล้ว และได้เกณฑ์ทัพใหญ่มาล้อมเมืองหลินอันไว้ทุกทิศทาง นอกเมืองเต็มไปด้วยแสงไฟ วุ่นวายไปทั่วทั้งเมืองแล้วเจ้าคะ!"

เงินวังซู่ได้ยินแล้วก็พลันผุดลุกขึ้นนั่ง นางคว่ำหน้าไม่เลิกที่วางไว้ข้างหมอนขึ้นมาก่อนสวมเสื้อผ้าอย่างว่องไว เวลานี้เหยียนเจวียที่อยู่ในห้องลับได้ยินความเคลื่อนไหวก็เดินออกมาแล้วเช่นกัน

"ราชสำนักมีแผนรับมือหรือไม่ ใครเป็นแม่ทัพใหญ่บัญชาการป้องกันเมือง"

มู่จิ้นเห็นเหยียนเจวียมีท่าทีเยือกเย็นก็ใจเย็นลงอย่างอธิบายไม่ได้ "บัดนี้เป็นแม่ทัพฉินกับองค์ชายสี่กำลังป้องกันเมืองเจ้าคะ เป็นเพราะองค์ชายสี่ทรงส่งคนมาเรียกให้กั๋วกงน้อยไปช่วยที่หอกำแพงเมือง พวกเราถึงได้ทราบข่าว บัดนี้ด้านนอกโกลาหลวุ่นวาย กั๋วกงน้อยออกไปก็พาคนไปด้วยมากหน่อย ส่วนคุณหนูก็รีบแต่งตัวให้เรียบร้อย ถ้าเกิด...บ่าวพูดเผื่อไว้...ถ้าเกิดโจรบุกพวกนี้นับบุกเข้ามาได้ บ่าวจะคุ้มกันคุณหนูหนีออกไปเจ้าคะ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/44d4h8m>